

HUYỀN TRANG BẤT HỒI

THÔI,
ĐỪNG NỖI
Chuyện
ngày mai

Tản văn

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THÔI, DỪNG NÓI CHUYỆN NGÀY MAI

---* ❖ *---

Tác giả: **Huyền Trang Bất Hối**

Nhà xuất bản **Hà Nội**

Thể loại: **Tản văn**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

SACHMOI.NET

LỜI MỞ ĐẦU

Niềm tin sẽ lớn theo từng ngày, nhưng cũng sẽ vơi bớt theo từng giờ, từng việc, từng sai phạm và từng biến cố.

Con người sẽ vơi bớt sự chân thành, theo từng thời điểm, từng cảm dỗ, từng phút đổi thay.

Trong quãng thời gian yêu nhau, ai trong chúng ta cũng đã một vài lần cùng nhau hứa hẹn trăm điều về tương lai, về ngày mai, về những mộng tưởng xa xăm mà chưa một ai biết được, liệu chúng có thể trở thành hiện thực hay chẳng.

Có một người đàn ông từng nói với tôi: “Sau này, đến khi anh thành công, anh sẽ quay lại tìm em.” Sau đó thì sao, anh ta thực sự đã quay trở về tìm tôi sau bao nhiêu năm trời biến cố, sau một chuỗi ngày dài tôi khổ đau trong thời gian anh ta phản bội. Anh ta thực sự đã trở về sau những lầm lỗi mà nhiều năm trước anh ta gây ra, và khi ấy thì sao, anh ta đã trở về, nhưng tôi lại chẳng còn cần anh ta nữa.

Có những lời hứa, đâu phải người hứa không thể giữ lời, mà đôi khi người chờ đợi lời hứa thành hiện thực không thể chờ đợi nổi. Vậy nên, chuyện tương lai hay chuyện ngày mai, đối với chúng ta việc tìm câu trả lời cho câu hỏi “Ngày mai, liệu có thật hay không?” vẫn luôn là một điều vô cùng khó khăn.

Tôi vẫn luôn là một người như thế, một người quá đỗi đáng ghét trong mắt nhiều người. Bởi vì sở trường của tôi chính là phá tan giấc mộng màu hồng của người khác, dập tắt toàn bộ những hi vọng viễn vông, và lần này chính là xé tan những thứ được cho là lời hứa hẹn của tương lai, hay cái gọi là hạnh phúc xa xăm mà ít ai có thể chạm tay đến.

Tôi vẫn thế, vẫn là người đàn bà đáng ghét, luôn vạch tìm những nỗi khổ tâm, luôn vạch trần những vết sứt sẹo và ép buộc người khác phải tàn nhẫn nhìn thật sâu vào vết thương của chính mình, để rồi mạnh mẽ hơn. Tôi không cho phép, hoặc đúng hơn là tôi không mong muốn những người đọc sách của tôi, đến khi nhìn lại tổn thương hay vấp ngã của bản thân thì xin đừng rụt rè hay trốn tránh, mà hãy đối diện thẳng thắn và coi tổn thương là một điều quá đỗi tầm thường để kiên cường sống tiếp.

Những người phụ nữ đọc sách của tôi vẫn luôn là những người phụ nữ đủ bản lĩnh, và cũng đủ kiên cường, can đảm nhìn vào sự thật và tuyệt đối không tin vào những điều quá mức viển vông. Trên đời này có hai thứ rất khó tin tưởng, chính là lời ngọt ngào của đàn ông và những hứa hẹn cho tương lai hay ngày mai. Và chỉ có trẻ con mới thích chơi trò chơi hứa hẹn.

Bởi người hay làm thì thường ít nói, mà kẻ hay nói thì lại chẳng giỏi làm.

Tôi luôn mang đến những thứ cảm xúc không giống ai, không nồng cuồng như Cốt cách phụ nữ, không trầm tĩnh như Phụ nữ vạn người mê, cũng chẳng quá khổ đau day dứt như Góc khuất đàn bà. Cũng như tôi: “Thôi, đừng nói chuyện ngày mai.” Chính là một vết màu hoàn toàn khác biệt, sẽ đưa mọi người xuống vực sâu ngàn trượng để có thể thấu hiểu thế nào là nỗi đau tột cùng. Rồi sẽ nâng mọi người lên như chính cái cách tôi vực dậy bản thân mình sau quá nhiều lần vấp ngã.

Huyền Trang Bất Hối

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỎI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

CHƯƠNG 1

BỞI VÌ NẶNG LÒNG CHO NÊN VÔ TÌNH

Tôi từng thấy một người, sau khi chia tay mối tình đã từng rất sâu đậm, cô ấy tỏ ra không thiết tha, không đau khổ. Cô ấy sống như thể ngày hôm nay mất nhau, thì ngày mai mình cũng không chết.

Khi ấy, tôi đã tin rằng, có những người thực sự rất vô tình, rất rất vô tình. Cho dù thời gian yêu nhau sâu đậm đến nhường nào, tháng ngày bên nhau cùng nắm tay đi qua bao nhiêu gian khó. Thì chỉ cần kết thúc, mọi việc cũng chấm hết!

Rồi mấy năm sau gặp lại, dĩ nhiên ở cái thời buổi kinh tế đi lên hiện nay, thanh niên ai cũng thích sử dụng công nghệ. Tôi thấy rõ ràng, người kia sử dụng một chiếc điện thoại đời cao giá trị không hề thấp, nhưng hôm ấy, cô ấy vô tình phải bỏ hết đồ trong túi quần ra để tìm một chiếc sim bị rơi trong đó.

Tôi thấy rõ ràng, chiếc điện thoại giá trị cao hóa ra không phải món đồ bắt mắt, mà gây bất ngờ lại là chiếc điện thoại cũ mèm đen trắng quần băng dính vì bị vỡ.

Tôi hỏi: “Cái máy này vẫn còn dùng được à?”

Cô ấy cũng chẳng nói gì, chỉ cười nhàn nhạt, tôi cũng chẳng hỏi thêm.

Đến khi về nhà, nói chuyện với một người bạn chúng tôi cùng quen, tôi kể cho nó nghe về chiếc điện thoại ấy, nó mới kể lại cho tôi. Không phải chiếc điện thoại cũ kia có gì đặc sắc, mà những dòng tin nhắn trong điện thoại mới là thứ khiến cô ấy không dám vứt đi.

Cô ấy sợ người của năm xưa gọi đến số điện thoại cũ ấy không ai bắt máy, nên mới cố chấp giữ chiếc điện thoại luôn sạc đầy pin bên người.

Hóa ra, trên đời này, vẫn còn quá nhiều người cố chấp. Cố chấp với những điều đã cũ, cố chấp với những việc biết rằng không thể vãn hồi mà vẫn hi vọng ngày mai sẽ khác.

Giờ tôi mới hiểu, biểu hiện thản nhiên khi chia tay của một người, chưa chắc đã là thật, thái độ thờ ơ vô cảm của một người khi kết thúc, có đôi khi chỉ là giả. Không phải ai cũng bày tỏ sự yếu đuối và đau khổ cho người khác biết, có những người cố chấp giữ ở trong lòng, gặm nhấm theo từng tháng năm.

Đừng tin vào sự lạnh nhạt của ai đó trong ngày chia tay, bởi không ai có thể vô cảm buông tay một người khi đã từng yêu nhau sâu đậm. Có những mối tình không phải không thể quên, mà vì quá sâu đậm, không nỡ lãng quên hoặc không muốn quên lãng.

Càng thản nhiên bao nhiêu, càng khổ đau bấy nhiêu. Sự lạnh nhạt của một người khi kết thúc, chính là tấm gương phản chiếu nỗi đau thật sự không muốn ai hay.

Trên đời này không có người vô tình, chỉ có người quá nặng lòng nên cố gắng tỏ ra vô tình.

CHƯƠNG 2

CÁI GÌ LÀ CỦA MÌNH, VĨNH VIỄN SẼ LÀ CỦA MÌNH? SAI!

“Cái gì là của mình, vĩnh viễn sẽ là của mình? Sai!

Cái gì là của mình, nếu không giữ, trước sau cũng sẽ rời khỏi mình.”

Trong tình cảm, đâu phải chỉ cần đứng yên một chỗ, để mặc cho đối phương chạy khắp nơi, khi nào muốn họ mới về, không thể kiểm soát. Tình yêu, cũng chẳng phải là thứ phó mặc cho ông trời, chúng ta cũng cần thúc đẩy.

Tôi không tin cái gì của mình vĩnh viễn là của mình.

Nhưng tôi tin, nếu như không cố gắng, không nỗ lực, thì cái gì là của mình sau đó cũng có thể không còn là của mình nữa.

Đừng nghĩ người đàn ông yêu mình thì mình không cần giữ, thực chất giữ chính là bản năng của đàn bà. Giữ không phải là sợ mất đối phương, giữ chính là bản năng. Nếu giữ một cách khôn ngoan là điều mà người đàn bà nào cũng cần có, chứ không phải buông lơi một cách hời hợt.

Nếu xung quanh người đàn ông của bạn có quá nhiều ong bướm, đừng chờ đợi anh ta đuổi, mà hãy tự động đứng lên phân bua rõ ràng khẳng định chủ quyền. Bởi vì mình là người có quyền.

Tình yêu vốn dĩ cần rất nhiều nỗ lực và cố gắng chứ không cần quá nhiều sự dựa dẫm và ỷ lại - dựa dẫm vào đàn ông và ỷ lại vào số trời.

Không ai bao bọc được bạn cả đời và ông trời cũng không rảnh theo chân bạn suốt đời.

Có những việc, nếu bạn không giữ, chắc chắn sẽ để vuột mất. Không phải là thứ dễ dàng đánh mất thì là thứ không đáng tiền, mà đôi khi thứ ấy rất đáng tiền nhưng do bản thân mình bị mù và thiếu tinh tế nên vô tình để vuột mất.

Có những lúc, bạn không níu giữ, bạn nghĩ đó là sự tự tôn, nhưng đối với người bạn yêu thì đấy lại là sự không trân trọng. Đôi lúc không thấu lòng nhau cũng có thể dẫn đến sự ly biệt đáng tiếc.

Đừng ý lại rằng cái gì của mình vĩnh viễn sẽ là của mình. Cái gì đã là của mình, thì chắc chắn bản thân phải cố gắng giữ lấy. Giữ không phải là quy lụy, mà giữ để không dễ dàng bị tuột khỏi tầm tay.

Tình yêu cần biết bao nhiêu nỗ lực, người cố gắng, người ý lại chung quy vẫn chỉ gây ra thất bại. Thành bại của một cuộc tình, còn cần cả hai người cùng cố gắng.

“Nhiều lúc, chỉ cần hạ mình níu giữ một chút thôi, là đỡ bớt đón đau lòng nhau nhiều lắm rồi.”

CHƯƠNG 3

EM VÌ ANH MÀ TỪ BỎ THANH XUÂN

Tiếng vỗ tay và tiếng cổ vũ không ngừng vang lên, trong quán ăn đồ Âu không khí ấm áp, ánh đèn gần như đã tắt hết, chỉ còn một ngọn đèn duy nhất được thắp sáng, chiếu thẳng xuống bàn ăn nằm ở vị trí đẹp nhất giữa sảnh.

Người đàn ông mặc bộ vest lịch thiệp, cổ áo không thắt chặt mà được mở hờ không quá cứng rắn. Một chân quỳ xuống mặt đất, trên tay nâng một hộp nhỏ màu đỏ, có lẽ dù không nói thì ai cũng hiểu bên trong là một chiếc nhẫn.

Cô gái ngồi trên ghế từ từ đứng dậy trong sự ngỡ ngàng, mái tóc dài được uốn xoắn cầu kỳ, bộ váy đỏ khoác thêm một chiếc áo lông càng tôn thêm vẻ kiêu kỳ vốn có.

Những người xung quanh nhanh chóng nhận ra chuyện gì đang diễn ra, những tiếng huýt sáo nhỏ nhỏ càng lúc càng lớn dần, rồi đến tiếng vỗ tay, mãi cho đến khi ánh đèn xung quanh vụt tắt, chỉ còn lại duy nhất một ngọn đèn chiếu xuống cặp tình nhân ở giữa.

“Lấy anh nhé?”

Người đàn ông mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nồng nàn chứa bao yêu thương dành cho người phụ nữ đứng trước mặt mình. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt anh ta, ai cũng có thể cảm nhận được tình cảm cùng sự si mê chẳng thể nào che đậy.

Cô gái không vội đồng ý, khuôn mặt cô cũng chẳng biểu lộ cảm xúc rõ ràng. Mọi người bỗng chìm vào im lặng, tất cả dường như chỉ chờ đợi cái gật đầu đồng ý, nhưng họ chờ rất lâu mà chưa thấy động tĩnh nào.

Bỗng dưng cô lên tiếng: “Anh sẽ yêu em mãi mãi chứ?”

Người đàn ông gần như thở phào nhẹ nhõm, yêu chiều gật đầu: “Chắc chắn.”

“Anh sẽ là một người chồng, người cha tốt đúng không?”

“Anh sẽ.”

Lúc này giọt nước mắt lăn dài trên gò má của cô, từng giọt từng giọt cho đến khi tuôn trào không ngừng như một dòng suối nhỏ, cô khóc nức lên trong hạnh phúc, trong chính sự ngọt ngào và bất ngờ mà người đàn ông cô yêu thương mang đến.

“Em đồng ý.”

Hòa lẫn với tiếng khóc là câu trả lời thắm đẫm hạnh phúc, đan xen những tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người xung quanh.

Phụ nữ khi yêu đều mong muốn có thể nghe được lời cầu hôn của người đàn ông mình thương, đều mong muốn có một kết cục viên mãn, nắm tay người mình yêu đi đến cuối đời. Nhưng thực ra, để có thể cùng nhau đi đến cuối đường, thực sự là một hành trình quá dài với dòng đời loạn nhịp và xã hội quá nhiều cám dỗ ngày nay.

...

Trung tâm thương mại hôm nay vắng vẻ hơn mọi ngày, có lẽ là buổi trưa và là ngày đầu tuần nên không quá đông đúc.

Cô nắm tay anh, hai người cùng nhau sải bước đi trong trung tâm thương mại. Khi đi lên thang máy, anh luôn là người tỉ mỉ, đều để cô bước lên trước rồi đứng thấp hơn cô một bậc, một tay đặt phía sau lưng cô, mọi hành động của anh đều bày tỏ tình cảm và sự quan tâm một cách đầy tinh tế và tỉ mỉ.

“Minh vào kia xem chăn ga anh nhé.” Cô chỉ vào một gian hàng bán đồ ga gối.

Anh gật đầu, nắm tay cô đi vào bên trong.

Hai người đã ăn hỏi cách đây ba ngày, và chỉ còn vẹn vẹn bảy ngày nữa sẽ đến lễ thành hôn của hai người. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ, ảnh cưới và những thứ quan trọng đều đã xong xuôi, bây giờ chỉ cần sắm sửa những vật dụng, đồ dùng cho tổ ấm của hai người là vẹn tròn hoàn hảo.

Cô đặt tay lên một bộ ga được trải sẵn trong gian hàng, chất liệu thực sự rất tuyệt, nhưng phần lông trên chăn lại là khuyết điểm. Anh là người không thể chịu được nếu mặc đồ hay bất kể thứ gì dính đến lông, nên dù chất liệu có đẹp cũng bị cô bỏ ra khỏi mắt.

Cuối cùng, sau một hồi lựa chọn, hai người quyết định mua một bộ ga màu đỏ, bên trên phần chăn có thêu hình hồng hạc, viền ga gối đều được viền vàng một cách tinh tế mà không quá sặc sỡ.

Thanh toán và ghi địa chỉ để nhân viên giao hàng giao tới nhà, anh ghi số điện thoại vào tờ giấy thông tin khách hàng, nhân viên gian hàng rất nhiệt tình đưa hai người ra đến tận cửa và chào một cách đầy chuyên nghiệp.

“Nhân viên ở trung tâm thương mại có vẻ được đào tạo chuyên nghiệp nhỉ.” Cô nói.

Anh cười: “Được nhận vào làm ở đây cũng đâu phải dễ, dĩ nhiên chẳng ai muốn bị đuổi. Tuy đều là nhân viên bán hàng, nhưng em không thấy bán quần áo ngoài kia và bán bên trong trung tâm thương mại vẫn là đứng ở hai bậc thang khác nhau à.”

Cô thầm nghĩ đúng là như vậy, chỉ cách nhau một cánh cửa trung tâm thương mại, cùng một chức vụ là nhân viên nhưng lại có cảm giác hoàn toàn khác nhau. Đó là lý do con người luôn cố gắng để có thể làm ở một nơi tốt, và một vị trí ổn định.

...

Đưa cô về đến nhà, anh quay sang hôn nhẹ vào má cô.

“Anh phải đi có việc, em vào nhà nhé, về anh sẽ nhắn tin.”

Cô gạt đầu, ánh mắt không thể che đi sự ngọt ngào và hạnh phúc.

Nhìn chiếc xe lăn bánh dần dần rời khỏi tầm mắt, cô quay bước đi vào trong nhà, chưa kịp vào đến cửa đã nhận được điện thoại, cô liền nghe máy.

“Mày đang ở đâu thế, rảnh không đi uống trà đi.”

Cô nhìn đồng hồ, mới là hai giờ chiều, hôm nay cô cũng không có việc gì bận rộn, liền nhận lời và hỏi địa chỉ gọi taxi đi đến chỗ hẹn.

Khi đến nơi, trên bàn trà đã có hai người ngồi đợi, cả hai đều là bạn thân của cô. Ba người đã quen nhau từ khi học đại học, nên tình cảm bạn bè dần dà đã trở thành một loại tình thân.

Gọi xong đồ uống, ba người nói chuyện phiếm một hồi, bạn cô hỏi.

“Sao rồi, chuẩn bị làm vợ xong hết chưa?”

“Xong rồi, giờ chỉ còn chuẩn bị tinh thần thôi.” Cô nhún vai, tỏ vẻ hờ hững.

Bạn cô bĩu môi, nói tiếp: “Nghĩ kỹ chưa?”

Cô gật đầu chắc nịch: “Có gì mà còn phải nghĩ nữa, đâu cũng vào đấy rồi mà?”

“Nếu mày đã quyết định thì dĩ nhiên bọn tao ủng hộ mày, nhưng mày phải hạnh phúc nhé. Chuyện anh ta có một đời vợ thì cũng chỉ là chuyện đã cũ, nhưng tương lai, mày phải nắm chắc chắn đấy.”

...

Mười giờ tối, cô mới nhận được tin nhắn của anh nói mình đã về nhà, lúc bảy giờ cô có gọi một cuộc nhưng anh nói mình chưa xong việc. Cô không có tính thích xen vào đời tư của người khác quá nhiều, dù đó là người sắp làm chồng mình, bởi vì cô cho rằng ai cũng cần có một không gian riêng, gò bó hay kiểm soát quá nhiều chỉ làm mọi việc thêm bế tắc.

Ai cũng cho rằng khi yêu, ta nên nắm bắt mọi thứ trong tay. Nhưng thật sự có những thứ, bản thân càng cố gắng giữ thì càng không giữ được, mà tình yêu lại chính là thứ cần sự tự giác nhiều hơn là giữ chặt.

Hai người nói chuyện điện thoại với nhau khoảng một tiếng đồng hồ mới chịu tắt máy, anh hôn cô qua điện thoại, tiếng cười nhẹ của cô truyền qua điện thoại đầy sự dịu dàng.

Đặt điện thoại lên đầu giường, cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

...

Ba ngày sau, tại công ty, cô đang cập nhật dữ liệu cho công việc vài ngày tới thì tiếng thông báo tin nhắn facebook vang lên. Cô bấm vào xem, ra là tin nhắn của đứa bạn thân.

“Này, hôm qua lúc ba giờ sáng tao đi bar về, gặp chồng mày đi xe ngang qua mặt tao. Lúc đấy tao hơi say nhưng vẫn nhìn rõ chồng mày đấy”.

Cô nhắn lại.

“Đúng không thế, nửa đêm anh ý ra đường làm gì?”

“Ai biết.” Bạn cô trả lời cũng hình icon gian trá.

Trong lòng nổi lên cảm giác hoài nghi, nhưng rất nhanh được dập tắt bởi sự tin tưởng cô dành cho anh suốt ba năm yêu nhau chưa bao giờ lay chuyển. Anh chưa bao giờ khiến cô buồn bã hay đau lòng, nên cô tin anh vô điều kiện.

Năm giờ chiều anh đón cô tại cổng công ty, trên đường về nhà, cô lên tiếng.

“Hồi sáng bạn em bảo đêm qua gặp anh đi ngoài đường lúc ba giờ sáng đấy.” Cô hỏi nhẹ tênh, trong lời nói không mang theo một chút nghi ngờ nào hết.

Anh dường như không hề phản ứng, chỉ nhú mày.

“Bạn em nhìn nhầm à, đêm qua anh ngủ ở nhà cả đêm vì mệt, ba giờ sáng đi đâu được.” Nói xong anh còn cười.

Nghe vậy, cô cũng thoải mái rất nhiều, dù vẫn tin tưởng anh vô bờ.

“Chắc nó nhầm thật, em cũng bảo thế.”

Anh một tay lái xe, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ngón cái nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay cô.

...

Chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ thành hôn, sự hồi hộp và lo lắng ngày một dâng cao. Mỗi ngày trôi qua với cô là một ngày dài đằng đẵng, vừa hồi hộp cũng vừa sợ hãi, mong tới nhanh cũng mong đừng nhanh quá.

Hôm nay anh bận, cô cùng bạn đi thử lại váy cưới một lần nữa. Nhìn mình ở trong gương, chiếc váy cưới trắng muốt được thiết kế theo kiểu thanh lịch, mái tóc không chải chuốt cầu kỳ chỉ vén nhẹ vào mang tai khiến cô dịu dàng hơn rất nhiều vẻ kiêu kỳ thường thấy.

“Đẹp quá.” Bạn cô lên tiếng khen ngợi.

“Mày cũng nhanh lấy chồng đi, ở đây mà khen.” Cô cười nhẹ.

Bạn cô bĩu môi, phẩy tay chán nản: “Ở xã hội này đàn ông tốt nó chết hết rồi, nên tao toàn gặp phải âm binh cô hồn thôi, tử tế chả thấy, toàn thấy lừa đảo là nhiều. Nên tao tình nguyện độc thân cho đến khi rụng hết trứng thì thôi.”

Nhìn cái vẻ bất cần đời của bạn mình, cô bật cười đến đau cả bụng. Tính cách của bạn cô dĩ nhiên cô hiểu, tuy luôn tỏ ra bất cần hay vô tâm, nhưng thực ra nó là đứa sống có tình nghĩa nhất, là đứa tình cảm nhất trong ba đứa. Nhưng có lẽ người tốt chưa chắc đã dễ gặp được tấm chân tình, đỡ vỡ bao lần, nó vẫn cứ một mình như thế.

...

Hai người sau khi thử xong xuôi váy cưới thì cùng nhau lên xe trở về. Lúc này hai người đi cùng nhau có mua được một số vật dụng cá nhân và

một bộ ấm trà, sở thích của cô và anh rất giống nhau, cả hai đều thích uống trà vào buổi tối trước khi nghỉ ngơi. Không muốn mất công đi lại, cô liền bảo bạn mình ghé qua nhà anh để cất đồ vào, vì chìa khóa nhà anh dĩ nhiên cô có, và nhà anh nằm trên cùng một cung đường với nhà cô nên rất tiện khi qua lại.

Chưa đầy mười phút đã đến nhà anh, cô bảo bạn mình ngồi ở xe đò, nhưng nó lại không chịu vì chỉ riêng bộ ấm chén được bọc hộp cẩn thận thôi đã rất nặng rồi, chưa kể những túi đồ khác nữa, nên nó xuống xe xách đồ cùng cô.

Hai người một trước một sau đi vào nhà, phòng khách đèn điện vẫn sáng, anh có thói quen rất hay quên tắt đèn mỗi khi ra khỏi nhà.

Cô vươn tay định tắt ổ đèn điện nằm ngay phía trên giá để giày dép, vì ban ngày ánh nắng bên ngoài cửa sổ cũng đủ chiếu sáng rồi. Đúng lúc này cô nhìn thấy giày của anh nằm trên giá, nhưng không có gì thắc mắc vì có thể hôm nay anh đi dép hoặc một đôi khác. Thứ làm cô để ý chính là đôi guốc màu da người nằm trên kệ để giày.

Dĩ nhiên đôi guốc này không phải của cô, những lần trước đến nhà anh cô cũng không thấy đôi giày này. Bấy giờ linh tính của phụ nữ mới dần trở lên, cô cảm thấy lồng ngực mình không còn bình yên như lúc mới bước vào, mà cảm nhận rõ ràng một cơn giông bão đang dần kéo tới.

Đúng lúc này bạn cô lên tiếng, chỉ vào một góc trong phòng khách, trên ghế sofa.

“Túi kia của ai thế, mà để quên à?” Nó nhú mào, chỉ vào chiếc túi xách nằm chỏng chơ ở một góc sofa.

Cô không đáp, miệng gằn như không mở ra được, chân cũng như thể không đủ sức để đi. Có lẽ lúc này bạn cô đã nhận ra điều khác lạ, mới vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Mày ổn chứ?”

Cô lúc này mới hoàn hồn, thở nhẹ một hơi, cười trấn an bản thân.

“Tao ổn.”

Cô bước từng bước rất chậm vào phòng làm việc của anh, thấy không có ai bên trong, tảng đá trong lòng như được gỡ xuống, cô thở phào một hơi. Di chuyển sang phòng ngủ, đúng lúc bàn tay cô vừa chuẩn bị chạm xuống tay nắm cửa, tiếng nói trong phòng vang lên phá tan sự bình yên vốn có.

“Mấy hôm sau anh lại được làm chồng một lần nữa, kết hôn lần thứ hai, cảm giác có giống lần đầu không?”

Giọng nói phụ nữ vang từ bên trong vọng ra, rất nhẹ nhàng, lại mang theo một chút giễu cợt.

Cô đã hi vọng không nghe thấy giọng nói của người đàn ông cô yêu thương, nhưng đáng tiếc ông trời trêu người, cô thực sự đã nghe được, mà lại nghe rất rõ.

“Cảm giác lần hai không bao giờ bằng lần đầu, em hiểu điều đấy hơn anh mà?”

Vẫn giọng nói ấy, vẫn sự dịu dàng ấy, vẫn tiếng nói khiến cô tin tưởng vô điều kiện ấy, mà sao lúc này cô lại có cảm giác xa lạ đến tột cùng.

Đúng lúc này, một câu nói, như xé tan toàn bộ mộng tưởng về hạnh phúc của cô, như dập tan toàn bộ hi vọng về cuộc hôn nhân viên mãn cô từng

nghĩ tới.

Cuối cùng, mộng tưởng cũng chỉ là mộng tưởng.

“Vậy anh nói xem, làm tình cùng vợ cũ và làm tình cùng vợ mới, anh thích ai hơn.”

Cô gần như ngưng thở khi nghe câu nói này. Lúc ấy bạn cô đứng bên cạnh cũng có thể nghe thấy toàn bộ những điều cô đã nghe, bàn tay nó đưa lên vừa định mở cửa cô đã giữ lại. Cô đang chờ, chính là chờ câu trả lời của người đàn ông bên trong ấy, cô đã hi vọng đến tận phút cuối cùng để vớt lại một chút niềm tin về người đàn ông hoàn hảo ấy.

Nhưng không, cô đã lầm.

Giọng nói ấy thực sự đã vang lên, từng chữ... từng chữ... như đập tắt và xé tan toàn bộ quãng thời gian hai người yêu nhau, vỡ nát toàn bộ.

“Cảm giác cũ khiến con người lưu luyến, nhưng cảm giác mới lại khiến người ta thích thú. Nếu biết xoay vòng thì mọi thứ đều sẽ tuyệt vời theo cách chúng ta cảm nhận.”

Sau đó cô không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, chỉ nghe được tiếng cười vọng ra từ bên trong. Một phút... hai phút... rồi ba phút. Đến khi cánh cửa mở ra, đến khi chúng kiến rõ ràng khung cảnh hỗn loạn bên trong phòng, cô mới thực sự dám tin cô đã đủ can đảm mở cửa căn phòng này.

Người đàn ông cô yêu, người mà chỉ vài ngày nữa sẽ làm chồng cô, đang nằm trên cơ thể một người phụ nữ khác không một mảnh vải che thân. Người nằm bên dưới anh, chẳng phải ai khác, chính là người vợ cũ đã ly hôn với anh ta từ rất lâu trước đây.

Hai người nhìn cô, anh thì bất ngờ và sợ hãi đến mức bất động, còn người phụ nữ bên dưới như thể không có điều gì bất ngờ. Cô còn nhìn thấy rõ ràng vẻ mĩa mai trong mắt cô ta.

Và có vẻ như thời gian hoàn hồn đã đủ, anh bật dậy nhảy ra khỏi giường, nhanh chóng mặc lại quần áo rồi lao đến trước mặt cô, áp úng thanh minh, đôi mắt đỏ ngầu sợ hãi.

“Anh xin lỗi, em đừng hiểu lầm, em phải nghe anh giải thích.”

Cô không đáp, cũng chẳng có một chút phản ứng nào, để cho anh ta thỏa sức diễn tuồng.

“Không phải là anh, là nó dụ dỗ anh, chứ không phải anh muốn làm sai với em, anh không bao giờ muốn em tổn thương.”

Câu nói này hình như chạm đến tự ái của vợ cũ anh ta, cô này bật dậy, vợ tấm chăn trên giường che đi cơ thể - đây chính là tấm chăn cô mua cho đêm tân hôn của hai người. Chính chiếc giường tân hôn, lại là nơi phá tan đi tất cả.

“Anh nói lại đi, chẳng phải từ lúc quen cô ta, anh vẫn lén lút quan hệ với tôi ư ờ ờ, đừng nói cứ như anh chẳng làm gì sai.” Cô ta cao giọng chất vấn.

Anh ta quay lại, gầm lên tức giận: “Câm mồm.”

Cô cười, nụ cười lạnh lùng đến mức chẳng ai hiểu rốt cuộc cô muốn gì, đôi tay đưa lên xua nhẹ.

“Thôi bỏ đi, hết rồi.”

Nói xong cô quay người, muốn rời khỏi nơi này. Anh ta định đưa tay lên kéo cô lại, nhưng bàn tay ấy nhanh chóng ăn một cú đập mạnh, khiến anh ta phải rụt về.

Bạn cô đập mạnh vào bàn tay anh ta, khinh miệt nói.

“Đừng dùng bàn tay dơ bẩn vừa sờ trên người con đàn bà rẻ tiền khác để chạm vào bạn tao, bạn tao nó không sợ bẩn, nhưng tao sợ.”

Nói xong quay người đi theo bạn cô ra khỏi nơi này.

Ngồi trên xe, hai người không ai nói với ai câu nào. Đi lòng vòng vô định một hồi, bạn cô mới lên tiếng hỏi.

“Mày ổn không?”

Nhìn khuôn mặt nó gần như chẳng biểu hiện ra một chút đau khổ nào, cũng không thấy vẻ thất vọng lẽ ra nên có, nhưng cô hiểu, khi đau khổ, con người ta có nhiều cách để biểu đạt. Có người gào khóc điên cuồng, nhưng cũng có người im lặng đến tột cùng. Nhưng thực chất, khóc được vẫn tốt hơn, không khóc được mới là nỗi đau đáng sợ. Nó ngấm vào xương tủy, ăn mòn tất cả, khiến con người ta tồn tại như một cái xác vô hồn.

“Tao ổn, mày không phải lo đâu.”

Đưa nó về đến nhà, an ủi nó thêm vài câu rồi dặn dò, nhìn bước chân kiên định của bạn mình đi vào trong, bóng lưng gầy nay càng thêm cô tịch khiến bạn cô không khỏi ghen ngào muốn khóc. Làm bạn càng lâu, tình cảm bạn bè không còn như những tình cảm thông thường, nó dần dà như thể ngấm vào trong tim, coi nhau như người thân, khi đối phương đau lòng cũng như bản thân mình đau vậy.

Cô ngồi trên giường, im lặng ngồi trên giường suốt từ buổi chiều hôm ấy cho đến khi mặt trời mọc, kim đồng hồ chỉ đến số sáu. Sáu giờ sáng, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hắt lên khuôn mặt cô chỉ sau một đêm mà tiêu tụy đi trông thấy. Cô cúi đầu nhìn chiếc điện thoại ở bên cạnh, chuông điện thoại kêu suốt từ hôm qua đến khi điện thoại hết pin mới dừng lại.

Cô cũng nghe thấy rất nhiều tiếng chuông cửa từ chiều hôm qua đến gần sáng nay mới ngưng lại. Cô không hiểu nổi, tại sao bản thân lại có thể ngồi lâu đến thế, cho đến khi cô đứng lên, xương sống mỗi như khiến cô phải nhú mày. Đứng vài phút cô mới có thể cử động lại bình thường.

Đi vào nhà vệ sinh thay bộ đồ ngày hôm qua, tắm rửa như bình thường và make up để chuẩn bị đi làm. Cô sinh hoạt như bình thường, đến công ty làm việc như thể không có chuyện gì xảy ra, mọi thứ diễn ra trong thâm lặng. Cô gọi điện về quê báo với gia đình chuyện kết hôn tạm hoãn, gia đình cô rất thương con gái và luôn tôn trọng ý kiến của cô, khi nghe thông báo mẹ cô chỉ nói.

“Nếu mệt quá thì về nhà với mẹ, đừng lo”.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng, nghe mẹ dặn dò xong, cô an ủi mẹ vài câu rồi tắt máy. Lúc này mọi sự cố gắng những ngày qua của cô như bị trút bỏ, khuôn mặt không còn vẻ bình thường như cũ, cô òa khóc như một đứa trẻ, nước mắt rơi xuống như đã kìm nén từ rất lâu.

Cô thực tâm đã rất cố gắng, rất rất cố gắng, cô đã muốn tỏ ra bản thân mình ổn, nhưng khi nghe được câu nói của mẹ, mọi sự kiên cường trong cô đều trở nên rệu rã. Cô không thể tỏ ra mình ổn mà thực ra trong lòng cô không hề ổn chút nào.

Không chỉ là đau lòng, vì đau lòng không thể diễn tả được cảm giác của cô. Cảm giác giống như cả một tòa tháp cô cất công xây lên chỉ trong một

giây đã sụp đổ, vỡ nát hoàn toàn.

Hóa ra người ta nói đúng, nếu cuộc đời chưa đi tới đoạn đường cuối cùng, thì bạn vĩnh viễn không thể biết điều gì sẽ xảy ra.

Để tồn tại, con người vốn dĩ cần rất nhiều vỏ bọc. Có vỏ bọc lành tính, cũng có vỏ bọc ác tính, nhưng vỏ bọc hoàn hảo của người đàn ông cô yêu đã vượt xa ngoài tầm kiểm soát của cô rồi.

Nếu biết cuộc đời có quá nhiều lừa lọc đến thế, cô nhất định sẽ không toàn tâm toàn ý tin vào một người. Nếu biết điều gì cũng có thể dễ dàng đổi thay, cô thề rằng sẽ không bao giờ tin vào lời hứa hẹn ngày mai hay hứa hẹn tương lai của bất kỳ ai hết.

Tình cảm, tưởng chừng như sẽ cùng nhau đi đến cuối đời, nhưng đôi khi lại chỉ cần một ngọn gió thổi ngang, cũng có thể khiến tình yêu chấm hết.

Rốt cuộc, cũng chẳng phải là anh yêu em bao nhiêu, mà là anh vì em bao nhiêu, đấy mới là quan trọng. Yêu và cố gắng, hóa ra vẫn là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

“Em vì anh mà từ bỏ thanh xuân, để cùng anh về, làm vợ... làm mẹ.

Anh vì cảm dỗ mà từ bỏ em, từ bỏ tình yêu, và từ bỏ tất cả.

Tình đến rồi tình đi, tình trót hứa hẹn... rồi tình phân ly.”

MÌNH LÀ GÌ CỦA NHAU?

Sau chia tay, chúng ta là gì của nhau?

Bạn thân, người tình, hay đơn giản chỉ là người lạ.

Có nhiều cuộc tình sau chia tay, từ tình yêu chuyển qua tình bạn, người ta gọi đấy là hết tình còn nghĩa, hết phận nhưng vẫn còn duyên, nếu không thể cùng nhau hạnh phúc thì cùng nhau ngắm nhìn đối phương hạnh phúc bằng danh nghĩa bạn bè.

Tôi không thích mối quan hệ bạn bè sau chia tay, bởi làm bạn với người từng yêu là một cảm giác cao thượng nhưng lại hơi quá đà. Cảm giác nhìn người mình từng yêu trò chuyện với người phụ nữ khác mà không có tư cách can thiệp liệu có bao nhiêu day dứt, bao nhiêu khó chịu, mà dám vỗ ngực xưng danh “bạn bè” sau chia tay.

Nếu muốn hạnh phúc, đừng làm bạn với người yêu cũ sau chia tay. Làm bạn với người từng yêu chính là đang cản trở hạnh phúc. Muốn có hạnh phúc mới thì đừng bao giờ để quá khứ hiện diện. Người cũ không thích người mới, và người cũ thì không hài lòng với sự có mặt của người mới. Vậy nên, muốn an phận muốn hạnh phúc thì đừng cao thượng một cách thiếu phân minh.

Sau chia tay, vẫn trò truyện, vẫn gặp gỡ, vui buồn vẫn có nhau, hay là lâu lâu mệt mỏi thì tìm nhau để nương tựa. Bạn gọi đấy là mối quan hệ gì, còn tôi gọi nó là mối quan hệ “Tình nhân”, không danh phận, không tương lai và không tư cách.

Đừng hạ thấp bản thân để trở thành tình nhân khi kết thúc. Chấm dứt là chấm dứt, còn yêu thì đã không kết thúc, lưu luyến bao nhiêu cũng phải dứt áo rời đi, đừng vì chút hơi ấm quen thuộc mà để tuột mất sự tự tôn cần có.

Đàn ông, sau chia tay mà vẫn ở bên cạnh bạn nhưng không nói rõ mối quan hệ của hai người, thì bản thân bạn mãi mãi chỉ mặc áo gấm đi đêm. Nếu đây chỉ là sự tồn tại ở vị trí dự bị, thì tốt nhất không nên thiếu tự chủ mà làm giảm giá trị của bản thân.

Sau chia tay, hãy gọi nhau bằng cái tên “người lạ”. Không quen thuộc, không thân thiết cũng chẳng có nửa phần quen biết. Không phải bạc bẽo cũng chẳng phải vô tình, mọi thứ chỉ đơn giản là đã chấm dứt rồi.

Nếu hạnh phúc thì đã không kết thúc. Mà trân trọng thì đã không để đối phương ra khỏi cuộc đời mình một cách dễ dàng. Người đã đi thì không cần quen biết, mà tình đã qua thì không cần tử tế. Một khi đã ra đi, thì có chết trước mặt cũng coi như không quen biết.

Bởi đôi khi nhân từ với người cũng chính là hại mình, mà mềm lòng quá mức đối phương cũng sẽ coi thường. Cứ tuyệt tình với người, bởi cuộc đời cũng chẳng rảnh rỗi đi thương xót cho những ai chỉ biết lo cho người.

CHƯƠNG 5

SỰ THẬT LUÔN TÀN NHÃN

Cô chạy thật nhanh trên đường, bước chân dường như không ngừng lại một phút nào. Mười lăm phút sau mới tới bệnh viện, cô không nghỉ mà nhanh chóng đi thẳng vào bên trong, hơi thở gấp không ngừng phập phồng ở lồng ngực.

“Bác sĩ, cho em hỏi bệnh nhân... nằm ở đâu ạ.”

Bác sĩ nhanh chóng chỉ tay vào phòng hồi sức cấp cứu nằm ở hành lang bên tay trái, cô không kịp cảm ơn đã quay người chạy thật nhanh về hướng phòng hồi sức.

Ngó nghiêng và rồi rất nhanh tìm thấy người cần tìm, cô chạy lao về phía chiếc giường có người đang nằm. Nhìn người đàn ông đang nằm trên giường đó, khuôn mặt tỉnh táo, chỉ có vài vết xước nhẹ, đôi chân thì được bó bột, cô thở phào.

“Anh không sao chứ?” Cô sợ hãi đến nỗi nói chẳng thành lời.

Anh cười xòa, vỗ lên trên giường nằm bảo cô ngồi lên.

“Anh có sao đâu, chỉ gãy chân nhẹ thôi.”

Cô lờm, tỏ ra khó chịu.

“Gãy chân mà là nhẹ thì thế nào mới là nặng?”

Hỏi han xong thấy anh không có vấn đề gì khác, cô mới ra khỏi phòng hồi sức để làm thủ tục xuất viện.

Đến khi đưa anh về nhà, một tay cô dìu, một chân anh nhảy lò cò, vào đến phòng ngủ cô đặt anh xuống giường, nhẹ nhàng hết sức chỉ lo lắng anh sẽ bị đau.

Hai người chưa kết hôn nhưng đã sống chung được hơn năm năm. Trước đây nơi ở của cả hai chỉ là căn nhà trọ sinh viên cũ kỹ ọp ẹp, ngày mưa thì dột, ngày nắng thì nóng bức. Nhưng có lẽ trời không phụ lòng người, anh may mắn gặp được một người bạn đại học cũ, lúc cả hai không có công ăn việc làm ổn định, kinh tế gần như đi vào bế tắc lại có người giúp đỡ. Để rồi đến khi hai người làm ăn chung, từ những đồng vốn nhỏ lẻ trở thành một số tiền lớn.

Tích cóp hai năm mới có thể mua được căn chung cư tầm trung hiện tại. Cuộc sống đã ổn định hơn rất nhiều, không còn phải hằng ngày lo lắng bữa đói bữa no, cũng chẳng sợ hãi đến tháng đóng tiền nhà cả hai phải trốn chui trốn lủi trong góc phòng sợ bị phát hiện.

Đặt anh nằm thoải mái trên giường, cô lấy một chiếc gối kê lên đôi chân đang bó bột.

“Anh nằm đấy đi, em ra ngoài mua đồ về nấu cơm.”

Anh gật đầu, trước khi cô đi còn dặn dò làm mấy món ăn anh vẫn thích.

...

Bữa tối đã xong, vì anh bị gãy chân, không thể ra phòng khách ăn cơm, nên phải đặt một chiếc bàn nhỏ lên giường để anh có thể tự ăn mà không khó chịu.

Cô bê bát đĩa ra ngoài rửa bát, anh nằm trên giường, tay lật giở tờ báo ngày hôm nay, đọc báo cho đến khi cô xong xuôi bếp núc. Nhìn thấy cô cầm bộ quần áo ngủ đi vào nhà tắm, anh lên tiếng.

“Mấy hôm nay anh đang thế này nên em cố gắng chịu khó nhé.” Anh cười nhẹ, khuôn mặt có sự áy náy.

Cô nhú mào, bước lại gần cốc nhẹ lên trán anh.

“Ồ với nhau cũng hơn năm năm rồi mà còn phải nói mấy câu đấy à, nhàm chán.”

Nói xong cô quay lưng đi vào nhà tắm, mặc kệ anh nằm trên giường với tờ báo giấy.

...

Mấy ngày anh bó bột nên không thể ra ngoài đi làm, nhưng công việc của cô thì vẫn phải duy trì. Mọi ngày cô đi làm từ sáng cho đến chiều, còn bây giờ thì giờ nghỉ trưa cô phải chạy về nhà để làm đồ ăn cho anh, ăn xong lại quay trở lại chỗ làm. Mặc dù vất vả nhưng cô chưa một câu than phiền, vì những điều vất vả khó nhọc hơn thế này cô đã cùng anh đi qua, thì chút chuyện cón con này có là gì.

Tan làm, mấy người làm chung rủ nhau tối nay đi ăn, có người quay sang hỏi cô đi chung chứ, cô liền từ chối.

“Bạn trai em đang bị gãy chân, em phải về nhà sớm nên không đi được.”

Cũng biết là tình huống bất đắc dĩ nên không ai nài ép cô đi cùng, trước khi về nhà cô đi ra chợ. Hôm nay cô định nấu mấy món bổ dưỡng cho người bệnh, mua đủ vật liệu cần mua, cô nhanh chóng về nhà.

...

Hơn một tháng trôi qua, anh khởi nhanh hơn bình thường, đã có thể đi lại như chưa có chuyện gãy chân vừa rồi, chỉ là không thể chạy hay đi quá

nhanh trong thời gian đầu.

Hôm nay anh nói với cô mình sẽ về trễ vì có khách nên phải đi tiếp khách, dặn cô ngủ sớm. Việc anh đi tiếp khách về trễ cô cũng đã quen, công việc của anh là tư vấn nhà đất, nên đi giao lưu là chuyện bình thường.

Cô ăn tạm đồ ăn bên ngoài rồi về tắm rửa nhanh chóng lên giường, chờ anh đến gần mười hai giờ chưa về, cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tiếng chuông báo thức làm cô tỉnh giấc, nhìn sang bên cạnh vẫn thấy trống trơn, cô cầm điện thoại trên đầu giường bấm gọi số anh, nhưng không ai nghe máy.

Cho đến khi cô đi làm, khoảng mười giờ sáng mới thấy anh gọi lại cho cô, anh nói đêm qua tiếp khách say rượu nên ngủ lại ở nhà bạn, sáng nay tỉnh rượu muộn nên anh không nghe được máy của cô.

“Anh uống ít thôi, uống nhiều thế không tốt đâu.” Cô thở dài.

“Anh biết mà, nhưng công việc làm sao tránh được.”

Cô cũng biết yếu tố công việc của anh, nên chẳng nói thêm dài dòng, chỉ bảo anh về nghỉ ngơi, chiều cô về sau rồi cúp máy. Cả ngày hôm ấy cô không vui, có lẽ tại đêm qua anh không về, nên tâm trạng cô cũng vì thế mà thấp thỏm mãi.

...

Nhìn đồng hồ đã là một giờ sáng. Đạo gần đây anh rất hay đi sớm về muộn, không phải cô không tin tưởng anh, chỉ là cô lo lắng cho anh. Đúng lúc này tiếng mở cửa vang lên, cô vội vàng ra khỏi phòng thì thấy anh đang loạng choạng đi vào, hơi thở đầy mùi rượu. Cô nhanh chóng đỡ anh vào

giường rồi giúp anh cởi giày, cởi áo khoác bên ngoài và đắp chăn sợ anh cảm lạnh.

Nhìn người đàn ông đang say không biết gì trên giường, cô lại không nén được nước mắt rơi xuống. Anh vì cô, vì cuộc sống của hai người và vì tương lai nên đã cố gắng rất nhiều, phần đầu chưa dừng lại dù chỉ một giây phút. Cô hiểu sự cố gắng của anh, hiểu sự cố chấp nỗ lực của anh. Anh đã từng nói, con người chỉ cần cố gắng chậm một giây cũng có người khác cố gắng nhanh hơn mình, anh không muốn bỏ lỡ một giây phút nào hết.

Vuốt nhẹ gò má người đang nằm, cô âu yếm nhìn ngắm người mà cô đã tình nguyện dành trọn cả quãng thời gian thanh xuân để đi theo anh, từ bỏ cả gia đình mặc cho bố mẹ ngăn cản không chấp nhận tình cảm của hai người, từ hai bàn tay trắng cho đến khi cả hai đã có cuộc sống ổn định. Đã cùng nhau đi qua một quãng đường rất dài.

Tình cảm, chính xác là thứ đáng quý nhất khi cả hai cùng nhau phấn đấu để sống tốt hơn.

Đột nhiên, chuông điện thoại tin nhắn trong túi anh vang lên, cô lấy điện thoại trong túi anh ra, một người tên là “Anh Huy” nhắn tin “Em về chưa”.

Cô đặt máy anh lên đầu giường, chắc là tin nhắn của một trong những người bạn bè hoặc đối tác của anh, nên cô không trả lời mà để máy lại nguyên xi để mai anh tự mình nhắn lại. Cô không muốn anh khó chịu khi cô tham gia vào cuộc sống của anh quá nhiều.

...

Hôm nay có cuộc hẹn đi ăn cùng bạn bè anh, anh rủ cô đi cùng, dĩ nhiên cô không từ chối. Lúc đến quán ăn mọi người đều đã đông đủ, những người

ngồi chung đa số cô đều quen mặt, chỉ có hai cô gái lạ, nhưng cô là người hòa đồng nên cũng mỉm cười chào lịch sự.

Bữa ăn diễn ra trong không khí vui vẻ, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, có khi còn chơi trò chơi đố trút rượu cho nhau. Lúc ấy anh cũng đã ngà ngà say, cô thì không uống rượu nên chỉ ngồi bên cạnh xem anh uống thi cùng những người khác.

Anh đứng lên đi vệ sinh, cô ngồi lại nói chuyện cùng một vài người khác. Gần mười lăm phút không thấy anh đi vào, cô mới đứng lên ra ngoài tìm kiếm, đúng lúc ấy cô vừa bước tới gần nhà vệ sinh thì thấy anh bước ra, đi phía sau là cô gái lạ mặt ngồi chung bàn. Dĩ nhiên cô cho rằng đây chỉ là sự trùng hợp nên rất nhanh cười với anh.

“Anh đi lâu quá, em tưởng có chuyện gì nên ra tìm.”

Anh nắm tay cô dịu dàng: “Anh thì làm gì có chuyện gì, tại đau bụng quá nên mới lâu.”

Đang ngồi trò chuyện thì điện thoại cô rung lên tiếng tin nhắn, là mẹ cô nhắn hỏi mấy giờ cô về để chờ cửa. Mặc dù gia đình đã cấm cô quan hệ với anh, không đồng ý chuyện tình cảm này, nhưng một tuần cô vẫn về nhà một lần. Bố mẹ dù có thế nào vẫn là bố mẹ của mình, cô không thể không về.

Hôm nay là Chủ nhật, mà Chủ nhật mỗi tuần cô đều về nhà ngủ một đêm.

Ăn uống xong xuôi, ai lấy xe trở về nhà người nấy. Khi anh lấy xe đưa cô về thì cô gái lần đầu cô gặp bước đến, nở một nụ cười thân thiện nhưng lại chẳng mấy gây thiện cảm cho người nhìn.

“Em ở gần nhà anh chị, anh chị có thể cho em đi nhờ xe không, muộn rồi nên gọi xe cũng khó.”

Dĩ nhiên cô biết cô gái này cũng phải quen anh mới biết anh ở đâu mà nói gần, ngồi cùng bàn ăn đã là bạn bè rồi, hiển nhiên cô không so đo tính toán mà lập tức đồng ý.

Trên đường đi ba người nói chuyện với nhau rất ít, cô cũng không quen khi có người lạ nên cũng không chủ động nói nhiều. Anh đưa cô về đến nhà bố mẹ, rồi anh mới vòng xe trở về nhà, trước khi xuống xe anh nghiêng người hôn nhẹ lên má cô, nói rằng mai anh đón.

Cô xuống xe, trước khi xuống còn dặn dò anh đưa cô gái kia về cẩn thận, về rồi nhớ nhắn tin cho cô.

Vào trong nhà, nhìn mâm cơm bố mẹ đặt trên bàn ăn vẫn còn nguyên vẹn, cô biết là bố mẹ chờ cơm cô về ăn cùng, nhưng cô lại về muộn. Trở về phòng ngủ, cô tắm rửa tẩy trang xong xuôi, nằm lên giường thì nhận được tin nhắn.

“Anh về rồi, em ngủ ngon.”

Cô nhắn lại nhanh chóng rồi chìm vào giấc ngủ, nhưng ngay khi chuẩn bị thiếp đi thì bị chuông tin nhắn đánh thức. Là tin nhắn của đồng nghiệp cô.

“Này, bạn trai của em nhảy đẹp đấy.”

Kèm theo một bức ảnh trong vũ trường dưới ánh đèn mờ ảo, nhưng bóng dáng cô đã ngắm nhìn suốt bao nhiêu năm tháng làm sao có thể nhìn nhầm. Đứng bên cạnh anh còn có một cô gái khác, xung quanh có thêm vài người bạn, nhưng cô gái đứng cạnh anh cô có thể nhớ rõ, là người mà anh đã đưa về khi này.

Đôi tay cầm điện thoại bỗng run lên bần bật, chiếc điện thoại chỉ chực rơi xuống đất.

“Ở đâu vậy?” Cô nhấn tin lại.

Rất nhanh, chỉ vài giây sau đã có tin nhắn trả lời: “Ở C Bank chứ ở đâu.”

Cô vội vàng mặc quần áo, buộc mái tóc lên nhanh gọn, rồi bắt taxi đi tới địa chỉ trong tin nhắn. Lúc cô đến là hai mươi phút sau, vì từ nhà cô đến đây hoàn toàn không gần nên mất khá nhiều thời gian.

Nhân viên vũ trường hỏi cô đã đặt bàn trước chưa, cô nói vào tìm người quen nên họ cho cô vào bên trong mà không hỏi thêm điều gì.

Dưới ánh đèn mờ ảo, giữa vũ trường náo nhiệt và những thân hình đang cùng nhau uốn éo trong tiếng nhạc, cô thật sự đã phải cố gắng nhìn thật kỹ bóng dáng quen thuộc ấy, cuối cùng cô cũng thấy ở một bàn vị trí gần sân khấu, cô bước lại gần hơn, để có thể nhìn rõ hơn. Bộ quần áo vẫn y như ban nãy khiến cô không thể nhầm được, nhưng điều bất ngờ khác không phải là anh nói dối cô, mà là bàn tay anh đang đặt trên mông người phụ nữ anh đưa về ấy.

Bàng hoàng, ngỡ ngàng, trăm ngàn thứ cảm xúc hỗn độn trôi qua cô lúc này. Cô không hiểu rốt cuộc bản thân đang làm gì ở đây, và bản thân cần phải làm gì. Vũ trường rất rộng nhưng cũng rất đông, chẳng ai để ý một cô gái đứng ở đây rất lâu không di chuyển.

Cô nhắc điện thoại, nhấn tin cho anh: “Anh sai rồi.”

Có lẽ nhạc ở đây quá lớn khiến anh không biết có tin nhắn đến, cô nháy một cuộc vào máy anh. Ngay lập tức, cô thấy anh rút điện thoại trong túi ra, tin nhắn trả lời rất nhanh nhận được.

“Em nói gì thế?”

Cô đưa máy điện thoại lên, chụp từ phía sau, rồi ấn gửi cho anh. Chỉ mười giây sau, người đàn ông ấy quay phắt lại đằng sau như thể bị một vật vô hình kéo ngược, đôi mắt cô đã từng âu yếm si mê nay trở nên xa lạ biết nhường nào.

Hai người nhìn thấy nhau, anh không bước tới, cô cũng chẳng bước lên, cứ nhìn nhau như thế, dưới ánh đèn hoa lệ, dưới tiếng nhạc ồn ào, không ai nhìn thấy giọt nước mắt của cô đang lặng lẽ rơi trong cuộc vui của rất nhiều người khác.

Cô quay người rời khỏi vũ trường, anh cũng không đuổi theo, hoặc có lẽ anh hiểu, nếu có đuổi theo cũng chẳng thể vẫn hỏi được điều gì. Cô đi vô định trên đường, Hà Nội hôm nay sao trở nên rộng lớn đến thế, cô đi suốt hơn một tiếng đồng hồ không biết về đâu. Rồi đến khi thấm mệt, cô mới ngồi bệt xuống vỉa hè, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Lúc này cũng đã trễ, cô nhìn thấy một đôi thanh niên đèo nhau bằng chiếc xe đạp tời tàn đi ngang qua mặt. Họ khiến cô nhớ lại ngày ấy, khi mà anh ngay cả chiếc xe đạp cũng chẳng có, hai người cùng nhau nắm tay đi bộ hết con đường này đến con đường khác. Rồi đến khi anh có đủ đầy mọi thứ cần có, người anh nắm tay lại chẳng còn là riêng mình cô.

Cô không tin tình cảm sẽ bị san sẻ khi con người ta có đủ đầy vật chất, mọi thứ sẽ đẹp khi con người ta trắng tay và chưa có gì. Bởi cảm dỗ sẽ chỉ xuất hiện khi bạn có đủ sức hút. Khi bạn tay trắng, không có gì, thì một chút sức hút cũng chẳng có nên cảm dỗ sẽ chẳng bao giờ xuất hiện.

Chúng ta ở bên cạnh một người khi anh ta trắng tay, hi sinh cho anh ta hết tuổi trẻ và dành trọn tất cả những gì chúng ta có mà chẳng mong cầu đòi hỏi sự đáp đền không có nghĩa là anh ta sẽ thấu hiểu. Con người luôn ích kỷ, luôn giỏi nghĩ cho bản thân mình mà lười suy nghĩ một lần vì người khác.

Quá khứ, kỷ niệm, hơn năm năm tuổi trẻ như một thước phim quay chậm hiện lại rõ rệt. Cái ngày mà anh nói với cô: “Tương lai, anh sẽ không để em khổ, tương lai anh sẽ khiến em là người hạnh phúc nhất.” Anh đã làm được, thực tâm anh không khiến cô khổ sở trong nghèo khó, mà lại khiến cô khổ sở trong sự phản bội của chính mình.

Sẽ có một thời điểm, bản thân phải tàn nhẫn đối diện với sự thật. Con người ai rồi cũng sẽ đổi thay để có thể sống thật với bản chất của chính mình.

ĐÀN ÔNG TRƯỞNG THÀNH

Thế nào là một người đàn ông trưởng thành?

Một người đàn ông trưởng thành, chính là người đàn ông biết dừng chân cách xa cám dỗ, và nhớ tới người phụ nữ của mình trước những cuộc vui và đam mê của bản thân.

Người đàn ông trưởng thành không có nghĩa là độ đuổi đủ cao, hay tháng ngày sống đủ dài. Đàn ông trưởng thành chính là người đã có đủ trải nghiệm, đủ hiểu chuyện để không mắc những lỗi lầm ngớ ngẩn, và đủ khôn ngoan để biết điều gì cần trân trọng, điều gì không.

Tôi hay nói phụ nữ nên tìm kiếm một người đàn ông trưởng thành để có thể phung phí tận hưởng những tháng ngày thanh xuân. Đừng trao tâm hay đặt thân vào một cậu bé chưa trưởng thành, với một người chưa đủ khả năng phân biệt cuộc chơi và cuộc đời thì không nên nặng lòng.

Đàn ông trưởng thành, cách yêu có thể không quá nồng nhiệt như cậu bé mới lớn, cũng chẳng quan tâm thái quá hằng giờ hằng phút, cũng không có chuyện ngày ngày họ chạy quanh bạn như một đũa trẻ lên ba.

Nhưng cách yêu của người đàn ông trưởng thành sẽ khiến bạn an lòng. Đừng tìm một cậu bé tựa vai bạn, mà hãy tìm một người đàn ông để bạn tựa vai họ. Hãy lựa chọn người khi trời nổi bão giông, bạn sẽ được bao bọc trong vòng ôm ấm áp, chứ không phải khi trời vừa nổi giông bão, ngó nghiêng xung quanh bạn chỉ thấy một mình mình đơn độc.

Đàn ông trưởng thành, họ không thích ngoại tình, nhưng nếu như họ đổi thay, họ sẽ chủ động kết thúc dù lý do không quá lớn lao. Nhưng thay vì lừa dối, họ sẽ chủ động kết thúc rõ ràng và đàng hoàng như ngày họ tới. Vì với đàn ông trưởng thành, ngoại tình rất bản.

Đàn ông trưởng thành, họ biết phân biệt rạch ròi giữa bạn bè và người yêu, họ biết cách phân chia thời gian sao cho cả hai bên đều không cảm thấy bị thiệt thòi hay khó chịu. Đừng chạy theo một cậu bé chưa đủ nhận thức và trong đầu chỉ xuất hiện hai chữ bạn bè to hơn bạn gái.

Đại đa số đàn ông sẽ trưởng thành sau một lần đổ vỡ, có thể sự tinh tế ngày hôm nay, sự chuẩn mực và trưởng thành hiện tại là nhờ một người phụ nữ trước đây đã dạy anh ta, dạy anh ta cách yêu sao cho đúng, trân trọng và bao dung bao nhiêu là vừa.

Đàn ông không tự nhiên trưởng thành, mất mát chính là cách trưởng thành của đàn ông. Và sự ra đi của một người phụ nữ là cách khiến anh ta thay đổi.

Nếu ngày hôm nay bạn yêu một người chưa trưởng thành, không phải là anh ta không trưởng thành, chỉ là chưa đúng thời điểm. Nếu may mắn thì sự trưởng thành và chuẩn mực mai sau là bạn hưởng, còn không thì người phụ nữ khác hưởng.

Nhưng hãy nhớ rằng, mỗi thầy cô giáo dạy được học trò của mình thành công, dù thành công trên tổn thương của bản thân và cũng không nhận được đáp trả, thì cũng đáng để vui mừng rồi.

“Đàn ông sẽ trưởng thành khi anh ta học được bài học mất mát, giống như phụ nữ sẽ khôn ngoan hơn sau một vài lần đau khổ.”

NGÀY TÔI BỊ PHẢN BỘI

Tôi nhớ rõ cái ngày người tôi yêu phản bội, nhớ rõ cái cảm giác phát hiện anh ấy dối gian. Cái khoảnh khắc mọi thứ lâm vào trì trệ, khóc không thể khóc, cười không thể cười, ngay cả cảm xúc cũng như dừng lại ở giây phút mọi thứ vỡ lở.

Tôi không buồn, không đau lòng, tôi cứ nghĩ rằng bản thân đã đi qua nhiều chông chênh, đã kiên cường băng qua biết bao nhiêu giông bão, thì dăm ba lần tổn thương cũng chẳng là gì. Nhưng tôi đã lầm, hóa ra, khi con người ta đau đủ nhiều, tổn thương đủ sâu sắc thì họ sẽ không còn đau lòng nữa, nhưng họ sẽ thất vọng.

Khi ấy tôi mới hiểu, cảm giác thất vọng đáng sợ đến mức nào. Hóa ra, đau đớn chỉ là khởi đầu của nỗi đau, nhưng thất vọng mới là tận cùng của đau khổ.

Người phụ nữ đi qua nhiều tổn thương, không phải họ đã chai lì với cảm xúc, đã quá quen thuộc với khổ đau, cũng không phải họ không thể tin tưởng ai thêm một lần nữa. Phụ nữ mang trong mình nhiều đau khổ, chính là đang chờ đợi một người khiến họ tình nguyện tin tưởng. Và đến khi bị lừa dối, họ không đau khổ, nhưng sự thất vọng lại khiến họ tuyệt vọng hơn trăm ngàn lần.

Có nhiều người hỏi tôi, tại sao lại tha thứ? Họ hỏi: “Kiên cường như bạn, mà cũng tha thứ cho người phản bội sao?”

Tôi cười, thật ra người kiên cường không có nghĩa là người tuyệt tình. Tôi từng nói, tôi không bao giờ tha thứ cho người phản bội, nhưng tôi sẽ

tha thứ một lần cho họ nếu họ phạm sai lầm.

Và sự tha thứ, sẽ tùy thuộc vào sự phản bội nông hay sâu, mới hay lâu và dài hay ngắn. Nếu sự phản bội mới chỉ ở mức độ chớm bắt đầu, khi mọi chuyện chưa đi quá xa thì may mắn có thể vẫn hồi. Nhưng nếu sự phản bội đã quá lâu và tình đã quá sâu, thì từ bỏ luôn là sự lựa chọn tốt nhất cho mình cho người.

Trong cuộc sống, ai cũng có lúc sai. Ai cũng có một lần lạc bước, một lần tim lỡ nhịp và một lần lòng chông chênh. Không ai đoan chính một đời, cũng chẳng ai nhất nhất luôn đúng cả đời. Ai rồi cũng có lúc phạm sai lầm, và khi ấy cái họ cần chính là một người bao dung. Bởi có những người, cần một lần sai để học được cách trân trọng.

Thứ tha một lần là vị tha, thứ tha lần hai là hại mình. Một người thật tâm sẽ không phạm một lỗi hai lần. Thứ tha cho người chính là cho bản thân một cơ hội, không cứ là phản bội lần một sẽ có lần hai, nhưng phản bội lần hai nhất định đừng để có lần ba.

Đừng để vị tha là ngu xuẩn, đừng để bao dung là quy lụy, đừng biến tình yêu thành sự thương hại.

“Không có tình yêu nào quá lớn đến mức không dám buông tay, chỉ cần đủ tuyệt vọng thì yêu có bao sâu, duyên có bao chặt cũng có thể tuyệt tình cắt đứt.”

CHƯƠNG 8

KẾT THÚC RỒI ĐAY DỨT CẢ CUỘC ĐỜI

Đánh ghen, đúng thế, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô đi đánh ghen. Nhưng không phải là đánh ghen cho cô, mà là đánh cho bạn thân của mình.

“Mày sống chán quá à mà đi giết chồng của bạn tao?”

Cô lên tiếng, một tay túm tóc của cô gái kia, bạn cô thì tát rất mạnh vào mặt cô ta. Những cái tát không ngừng cùng những tiếng chửi rửa liên hồi.

Bạn cô dường như chỉ muốn xả hết nỗi tức giận lên người cô gái kia, nên mỗi một cái đập cái tát đều dùng hết sức lực.

Đánh cho đến khi bạn cô thấm mệt, cô mới buông tay khỏi mái tóc của cô ta, nhìn cô ta nằm dưới mặt nền đá tại quán cà phê, cô cũng chẳng lấy gì làm thương cảm. Có gan cướp chồng của người khác thì phải có gan nhận hậu quả, đời không nên quá thương người, vì thương người cũng chưa chắc có người thương mình.

Quá nhân từ với người khác, đôi lúc chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Đỡ bạn mình dậy, đưa cho bạn mình cốc nước để uống, cô biết nó chửi bới từ nãy cũng thấm mệt rồi.

“Đàn ông trên đời này chẳng thiếu để mà phải tranh giành đàn ông của người khác. Đừng nhân danh cái tình yêu rẻ tiền của mày để cho mình quyền được phép cướp giật. Tình yêu không có đúng sai, nhưng cũng có sang hèn, loại tình cảm hèn hạ đừng nhân danh tình yêu để vẽ vờ cho điều

bản thi. Đây là bài học đầu tiên của mày, nếu còn có lần sau, tao sẽ không nhẹ tay thế đâu.”

Nói xong, cô cùng bạn mình ra khỏi quán cà phê. Hai người ra khỏi quán, đột nhiên quay sang nhìn nhau cười như thể hai đứa không bình thường.

Bạn bè chính là vậy, vui vẻ chưa chắc đã gặp gỡ, nhưng hoạn nạn chắc chắn phải có nhau đi cùng.

“Về đi, có gì thì gọi cho tớ.”

Cô đưa bạn mình ra xe taxi, rồi mới đi vào bãi gửi xe lấy xe máy của mình để về.

Trên đường về nhà, đang đỗ đèn đỏ thì đột nhiên từ phía sau có một lực đẩy đâm mạnh vào đuôi xe máy của cô khiến cô văng xa một đoạn. Rất may là người không sao, chỉ có xe hơi bị vỡ ở một bên hông.

Người đàn ông đâm vào xe cô hốt hoảng nhanh chóng đỡ cô dậy, cuống quýt xin lỗi, nói rằng do phanh đột nhiên bị kẹt, không bóp lại được.

Nhìn người mình không sao, xe cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều, người ta đã xin lỗi thì cô cũng chẳng có lý do gì phải bắt đền hay trách móc gì cả.

“Thôi không sao đâu, đi xe va chạm là chuyện bình thường, anh cứ đi đi được rồi.”

Cô nói thế, cứ tưởng anh ta sẽ đi ngay, nhưng không. Anh ta không đi, đỡ xe cô lên rồi nhất quyết xin số điện thoại của cô, và nói rằng ngày mai cô ở đâu sẽ đưa người sửa xe qua tận nơi để sửa xe cho cô.

Cô từ chối và nói không cần thiết, nhưng người dân xung quanh cứ nói vào, bảo rằng người ta có ý tốt thì cho đi. Nếu không cho chắc họ cũng chẳng đẹp ra để cô đi, nên cô đành nháy cho anh ta số máy rồi đi khỏi đám đông nhiều chuyện ấy.

Về đến nhà, bố mẹ lo lắng hỏi cô làm sao, cô nói qua loa là va chạm xe, xe chỉ xước nhẹ còn cô thì không vấn đề gì, bố mẹ mới yên tâm. Đi vào nhà, thói quen của cô chính là bước đến ngay tủ lạnh để uống nước lạnh, dù mùa hè hay mùa đông, uống nước lạnh vẫn thoải mái nhất.

...

Sáng hôm sau, đúng chín giờ sáng chuông điện thoại réo lên làm cô tỉnh ngủ. Quờ quạng lấy chiếc điện thoại ở bên cạnh, đưa lên tai nghe.

“Alo.” Giọng nói gái ngủ vang lên.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói nam tính, trầm nhưng vô cùng dễ nghe.

“Chào cô, hôm qua là tôi đâm vào xe cô đây.”

Cô cũng chẳng nghe rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ âm ừ cho có.

“Cô có thể cho tôi địa chỉ, tôi đưa người sửa xe qua nhà để sửa xe được không?”

Rất lâu sau không nghe thấy tiếng đáp lại, người đàn ông ở đầu dây kia alo thêm mấy lần nhưng không có ai trả lời, chỉ nghe thấy tiếng ngáy nhè nhẹ và sau đó tự động cúp máy.

...

Ngồi ở quán ăn trưa, hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc một chiếc quần jean với chiếc áo phông trắng đơn giản. Đối diện là bạn thân cô hôm qua vừa khóc lóc đánh ghen, hôm nay đã tỏ ra bình thường như cũ.

“Hôm qua anh ấy về xin lỗi tao, nói đây chỉ là một phút làm lỡ nhất thời, sẽ không có lần sau.” Bạn cô lên tiếng kể lại cuộc nói chuyện của nó và chồng nó hôm qua.

Cô cuộn tròn một đĩa mì Ý đưa vào miệng, nhai xong mới đáp.

“Đàn ông ai cũng hứa hẹn không có lần sau, cho đến khi có thêm vài cái lần sau nữa.” Cô nhún vai tỏ vẻ chẳng thể tin nổi.

Bạn cô thì khác, ánh mắt đã kiên định hơn rất nhiều.

“Tao tin lần này anh ấy không dám nữa đâu, hôm qua hứa hẹn nhiều lắm rồi.”

Cô gật đầu: “Ừ thì mày cứ tin đi, có ai bắt mày không tin đâu. Ai chẳng thế, toàn tự tin tưởng rồi cũng tự thất vọng đấy thôi. Đàn bà làm quái gì có ai ngu, chẳng qua vì yêu quá nên cứ tỏ ra mình ngu nhưng thực ra trong lòng cái gì cũng rõ mồn một. Lừa người khác thì dễ, chứ lừa bản thân mình khó lắm, xem mày lừa mình được đến bao giờ.”

Nó không trả lời, như thể cô nói trúng tim đen của nó. Càng thân thiết, thì càng phải sống thật. Đời quá giả dối rồi, đến bạn bè thân thiết cũng phải dối trá với nhau bằng những viễn cảnh màu hồng thì cuộc sống này quá mức tồi tệ. Thà rằng cứ đập vào mặt nó sự thật tàn nhẫn, nhưng sự thật vẫn luôn là sự thật, dối trá cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại vang lên, cô ấn nghe, giọng nói đàn ông lọt vào trong điện thoại.

“Cô tỉnh ngủ chưa?”

Cô nhíu mày, nhìn lại số máy lạ trên màn hình, xác định là người không quen mới đáp.

“Ai thế?”

“Hôm qua tôi đâm vào xe cô.”

Cô “À” một tiếng dài.

“Hôm nay cô có rảnh không, tôi đưa người qua sửa xe cho cô.”

Cô từ chối khéo rằng hôm nay mình bận, nhưng anh ta vẫn nhất quyết đòi sửa bằng được khiến cô cảm thấy phiền. Đẳng nào cũng không có ở nhà, cô liền đọc cho anh ta địa chỉ đến nhà gặp bố mẹ cô, thích sửa gì cũng được, cô không để tâm lắm.

Cúp điện thoại, bạn cô hỏi ai thế. Cô đáp:

“Người dung.”

...

Khi cô về đến nhà đã là ba giờ chiều, lúc ấy cô tưởng đã xong xuôi hết rồi, nhưng về đến nơi vẫn thấy anh ta đang ngồi ghé nhựa chống cằm trong sân nhà cô. Mẹ cô đi vắng, còn bố cô thì đang chấp tay sau lưng đi vòng vòng xem thợ sửa xe.

Thấy cô về, anh ta liền đứng dậy, mỉm cười lịch thiệp.

“Xe của cô sắp xong rồi.” Cô cũng đáp lại bằng nụ cười.

“Cảm ơn anh nhé, vất vả rồi.”

“Có gì đâu, là tôi đi sai mà.”

Lịch sự đáp qua lại vài câu, cô bảo bố để ý xe, còn cô thì lên phòng nằm.

Đến tối lúc xuống ăn cơm, nghe bố cô kể lại, nói rằng xe sửa xong nhìn như mới, còn cậu thanh niên kia trông khá lịch sự đàng hoàng, cô nhún vai, cũng không để ý lắm đến việc này, nghe tai nọ lại lọt qua tai kia.

Hôm nay cô có hẹn đi uống rượu với bạn bè, nên vừa ăn xong cơm đã lên phòng chuẩn bị để ra ngoài, chín giờ là giờ cô xuất phát ra khỏi nhà. Hôm nay lũ bạn hẹn nhau ở quán rượu quen thuộc, lúc cô đến gần như đã đông đủ, lần nào cô cũng đến trễ nên thường xuyên bị phạt rượu. Vừa mới đến, cô lập tức bị phạt ba ly, uống đến nhăn mặt nhăn mày.

“Hôm nay uống chúc mừng cái gì nhỉ?” Một đứa trong nhóm nói.

Cô lên tiếng: “Chúc mừng chúng ta lại uống rượu.”

Nói xong cả lũ hò hét cạn ly. Thực ra mỗi tuần cô và bạn bè gặp nhau rượu chè ít cũng phải hai lần, nhiều là ba bốn lần, nên tử lượng của cô thật sự không hề kém. Cô uống không nhất thì cũng nhì trong nhóm này.

“Uống xong thì đi đâu nhỉ?” Một người trong đám đông lên tiếng.

Cô cạn nốt chén rượu còn đang dở, đáp lại.

“Đâu chẳng được, quan trọng gì, uống là chính mà.”

Đồ ăn trên bàn cũng dần được dọn sạch, những chai rượu vớt dưới chân mỗi lúc một nhiều. Một giờ đêm, bảy tám người kéo nhau lên một quán pub cách chỗ vừa rồi không xa, lúc này ai cũng đã ngà ngà say. Bảy tám người đi hai xe nối đuôi nhau đến pub.

Lúc này là giờ cao điểm nhất của các quán bar và pub, khi mọi người vào quán thì bên trong đã rất đông. Đây là một quán pub luôn được đánh giá cao về độ lịch sự và sang trọng, không quá ồn ã và tạp nham như những nơi khác.

Bảy tám người được đưa đến một bàn ở vị trí bên hông, vì đến trễ nên vị trí bàn đẹp gần như đã hết.

Rượu lần lượt được mở ra, trong hội có ba người là gái, bốn người là trai. Bọn cô đã chơi với nhau được hơn bảy năm, thân thiết có thừa nên mỗi lần gặp gỡ đều vui vẻ hết mình.

“Hay chơi trò gì nhé?” Một người trong nhóm đề nghị.

“Trò gì?” Người khác đáp lại nhanh chóng.

Vì trong pub chơi nhạc nên rất ồn, mỗi khi nói chuyện đều phải vặn âm thanh cơ miệng hết cỡ để người khác có thể nghe được.

“Bây giờ thế này nhé, chơi quay chai bia. Gọi nhân viên mang một chai bia lên cho chúng mình chơi, chai bia chỉ vào người đũa nào thì đũa đấy thua. Người thua phải đứng lên chọn một người trong pub này, đứng trước mặt họ nhìn họ đúng mười giây không nói gì là được.”

Tất cả vui vẻ đồng ý với ý kiến này. Một vài ván rất nhanh trôi qua, mọi việc diễn ra đều thuận lợi, bọn đàn ông thì chỉ nhắm vào gái xinh để chọn. Cuộc đời đen đủi đầy đũa, chai bia chỉ ngay về phía cô.

Cô nhìn thấy đầu chai bia chỉ về phía mình, khóe mắt tự nhiên giật giật. Theo đúng cá cược, cô đứng lên nhìn xung quanh, xem có đối tượng nào lọt vào tầm ngắm. Rất nhanh tìm được đối tượng đứng cách đó không xa, cô rời bàn bước đến gần, nhưng đang đi thì bị một người đàn ông đi ngang qua va mạnh vào, khiến bả vai cô đau nhói.

“Đi kiểu gì thế?” Cô lên tiếng khó chịu.

Ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, lúc đó cô đã nghĩ có lẽ mình say nên nhìn ai cũng thấy đẹp. Người đàn ông này không đẹp trai theo kiểu công tử bột, mà theo kiểu một người đàn ông thực thụ có sức hút mãnh liệt khiến cô nhìn mà không thốt nên lời.

“Đủ mười giây rồi mà ời.” Phía sau vang lên tiếng gọi đánh thức cô lại trong sự thất thố của bản thân.

“Thanks.” Cô nói xong quay về bàn ngồi, để mặc anh ta khó hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Một lúc sau, cô đứng lên ra ngoài tìm kiếm nhà vệ sinh, bước chân cũng chẳng được vững vàng như trước, hơi men dâng lên ngày một nhiều. Nhân viên của pub rất chuyên nghiệp đỡ cô đến cửa nhà vệ sinh một cách cẩn thận.

Giải tỏa xong xuôi, cơ thể nhẹ nhõm nhưng không thể xua tan cơn say, cô lao đảo bước ra ngoài. Đúng lúc đang đi ngoài hành lang thì cô bị ngăn lại bởi một người đàn ông có dáng người cao lớn.

“Em tên gì?” Anh ta hỏi.

Ngẩng đầu nhìn, là người ban nãy ở trong pub.

Cô lười nói chuyện với người lạ, đáp ngắn gọn: “Tránh ra.”

Anh ta dường như không để tâm lắm tới lời cô nói, vẫn không chịu tránh ra.

“Sao thế, ban nãy nhìn tôi mà bây giờ lại thế à, đêm nay rảnh không, đi chơi với tôi.”

Mặc dù cô đang rất say, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu dụng ý trong lời nói của anh ta. Nhếch mép cười nhạt.

“Mày điên à, cút.”

Nói xong cô dùng tay đẩy anh ta ra, nhưng anh ta lại không dễ dàng buông tha cho cô, một tay nắm chặt lấy bắp tay cô kéo lại. Cái nắm quá chặt khiến cô đau đến nhăn mặt.

“Vội làm gì, ở đây nói chuyện thêm chút nữa.” Anh ta lên tiếng, điệu bộ hèn mạt chẳng xứng đáng với bộ mặt đàn ông của anh ta.

Hai người giằng co một hồi, nhân viên xung quanh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trông hai người giống như một cặp đôi đang cãi vã nên không ai dám bước đến can thiệp, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra.

“Cô có sao không thế?” Một giọng nói ngăn lại cuộc giằng co.

Người đàn ông từ bên ngoài đi vào, đứng lại ở vị trí cách cô không xa.

“Anh là ai?” Cô hỏi.

Anh ta cười, nụ cười của một người đáng tin cậy.

“Tôi đâm vào xe cô hôm trước, cô không nhớ à?”

Cô gạt đầu, cũng chẳng phải thân thiết hay quen biết gì. Lúc này người đàn ông vừa rồi vẫn không chịu bỏ tay ra khỏi cô, nổi bực tức đã lên đến đỉnh điểm. Cô gào lên:

“Cái con mẹ mày, bỏ tay bố mày ra chưa!”

Mọi người xung quanh dường như đổ dồn ánh mắt vào cô, tiếng nói chuyện cũng gần như im bật, chỉ còn tiếng nhạc đập nhẹ vì cánh cửa bên trong được cách âm rất tốt.

“Không phải người quen của cô à?” Người đàn ông đâm xe vào cô hỏi.

Cô liếc mắt, tức giận đập mạnh vào chân người đang giữ tay cô.

“Quen cái con mẹ nó, rủ bà đi ngủ xã giao hả, rủ nhâm người rồi, nhìn bà giống gái làng chơi lắm à?”

Đúng lúc này, có vẻ nhân viên thấy tình hình không ổn nên vào bàn cô gọi bạn bè cô ra bên ngoài xem. Mấy người đàn ông trong hội đi cùng bước nhanh đến hỏi cô có sao không, cô nói sơ cho chúng nó biết chuyện đang xảy ra.

Rất nhanh bốn người đàn ông trong nhóm bước tới đám đá túi bụi, chân tay không nghỉ một phút nào cho đến khi bảo vệ pub xuất hiện can ngăn, trước khi rời đi một đứa còn nhanh chóng bồi thêm một cú đập vào giữa mặt hấn ta.

Bạn bè cô mặc dù chơi chung, bình thường vui đùa cợt nhả, nhưng chúng lại bảo vệ rất kỹ mấy đứa con gái trong nhóm. Nên bạn bè bình thường có thể đùa cợt, nhưng khi gặp chuyện chúng nó nhất định sẽ là một thanh niên chuẩn mực.

“Đi taxi về một mình được không?” Một đứa lên tiếng hỏi.

Cô gật đầu, đưa tay ra dấu hiệu được, vì nhà cô ngược đường nhà chúng nó, cô tự đi taxi về cho nhanh, đỡ mất công chúng nó đưa về.

Đúng lúc đang vẫy taxi thì bên cạnh vang lên tiếng nói.

“Tôi đưa cô về nhé, đằng nào tôi cũng biết nhà cô rồi.”

Người đàn ông đâm vào xe cô hôm trước từ đâu đã thấy xuất hiện, ngẫm nghĩ cũng chẳng có gì không thể, nên cô gạt đầu đồng ý, nhìn anh ta cũng chẳng phải kẻ không đáng tin.

Ngồi trên xe, hai người đều im lặng, cho đến khi dừng đèn đỏ anh ta mới lên tiếng.

“Bạn của cô cũng nóng tính nhỉ.”

Cô cười: “Tôi thấy thế còn nhẹ.”

Hai người nói chuyện qua lại một hồi cũng về đến nhà, cô nói cảm ơn rồi xuống xe vào nhà, không quay lại nhìn một lần nào nữa.

...

Ba tháng sau.

Có lẽ duyên phận trên đời này là một điều gì đấy vô cùng kỳ diệu. Có những người chỉ vô tình va vấp vào nhau giữa dòng đời hỗn loạn, lại trở thành một điều quan trọng hiện hữu trong cuộc đời của nhau.

“Tôi nay đi xem phim ở đâu vậy?” Cô nhắn tin.

Khoảng mười phút sau mới có tin nhắn trả lời: “Tùy em chọn, em thích là được rồi.”

Tám giờ tối, hai người nắm tay nhau đi trong rạp chiếu phim, bộ phim cô chọn là một bộ phim Hàn Quốc có nội dung cảm động. Phụ nữ có lẽ đều giống như nhau, đều thích đọc ngôn tình, đều thích xem phim Hàn Quốc rồi mơ mộng đến viễn cảnh như phim, dẫu biết thực tế chẳng giống phim ảnh một chút nào.

Bộ phim này có vẻ rất hay, nên trong rạp gần như không còn một ghế trống, hai người ngồi xem phim chăm chú.

Chuông điện thoại anh vang lên, rất nhanh anh ấn tắt chuông sợ làm phiền người trong rạp. Số máy gọi đến là số máy lạ, nhưng anh bấm tắt.

Cô hỏi: “Sao anh không nghe?”

Anh cười, nắm tay cô: “Anh không nghe số máy lạ.”

Cô gật gù không quan tâm rồi tiếp tục xem bộ phim đang chiếu đầy hấp dẫn.

Mười giờ hơn, hai người cùng nhau đi ra khỏi rạp chiếu phim. Anh hỏi cô có muốn ăn gì không, nhưng cô lắc đầu nói mình rất buồn ngủ, nên anh đã lấy xe đưa cô về. Trên đường về, cô thấy điện thoại anh reo không ngừng, số máy không lưu tên nên anh toàn bấm tắt.

“Sao anh không thử nghe xem là ai?” Cô thắc mắc.

Anh rẽ tay lái vào một con đường nhỏ, lắc đầu: “Mỗi người sống đều có quy tắc của riêng mình, quy tắc của anh là không nghe số máy lạ, nếu quen biết đã nhắn tin trước khi gọi.”

Cô thấy cũng phải, mỗi người sống đều có khái niệm quy tắc khác nhau, không nên vì ai mà phải phá vỡ nó.

Trước khi xuống xe anh quay sang hôn cô say đắm, nụ hôn từ nhẹ nhàng chuyển sang nóng bỏng, cánh tay anh luồn vào bên trong lớp áo của cô, mân mê nhẹ nhàng trên làn da phụ nữ.

Cô đập nhẹ vào cánh tay anh, mỉm cười ngọt ngào. Cô yêu người đàn ông này, yêu cái cách anh chu đáo tỉ mỉ dành cho cô, yêu anh là bởi anh cho

cô thấy được tình cảm của người đàn ông trưởng thành, ngọt ngào nhưng không quá bí bách.

“Hôm nay về muộn hơn được không?” Anh thì thầm vào tai cô.

“Để làm gì?” Cô hỏi lại.

Anh lái xe đến một con đường vắng, cách nhà cô không xa, đây là một quãng đường ven sông nên ban đêm dường như chẳng có ai qua lại. Anh đưa tay hạ ghế ngả ra phía sau, rất nhanh quay sang hôn cô một cách vội vã, cuồng nhiệt.

Cánh tay không ngừng hành động, nhanh chóng cởi chiếc áo ngoài của cô ra để lộ bộ ngực nóng bỏng. Cô vừa sợ hãi vừa kích thích, cô chưa bao giờ làm điều này trên ô tô, cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm điều này tại nơi như vậy.

Bàn tay anh như một con rắn, nhẹ nhàng luồn lách vào từng nơi mẫn cảm nhất của cô, cho đến khi anh kéo cô lên lòng anh. Lần đầu tiên của hai người làm chuyện kích thích trên ô tô, anh đưa cô từ ngọt ngào cho đến tận cùng của hưởng thụ chuyện hoan ái nam nữ.

Anh ghé sát vào tai cô nói: “Anh yêu em.”

Cô run rẩy trong từng nhịp ra vào của anh, nhưng vẫn đáp lại: “Em yêu anh.”

...

Bốn tháng sau.

Đạo gần đây cô bận rộn với công việc của gia đình, anh cũng khá bận với công việc nên hai người rất ít gặp nhau, mỗi lần gặp cũng chẳng quá

lâu.

Hôm nay anh hẹn cô đi ăn, nhưng đến sát giờ anh lại nói rằng mình có chút việc bận đột xuất phải bay vào Sài Gòn, ba ngày nữa anh mới về. Hẹn cô sang hôm khác.

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt và bộ trang phục đã được chuẩn bị xong xuôi, cô thờ dài, mở điện thoại gọi cho bạn bè rủ đi cà phê.

Một tiếng sau, ba người hai nữ một nam ngồi trong quán cà phê bàn luận chuyện thiên hạ, chủ đề gì cũng có thể đưa vào cuộc bàn luận của những người nhiều chuyện.

“Đạo này mày yêu đương tốt quá, quên cả bạn bè.” Đưa bạn cô lên tiếng.

“Quên đâu ra mà quên, mày không thấy vẫn gặp nhau đều đều đấy à?” Cô thanh minh.

Khi ba người đang ngồi trò chuyện, thì bỗng dưng cô bị một cốc nước cam đổ thẳng từ trên đầu xuống. Trong sự kinh hoàng của cả hai đứa bạn, thằng con trai rất nhanh hất tay người phụ nữ đang đứng phía sau đổ nước cam vào đầu cô, khiến cái cốc rơi xuống đất vỡ tan nát.

“Mày làm cái gì thế, mày bị điên à?” Đưa bạn gái của cô lên tiếng, nhanh chóng cầm giấy lau mặt và tóc cho cô.

Người phụ nữ lạ mặt kia dường như vô cùng tức giận, không để tâm đến hai người bên cạnh, chỉ vào mặt cô trong sự ngỡ ngàng của cô.

“Mày cặp với chồng tao hơn nửa năm nay, mày có biết gia đình tao tan cửa nát nhà vì mày hay không? Tao không tìm được mày ở đâu, không biết thông tin về mày, chỉ xem được ảnh mày chụp cùng chồng tao trong điện

thoại. Đúng là ông trời không phụ lòng người, hôm nay đã cho tao gặp mày ở đây, loại đàn bà bản thủ cướp chồng người khác.”

Cô ta không ngừng đưa ra những lời lẽ chửi bới thô tục nhất có thể, mà cô vẫn đang trong sự ngỡ ngàng, chưa kịp định hình rốt cuộc điều gì đang diễn ra, mãi một lúc sau mới trấn tĩnh lại.

“Chồng cô là ai?”

Cô ta cười cô bằng một nụ cười khinh miệt: “Là người đàn ông mày vẫn yêu hơn nửa năm nay đấy, là chồng tao, là bố của con tao. Hay mày cặp với nhiều người có vợ quá nên mày không nhớ?”

“Này mày ăn nói cho cẩn thận, bạn tao không phải loại cần chồng của người khác.” Bạn cô lên tiếng bênh vực.

Cô ta rút điện thoại trong túi ra, bấm một số điện thoại ấn gọi rồi bật loa, rất nhanh nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia vang lên.

“Vợ à, anh đây.”

Cô như chết đứng, bao nhiêu câu nói cũng không thể cất thành lời. Là sợ hãi hay đau đớn, cô cũng chẳng biết nữa. Giọng nói này sao cô có thể không nhận ra. Người đàn ông ở bên cạnh cô bao nhiêu tháng nay, sao cô có thể không nhận ra.

“Anh có biết em đang ở với ai không?” Cô ta lên tiếng.

“Ai vậy em?” Giọng nói yêu chiều từ đầu dây kia vang lên, ngọt ngào như chính lúc anh nói chuyện với cô vậy.

“Với cô tình nhân bé nhỏ của anh.”

Cô ta nói câu này, đầu dây bên kia im lặng, không một tiếng đáp, vài giây sau bên kia cúp máy. Để sự trầm mặc cùng lặng thinh ở lại. Cô ta cất điện thoại vào túi, chỉ vào mặt cô nói:

“Đây là lần cảnh cáo đầu tiên dành cho mày, nếu tao còn biết mày qua lại với chồng tao thì mày đừng trách.”

Cô ta rời đi, còn cô vẫn đứng bất động, với những ánh mắt khinh miệt xung quanh. Một lúc sau, cô cầm túi xách ra khỏi quán, không để tâm tiếng gọi của bạn bè ở phía sau. Cô không rõ rốt cuộc mình đi về nhà bằng cách nào, cô đã thử gọi cho anh nhưng thuê bao không liên lạc được, dường như anh đã chặn số máy của cô thì phải. Cô không gọi nữa, ấn xóa số của anh, xóa toàn bộ hình ảnh trong máy, xóa từng dòng tin nhắn đã từng ngọt ngào lúc yêu thương.

Chui vào phòng tắm, cô khóa cửa, bật nước nóng rồi co mình lại dưới vòi nước. Cô là một người kiên cường, nên ngay cả khi đau lòng muốn khóc, cô cũng không thể để bản thân khóc một cách yếu hèn như vậy được. Cô tin rằng khi khóc dưới vòi hoa sen, cô vẫn giữ lại được chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân mình.

Là ai nói đàn bà kiên cường thì không cần được bảo vệ, là ai cho rằng đàn bà mạnh mẽ thì cả đời sẽ không bị tổn thương. Thực chất càng kiên cường bao nhiêu càng yếu đuối bấy nhiêu, càng mạnh mẽ bao nhiêu thì càng dễ bị tổn thương hơn bất cứ ai khác.

Tôi đã tin vào duyên phận cho tôi gặp được người đàn ông tốt sau bao nhiêu biến cố, sau bao nhiêu sóng gió ngang qua tôi đã tin ông trời không phụ lòng người. Nhưng tôi lại nhầm nữa rồi, không có nỗi đau nào là đau nhất. Giống như ngày hôm nay bạn cho rằng bạn sẽ không bị tổn thương nữa, thì ngày mai bạn lại bị tổn thương, còn đau đớn hơn trước nhiều lần.

Là ai nói sống không phụ người, người sẽ chẳng phụ mình. Là ai nói chỉ cần bạn sống tử tế, thì cuộc đời nhất định sẽ không bạc đãi bạn đâu?

Cô cắn môi thật chặt, òa khóc trong nước mắt. Cô chính là người như vậy, đau đau đến tột cùng cũng phải cố gắng giữ lại tôn nghiêm cho chính bản thân mình.

Đàn ông trên đời này không phải ai cũng xấu, nhưng đàn ông tốt lại thực sự rất khó tìm. Cứ tưởng đi qua nhiều chông chênh, bản thân đã thêm nhiều phần sành sỏi và hiểu đời, tuyệt đối không thể bị tổn thương. Nhưng mãi sau này cô mới hiểu, yêu bao nhiêu thì đau bấy nhiêu, còn yêu được thì còn đau khổ.

Có rất nhiều cuộc tình đến rồi đi, yêu rồi kết thúc, có nhiều cách để kết thúc tình yêu trong bình lặng, nhưng cũng có những cuộc tình kết thúc rồi day dứt cả cuộc đời.

PHỤ NỮ KHÓC

Khi phụ nữ khóc, đàn ông nên làm gì.

Khi phụ nữ khóc, thứ cô ấy muốn thấy không phải là bạn sẽ chống nạnh hay khoanh tay nói rằng em có thôi kiêu trẻ con ấy đi không, cũng không phải bạn nhấn tin bảo em đừng trẻ con nữa, hay là tỏ ra phiền phức đối với nước mắt của họ.

Thật ra phụ nữ khóc, không phải vì muốn làm nũng, không phải vì muốn đàn ông thương hại. Cái họ muốn thấy chính là vị trí của họ trong lòng bạn là thế nào, và sự quan tâm của bạn dành cho họ liệu có còn như cũ.

Lúc ấy bạn chỉ cần ôm người phụ nữ đó vào lòng, không cần nói, không cần trình bày, bởi cái ôm của bạn khi ấy có giá trị hơn mọi lời thanh minh.

Nếu cô ấy sai, bạn không cần giảng đạo lý ngay lập tức, khi phụ nữ tức giận thì mọi đạo lý trên đời đều vô nghĩa. Ôm họ vào lòng, bởi cái ôm có thể khiến phụ nữ bình tĩnh. Mặc cho họ tức giận, mặc cho họ phát tiết, nhưng chỉ cần thấy sự cố chấp, thấy sự chịu đựng của bạn, tự khắc họ sẽ thu mình lại.

Nếu như bạn sai, bạn càng giải thích phụ nữ sẽ càng tức giận, càng trình bày, họ càng nghĩ bạn bao biện. Nếu đã sai thì không cần nói, nói sai thời điểm chỉ khiến mọi chuyện thêm rối ren. Xin lỗi nhận sai và lẳng lặng ở bên cạnh họ, để họ hiểu, dù có sai nhưng bạn vẫn không bỏ đi.

Phụ nữ ghét nhất ba việc, chính là khi giận hờn đàn ông tỏ thái độ, khi họ khóc đàn ông không thấu hiểu và khi tức giận đàn ông quay lưng bỏ đi.

Bởi hành động rời đi khi giận hờn đối với phụ nữ chính là minh chứng cho sự thay lòng và hết yêu. Nếu không muốn phụ nữ hiểu lầm, đừng bỏ mặc khi họ cô đơn nhất, bởi khi tức giận là lúc phụ nữ rất cô đơn.

Cái ôm của đàn ông còn quan trọng hơn hết bất kể lời nói nào. Cái ôm có thể hóa giải hiểu lầm, khiến phụ nữ nguôi giận, và làm phụ nữ an lòng.

Đừng thờ ơ với nước mắt của phụ nữ, bởi phụ nữ không sử dụng nước mắt để níu chân đàn ông, mà dùng nước mắt để đo lường tình cảm.

Đừng khiến phụ nữ bất an bằng sự vô tâm và đừng làm phụ nữ thất vọng với sự cáu gắt khi họ rơi nước mắt.

“Thái độ của đàn ông đối với nước mắt của phụ nữ nói lên tình yêu còn sâu đậm hay đã vơi bớt đi nhiều phần. Phụ nữ không thích dùng nước mắt để giữ chân, nhưng thường sử dụng nước mắt làm vũ khí đo lòng người.”

MỐI QUAN HỆ KHÔNG CÔNG KHAI

Đừng tin vào mối quan hệ không công khai chỉ bởi lý do thích thầm lặng và sống khép kín. Bởi thầm lặng và khép kín không liên quan đến việc đã có người yêu.

Tôi cũng không thích một mối quan hệ phô trương quá nhiều, mỗi ngày trăm bức ảnh hay cả ngàn lời lẽ yêu thương, để rồi đến lúc chia tay nhọc công xóa ảnh vừa đau tay vừa đau lòng.

Một người nói rằng không thể công khai, vì không muốn gia đình biết, vì không phải người thích phô bày, hay là vì trăm ngàn lý do khác để không thể cho thiên hạ biết rằng mình có người thương, thì chung quy tất cả đều chỉ là ngại biện.

Một mối quan hệ hiển nhiên không cần phô trương, nhưng không có nghĩa là không cần công khai. Chuyện tình yêu hai người không cần náo nhiệt, nhưng cũng chẳng có nghĩa là yêu trong lặng thinh, đến khi chia tay cũng chỉ hai người biết.

Tình yêu không cần hô hào nhưng cần thể hiện, không cần bày vẽ nhưng cần rõ ràng.

Một người đàn ông chủ động giữ kín mối quan hệ yêu đương chỉ có hai lý do, một là bạn không phải người anh ta muốn yêu lâu dài, và hai là anh ta có nhiều mối quan hệ khác không thể công khai.

Tình yêu đi đôi với hạnh phúc, và hạnh phúc thì thường mong muốn được cùng sẻ chia. Chuyện tình cảm không cần phải luôn công khai cho

thiên hạ biết, nhưng nắm tay và làm an lòng đối phương bằng việc công khai tình cảm là điều nên làm.

Hãy để tình yêu của chúng ta phô bày một cách vừa đủ, đủ để người xung quanh biết chúng ta là của nhau. Nhưng không nhiều đến mức đem cả lòng mình vẽ ra cho người ta chiêm ngưỡng.

Hãy để tình yêu tồn tại một cách công khai, và kết thúc một cách rõ ràng và đàng hoàng.

“Đừng để tình yêu bắt đầu trong lặng thinh và chết đi trong thâm lặng. Bởi ai cũng xứng đáng được yêu một cách đàng hoàng và rõ ràng.”

TRẠNG THÁI CỦA ĐÀN BÀ VÀ TÂM NHÌN CỦA ĐÀN ÔNG

Có hai trạng thái của hai kiểu đàn bà và hai kiểu tâm nhìn của đàn ông khiến tôi rất hứng thú.

Tôi thích nhìn người đàn bà khi yêu ghen tuông, bởi hành động ghen tuông thể hiện tình yêu mãnh liệt của họ. Đàn bà yêu bao nhiêu, lửa giận mỗi lần ghen tuông lớn bấy nhiêu. Và sau mỗi cơn ghen, chỉ cần người đàn ông bên cạnh hạ giọng và nhẫn nại an ủi thì lửa giận ban đầu như bốc hơi biến mất. Đàn bà khi yêu thật tâm thì sẽ dễ giận dễ quên, hay ghen nhưng lại dễ dỗ dành.

Nhưng thường thì đàn ông không thích phụ nữ ghen tuông quá nhiều, họ cảm thấy phiền phức và mệt mỏi mỗi khi người đàn bà của mình ghen tuông. Họ trách đàn bà vô lý, ích kỷ và nhỏ nhen, nhưng lại không hiểu rằng cơn ghen của phụ nữ chính là từ sự thiếu rõ ràng và không rạch ròi trong các mối quan hệ mà ra.

Tôi cũng thích nhìn dáng vẻ giả bộ cao thượng và hiểu chuyện của đàn bà khi yêu chưa một lần ghen tuông và lúc nào cũng sống trong một trạng thái biết điều với người đàn ông bên cạnh. Câu nằm bên môi họ lúc nào cũng là hai từ “em hiểu”. Thứ mà họ cần chỉ là tiền của người đàn ông ấy, nên ghen tuông với họ là ngu xuẩn, hờn dỗi với họ là thiệt thòi và ích kỷ nhỏ nhen đối với họ là mất quyền lợi.

Nhưng lạ thay, đàn ông lại thích cảm giác ở bên một người đàn bà tưởng như thông tuệ nhưng thật ra chỉ là thủ đoạn cao siêu. Đàn ông thường

không trân trọng người phụ nữ chính chuyên bên cạnh, mà lại chuyên cần với những mối quan hệ ngoài luồng vô nghĩa.

Tôi thích nhìn những người đàn ông tưởng rằng mình khôn ngoan, thực chất lại rất ngu ngốc. Tôi thích nhìn họ vổ ngực giương oai tỏ ra mình là kẻ chủ động trong mọi cuộc chơi, nhưng thực chất bản thân chỉ là người bị dắt mũi.

Thực ra muốn biết đàn bà yêu bạn hay không rất dễ. Đàn bà không có ai là rộng lượng, vị tha đến ngu xuẩn hay bao dung vô bờ bến. Đàn bà sẽ ghen tuông, sẽ hờn giận và sẽ vô có ích kỷ khi ở bên người đàn ông mình yêu, dẫu là đàn bà hiểu chuyện hay trưởng thành.

Một người đàn bà rộng lượng, vị tha vô bờ hay thứ tha tất cả những lỗi lầm bạn gây ra, thay vì hờn giận họ sẽ luôn bao dung rằng “em hiểu”, thay vì ghen tuông họ sẽ chỉ nói rằng “em biết”. Khi ở bên họ sẽ không khiến bạn đau đầu, và chỉ cần bạn cho họ đủ thứ họ muốn, họ sẽ luôn ngoan ngoãn theo cách bạn mong cầu.

Một người phụ nữ ở bên bạn thật lòng, nhìn ngược nhìn xuôi họ đều có rất nhiều khuyết điểm, nhưng chung quy mọi điều đều đi theo một hướng: Họ yêu bạn.

Còn người phụ nữ ở bên bạn vì tiền, nhìn xuôi nhìn ngược, họ thật sự hoàn hảo, hiểu chuyện và biết điều, khôn ngoan và tinh tế, yêu lý trí và không ghen tuông, mọi thứ đều đi theo một hướng là họ không yêu bạn, thứ họ yêu là tiền của bạn.

“Đừng đòi hỏi một người đàn bà lý trí trong tình yêu, vì đàn bà yêu bao nhiêu thì càng thiếu thốn lý trí. Đừng mong cầu đàn bà khôn ngoan khi yêu thương thật lòng, bởi đàn bà sẽ chỉ khôn ngoan khi tình yêu chỉ là sự lợi dụng.”

Muốn tìm đàn bà không ghen tuông, thì cứ tìm một người không yêu bạn. Muốn ở bên một người chân thành, thì phải chấp nhận đôi lúc họ lấm mồm, ghen tuông và ích kỷ.

Bởi khi đàn bà thật lòng, lý trí chỉ là con số 0.

AI RỒI CŨNG SẼ RA ĐI

A "nh đang ở đâu thế?" Cô liếc nhìn những cuốn sách được trưng bày ngăn nắp trên giá, một tay cầm điện thoại nói với đầu dây bên kia.

“Anh đang đi ăn với bạn.” Giọng nói uể oải từ đầu dây kia đáp lại.

“Với ai thế?” Cô khó chịu hỏi lại.

“Bạn anh em làm sao biết được hết, có nói em cũng đâu biết.”

“Vậy khi nào anh về?”

“Chắc một lát nữa.” Nói chuyện thêm một vài câu, đầu dây bên kia tắt máy. Cô nhìn cuộc gọi kết thúc trên màn hình, thở dài thườn thượt, lựa chọn một vài cuốn sách rồi ra quầy thanh toán.

Cô là nhân viên bán hàng của một cửa hàng thời trang cao cấp, thời gian làm việc của cô từ hai giờ chiều đến tám giờ tối. Lúc này là một giờ ba mươi, cô liền lấy xe máy để đi đến chỗ làm.

Thay ca và nhận bàn giao hóa đơn của người làm ca sáng xong, cô ngồi trong cửa hàng, bấm điện thoại lướt facebook. Nhìn đồng hồ đã là gần hai tiếng mà đối phương vẫn chưa về, cô thở dài, tâm trạng càng lúc càng thêm khó chịu.

Khách mở cửa từ ngoài đi vào trong cửa hàng, cô nhanh nhẹn bước tới, chào khách hàng một cách chuyên nghiệp, vì khi vào làm cô đã được đào tạo kỹ năng cơ bản.

“Anh chị xem qua, hàng bên em bây giờ đều là những bộ sưu tập mới nhất.”

Hai vị khách một nam một nữ thân thiện gật đầu, người đàn ông quay sang hỏi cô gái.

“Em thích gì thì cứ chọn đi.”

Cô gái mỉm cười, nhanh chóng chọn ra một vài bộ đồ có giá trị cũng chẳng hề thấp. Đúng lúc này, người đàn ông có điện thoại, liền chạy ra ngoài nghe máy. Cô nhìn rõ khuôn mặt của cô gái đi cùng không hề thoải mái và có phần thay đổi rõ rệt.

Một lát sau người đàn ông đi vào, cô gái hỏi:

“Vợ anh à?” Người đàn ông gật đầu, không nói gì cả. Hai người tiếp tục chọn đồ, một lúc sau họ thanh toán rồi rời khỏi cửa hàng. Cô mở cửa cho khách, chào khách và hẹn gặp lại.

Nhìn hai người nắm tay nhau lên xe ô tô rời đi, bỗng cô cảm thấy cuộc sống có nhiều chuyện trở trêu lạ thường.

Đàn ông chỉ giỏi nâng niu tình nhân, mà lại quên trân trọng hôn nhân gia đình.

Cô thở nhẹ, quay trở vào trong, bấm điện thoại gọi cho anh nhưng không thấy anh nghe máy, gửi vài tin nhắn cũng chẳng thấy trả lời. Cô đặt điện thoại xuống bàn, bấm máy tính mở một bài nhạc nghe giải trí.

“Yêu là cứ sợ mất,

Yêu là buồn ngẩn ngơ,

Yêu là như thiêu đốt tim gan mỗi khi ai kia lạc bước.

Yêu là gần cũng nhớ,

Yêu là xa cũng gần,

Yêu là còn một chút hơi ấm nhỏ nhoi cũng trao cho người.”

Tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng, giọng nam đầy khỏe khoắn mà ấm áp hòa lẫn cùng bài nhạc khiến người nghe như đang chìm đắm trong bài hát.

...

Đến tối ca làm của cô đã hết, sắp xếp và dọn dẹp lại cửa hàng một lượt cô mới rời đi.

Phóng xe máy về nhà, con đường cô đi qua hằng ngày vô cùng quen thuộc. Từng quán xá, từng gốc cây, ngay cả ngọn gió ngang qua cũng cảm thấy thân quen lạ thường.

Có đôi lúc cô đã nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó bản thân phải rời xa thành phố này, liệu trong lòng sẽ có bao nhiêu phần nhung nhớ. Cái cảm giác được phóng xe trên thành phố mình sinh ra, là một cảm giác người nào đi xa cũng đều thèm khát.

Về đến nhà đã là chín giờ hơn, bố mẹ cô ở quê, nên cô chỉ ở Hà Nội một mình. Lương một tháng của cô không cao, nên điều kiện sinh hoạt cũng không được khá giả cho lắm. Cô thuê một căn hộ chung cư khá xa trung tâm, một tháng chỉ hai triệu rưỡi, cả điện nước một tháng khoảng hơn ba triệu, vẫn dư dả ra được một chút.

Cô vào bếp lục trong tủ lấy một hộp mì cốc, mở tủ lạnh có hai cây xúc xích ăn liền, cô đun nước rồi cắt xúc xích vào trong cốc mì, đến khi mì chín, cô ngồi vào bàn ăn xong rồi mới về phòng ngủ thay đồ.

Nhìn điện thoại vẫn không thấy một tin nhắn hay cuộc gọi nào, cô bấm số máy gọi đi.

Rất lâu sau mới bắt máy, giọng nói của anh ở đầu dây bên kia còn đang ngái ngủ.

“Anh đang ở đâu thế?” Cô hỏi.

“Anh về rồi, đang ngủ.”

Cô giận, giọng nói cũng có phần nặng nề hơn: “Anh về sao không nhắn cho em biết?”

Có lẽ đang ngái ngủ nên tính cách cũng khó chịu hơn bình thường, anh cộc cằn trong điện thoại.

“Em quản lý anh cả ngày không mệt à, cả ngày nhắn tin gọi điện hỏi đi đâu, làm gì, với ai mà không thấy mệt à, em không mệt nhưng tôi cũng mệt chứ.”

Nói xong anh cúp máy thẳng thừng, bỏ mặc cô không nói thêm một lời nào.

Ngồi trên giường nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô thở dài, nước mắt lã xuống từng giọt. Cô không hiểu nổi rốt cuộc bản thân mình đang cố vì điều gì, suốt thời gian qua, cô cố gắng thấu hiểu anh, bao dung anh, nhưng dường như anh không hiểu.

Anh còn quá trẻ, còn mãi chơi, chưa có công việc, còn đam mê nhiều thú vui và còn mong muốn nhiều hơn ở cuộc sống này. Dường như cô chưa bao giờ là người quan trọng trong cuộc sống của anh.

Anh chưa từng hỏi cô đi làm về có mệt không, chưa từng biết cô đang ốm hay thế nào. Anh chỉ quan tâm đến những cuộc vui, còn cô ra sao anh chưa bao giờ biết.

Yêu nhau hai năm, cuối cùng cũng chưa ai thực sự hiểu được đối phương thế nào.

...

Sáng hôm sau, chuông đồng hồ báo thức vang lên, cô rất nhanh tỉnh giấc, cầm điện thoại bên cạnh lên nhìn dòng tin nhắn hiển thị cách đây mười lăm phút, khóe môi xuất hiện một nụ cười.

“Chúc vợ một ngày tốt lành. Hôm qua anh buồn ngủ, ăn nói không suy nghĩ làm em buồn, xin lỗi vợ. Đừng giận nhé, tối anh đón em đi ăn.”

Tình yêu, chính là khi giận hờn, chỉ cần một trong hai người hạ mình xin lỗi là dường như tất cả lỗi lầm đều chưa từng tồn tại. Cãi vã dù có lớn thế nào, nếu lỗi lầm không quá to tát, thì chỉ cần một câu xin lỗi là quá đủ cho tất cả mọi chuyện.

Cô có cảm giác ngày hôm nay tuyệt vời hơn hôm qua, có lẽ là do tin nhắn buổi sáng hôm nay. Mọi ngày cô làm việc ca chiều, nhưng hôm nay cô đổi ca cho một bạn làm ca sáng vì bạn ấy bận việc gia đình.

...

Thấm thoát trời đã tối, cô mặc một chiếc váy đen, khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng. Mái tóc không cầu kỳ mà để xõa, khuôn mặt cũng không có quá nhiều lớp trang điểm đậm đà.

Anh đã đi đến bên dưới chung cư, cô nhanh chóng đi xuống, ngồi lên xe, hai người cùng nhau rời khỏi nhà.

Đi khoảng bốn mươi phút mới tới quán ăn vì nhà của cô khá xa, rất bất tiện cho mỗi lần đưa đón. Trong quán ăn, hai người gọi đồ rồi ngồi nói chuyện xảy ra mấy ngày nay. Cô hỏi:

“Anh không định đi làm à?”

Gia đình anh là người Hà Nội gốc, cũng thuộc dạng khá giả, còn cô ở quê, nên từ trước đến nay anh chưa bao giờ có ý định đi làm tự lập, mà gia đình anh cũng không thích cô vì cho rằng cô không xứng.

Anh đặt đôi đũa đang ăn xuống, lười biếng nói: “Để sau đi vì giờ còn trẻ, còn chơi chưa đủ mà em, vào công việc rồi thì chẳng chơi được nữa.” Nghe anh đáp vậy, cô cũng chẳng biết nói thêm gì. Hai người im lặng dùng bữa một lúc, cô mới lên tiếng.

“Sắp đến ngày phụ nữ Việt Nam, em có phải gửi quà cho mẹ anh không?”

Anh lắc đầu: “Mẹ anh không thích em, gửi bà cũng không vui nên không cần đâu.”

Nghe anh nói thế, trong lòng cô thực sự cũng rất buồn, mặc dù biết là mẹ anh không thích cô, nhưng nghe anh nói thẳng thừng như vậy cũng không tránh khỏi chạnh lòng.

Xong bữa, trước khi đưa cô về nhà, anh hỏi cô có muốn mua thêm đồ ăn về nhà để đêm đói lót dạ không, cô từ chối nói mình không cần. Cô không hay ăn đêm, mua về chỉ tổ lãng phí.

Ôm chặt eo anh từ đằng sau, cảm nhận được sự ấm áp của anh mang lại. Cô thở dài, tình cảm này cô không biết sẽ duy trì được bao lâu, nhưng trong tình yêu đôi khi có thể ở bên nhau thêm một ngày đã là mãn nguyện rồi.

...

Những ngày sau đó, mọi việc diễn ra như bình thường, cô và anh vẫn thường xuyên cãi vã vì những lý do nhỏ nhặt, nhưng đến ngày hôm sau họ cũng bỏ qua và làm như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Đỉnh điểm của cãi vã chính là ngày hôm qua, cô và anh cãi nhau vì lý do anh tắt máy cả ngày. Đến khi mở máy, anh chỉ nói rằng bạn của anh từ nước ngoài trở về, anh phải đi tiếp bạn, vì sợ cô lo lắng nên anh tắt máy.

Cô không tin, hỏi bạn là bạn nào, thế mà anh nhất quyết không nói. Nhưng đến chiều hôm ấy, cô vô tình xem được trong facebook người yêu cũ của anh có ảnh chụp cùng anh đang ngồi cà phê vào buổi sáng. Có lẽ trực giác của phụ nữ luôn là thứ đáng sợ, chưa bao giờ linh tính của cô sai. Khi anh nói bạn anh từ nước ngoài về, cô biết rõ ràng anh có bạn gái cũ đi nước ngoài, nếu là bạn bè thật sự anh đã không giấu giếm, nếu đã giấu giếm thì chắc chắn có điều gì uẩn khúc, hay là một người anh không thể nói ra.

Anh gọi, cô không nghe máy, nhất quyết không nghe lời giải thích của anh. Bạn gái cũ và bạn gái mới luôn là hai thứ không bao giờ có thể hiện diện chung một thời điểm, nhưng anh đã làm sai điều ấy.

Cô nhắn tin cho anh.

“Mình chia tay đi.”

Anh không trả lời mà gọi điện thoại, đến cuộc thứ chín cô không nghe máy, chuông cũng ngưng đổ. Anh không gọi nữa.

Chuông tin nhắn vang lên, cô bấm đọc.

“Được rồi, cứ chia tay nếu em muốn.”

Cô không nghĩ anh sẽ chấp nhận lời chia tay của cô, mỗi lần giận hờn cô đều nói chia tay và anh luôn là người níu kéo cơ mà? Nhìn dòng tin nhắn trên điện thoại, cô không tin nổi vào mắt mình, thật sự hai người đã chia tay rồi sao? Không chỉ là giận hờn cãi vã như những lần trước ư?

Cô ném mạnh điện thoại xuống đất, khiến màn hình điện thoại vỡ nát. Nhìn tấm màn hình nứt vỡ, cô như thấy trái tim mình lúc này, trái tim đã đau đến uất nghẹn.

Cô khóc không thành tiếng, âm ỉ gào thét trong nội tâm một cách mãnh liệt.

Hóa ra có những chuyện tình cảm kết thúc không phải vì một trong hai có người khác, mà đôi khi chính là do hai người yêu sai cách, vì thế mới tan vỡ.

Cô và anh có lẽ đều còn quá trẻ, quá non trẻ để có thể thấu hiểu được ngọn nguồn của tình yêu và lý do của sự tan vỡ. Nhưng chắc chắn một điều, khi chia tay cả hai đều đã mệt mỏi rất nhiều.

...

Đã bốn ngày hai người không liên lạc với nhau, cũng có thể do điện thoại của cô hỏng nên không liên lạc được. Máy cô phải sửa tận bốn ngày, hôm nay tan làm cô mới đi lấy điện thoại đã sửa, tiệm sửa máy ở gần nhà nên cô đi bộ.

Cầm điện thoại trên tay, ấn nút bật nguồn, năm phút sau mới thấy một vài tin nhắn thông báo cuộc gọi nhỡ hiện lên. Có cả tin nhắn của anh, cô nhanh chóng bấm đọc.

Từng dòng tin nhắn như cứa nát trái tim cô lúc này, từng chữ, từng chữ như lưỡi dao vô hình đục khoét trái tim cô.

“Gia đình anh đã quyết định đưa anh vào miền trong lập nghiệp, anh không gọi được cho em, chỉ muốn nói cho em biết, ngày kia anh phải bay rồi.”

Tin nhắn này đến sau hôm cãi nhau một ngày, có nghĩa là ngày hôm qua, anh đã không còn ở chung cùng cô trên một thành phố.

Đôi chân cô như bị chôn chặt xuống mặt đất không thể nhấc lên, là sợ hãi hay đau khổ, cô không biết nữa. Ngày hai người chia tay, tuy đã kết thúc nhưng họ vẫn ở cùng nhau trong một thành phố, vẫn cùng nhau hít chung một bầu không khí, cô vẫn có cảm giác an lòng. Nhưng cô không ngờ, chỉ một vài ngày trôi qua, hai người đã cách xa nhau hàng ngàn cây số. Tình cảm, dường như bị cắt đứt toàn bộ.

Gọi vào số của anh, nhưng nhận lại chỉ là câu thuê bao không liên lạc được. Cô đã ấn gọi rất nhiều cuộc nhưng đều vô vọng, cô giống như phát điên với điện thoại của chính mình, cô không ngưng gọi một giây nào cả, gọi đến khi cô tuyệt vọng như một cái xác vô hồn mà trở về nhà. Đóng lại cánh cửa, cô bật cười như một con ngốc.

Nụ cười hòa lẫn với nước mắt, cô cảm nhận rất rõ, nước mắt rất mặn, rất rất mặn. Tựa như trong lòng cô đang rất đau, rất rất đau.

Cô hiểu, khoảng cách địa lý không phải là vấn đề, mà vấn đề ở chỗ anh thực sự đã muốn kết thúc nên mới lựa chọn cách cắt đứt liên lạc, vậy cô còn khổ đau làm gì.

Rồi tình cảm nào cũng sẽ đến ngày tan vỡ, chỉ là ngày tan vỡ ấy, chúng ta có đủ can đảm để nhìn nhận nó một cách rõ ràng hay không.

...

Hai năm sau.

Cô cầm túi đồ mới mua ở siêu thị về, đứng chờ đèn đỏ để qua đường. Hôm nay thời tiết Hà Nội đã vào đông, cô mặc khá kín đáo, trên đầu còn đội thêm một chiếc mũ len. Sau ngày chuyện tình cảm tan vỡ, có lẽ trời không triệt đường sống của bất kỳ ai, cô được lên làm quản lý tại cửa hàng thời trang cao cấp ấy. Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai năm cũng đã trôi qua, chuyện tình cảm trước kia như đã cách xa cô lâu lắm. Có đôi lần nhớ lại, cũng chẳng còn khó chịu nhiều như năm ấy.

Đèn đỏ hiện lên cột thông báo, cô nhanh chóng qua đường. Từ bên kia đường có một đôi nam nữ đang nắm tay nhau đi ngược chiều về phía cô. Ngẩng đầu lên nhìn, chẳng phải quá xa lạ, cũng chẳng phải thực sự quen thuộc, nhưng hình dáng khuôn mặt này, cô làm sao có thể quên được.

Sau hai năm, hai người đã thực sự gặp lại nhau. Anh nắm chặt tay người phụ nữ khác đi ngược chiều cô, cô không dừng bước, không quan tâm anh liệu có thấy cô hay không, nhanh chóng đi ngang qua nhau như người dung ngược lối.

Cô đã nghĩ rằng, trái tim cô đã thực sự ổn, quá khứ ấy cũng đã chìm vào quên lãng, cô đã quên được anh.

Nhưng hóa ra cô đã nhầm. Cả đời này chúng ta không bao giờ có thể quên đi người mà chúng ta từng yêu sâu sắc, chỉ đơn giản là chúng ta không dám nhớ đến hoặc khi nhớ đến trái tim không còn đau nữa.

Quên một người đã từng yêu chính là một chuyện bất khả thi, không thể thành hiện thực.

Ngày cô chưa hiểu rõ về cuộc đời này, chưa biết yêu thế nào cho đúng, chưa có đủ năng lực để níu giữ tình yêu của mình, cô và anh đã để mất nhau.

Đến khi cô có đủ khả năng quyết định cuộc sống của mình, đủ trưởng thành để hiểu thế nào là yêu, thì anh lại nắm tay người phụ nữ khác đi ngang qua cuộc sống của cô.

Cuộc sống này chúng ta gặp rất nhiều người, quen biết rất nhiều người, nhưng liệu có bao nhiêu người ở lại, hay ai rồi cũng sẽ ra đi?

ĐỪNG HỎI PHỤ NỮ NGỦ VỚI BAO NHIÊU NGƯỜI

Đừng hỏi phụ nữ từng yêu bao nhiêu người, và cũng đừng hỏi đàn ông đã ngủ với bao nhiêu cô gái.

Phụ nữ đừng đại trả lời đàn ông rằng bản thân đã từng yêu bao nhiêu người. Trong chuyện tình cảm, có việc nên kể, có việc không nên kể. Có đôi lúc thật thà là tốt, nhưng cũng có lúc thật thà là hại thân, vậy nên tốt nhất, đã là quá khứ thì hãy để nó ngủ yên, đừng nhắc lại.

Đàn ông đừng hỏi người phụ nữ của mình từng ngủ với bao nhiêu người, một người thì bạn không tin, hai người thì bạn nghĩ nhiều, mà trên hai người thì bạn bắt đầu không vui. Vậy tốt nhất để duy trì một mối quan hệ êm đẹp, đừng hỏi nhiều.

Quá khứ của một người phụ nữ không đánh giá được nhân cách của họ, đừng hỏi về quá khứ của phụ nữ rồi tùy tiện đánh giá phẩm chất. Khi chúng ta yêu một người, chúng ta phải chấp nhận ít khi chúng ta là tình đầu, cũng chưa chắc là tình cuối. Chúng ta phải hiểu một điều, ta đến sau tức là đã có người đến trước. Nếu bạn không thể chấp nhận rằng họ đã từng là cả một bầu trời của người khác, chấp nhận được việc họ đã từng hết lòng cho một mối tình thì đừng tùy tiện bắt đầu.

Phụ nữ yêu nhiều, không có nghĩa là có kinh nghiệm. Phụ nữ yêu nhiều, càng không có nghĩa là họ khôn ngoan. Đừng cho rằng phụ nữ từng yêu vài người, mang trong mình nhiều quá khứ thì có nghĩa là họ sành sỏi. Thật ra phụ nữ yêu nhiều, thì thứ họ còn sót lại trong người chỉ là những tổn

thương, những vết chai hằn theo năm tháng và những giọt nước mắt đọng lại chưa kịp khô.

Phụ nữ cho dù yêu bao nhiêu người, trải qua bao nhiêu mối tình để hiện tại họ ở bên cạnh bạn, thì bạn vẫn phải bao dung, vẫn phải cảm thông và nhiều hơn là che chở. Bởi quá khứ không hạnh phúc, họ mới bước đến hiện tại. Bởi người cũ không đủ tốt, thì mới để họ gặp được bạn, đừng khiến họ tổn thương.

Chúng ta đừng tùy tiện hỏi về quá khứ của nhau, cũng đừng tò mò biết về người cũ của nhau quá nhiều. Vì cho dù yêu đến mấy cũng chẳng thể bao dung toàn bộ, nên chỉ cần hiện tại, đừng lo quá khứ, quá khứ hạnh phúc thì đã không bước tới hiện tại.

“Quá khứ không đáng sợ, đáng sợ là người ở hiện tại vẫn còn nhớ về quá khứ. Hiện tại không đáng lo, chỉ lo khi một trong hai không biết trân trọng.”

Trong tình yêu, không đủ bao dung thì đừng khiến đối phương thêm thương tổn.

Muốn biết một người có để tâm quá khứ của bạn hay không, đợi lúc cãi nhau rồi sẽ rõ.

BẠN TRAI CŨ GỌI CHO TÔI

Hôm qua, tôi đang đi cùng bạn trai tôi thì người cũ từng đi qua đòi gọi điện thoại đến. Tôi nghe, đối phương hỏi tôi đang làm gì đấy, có bận không?

Tôi nói: “Đang đi cùng người yêu, bận, không rảnh.”

Và sau đó đối phương cúp máy với thái độ hờn giận và rất không vui.

Tôi có khái niệm sau chia tay chính là người lạ, không trò chuyện, không làm bạn và cũng không có kiểu lâu lâu hỏi thăm. Chia tay chính là chấm hết, không ai còn có tư cách can thiệp vào cuộc sống của ai.

Sự ghen tuông và hờn giận sau chia tay dành cho người cũ đối với người ta chỉ là trò nực cười.

Nếu tiếc nuối thì hãy tự hỏi bạn đầu tại sao bỏ lỡ. Nếu ân hận sao không hỏi bản thân khi ở bên sao mình không trân trọng.

Có những con đường chỉ là một chiều, nếu muốn quay trở lại bạn sẽ phải chấp nhận rủi ro tai nạn hoặc đi một con đường khác, khi ấy nó đã chẳng còn là cung đường ban đầu nữa rồi.

Tôi là người, tôi yêu người ở hiện tại bao nhiêu thì tôi lại càng nhẫn tâm với quá khứ bấy nhiêu. Có những người, chỉ một lần đi ngang qua nhau thì chính là mãi mãi.

Mọi cảm xúc dành cho người cũ sau chia tay đều là dư thừa. Đừng để cho ai biết cảm xúc của bạn sau chia tay và đừng bộc lộ nó một cách thái

quá, họ sẽ cười.

“Quá khứ là để nhìn lại, chứ tuyệt đối không phải để tìm lại. Và bạn yêu người ở hiện tại bao nhiêu, thì sẽ càng tuyệt tình với quá khứ bấy nhiêu.”

Có những bãi rác, chúng ta đã nhắc chân ra thì tuyệt đối không bao giờ muốn giẫm lại vào đó một lần nữa.

Và hãy nhớ, thái độ của bạn đối với người cũ thế nào, sẽ tỉ lệ nghịch với tình cảm bạn dành cho người ở hiện tại.

ĐỪNG NHẮC CHUYỆN ĐÃ CŨ

Có những chuyện đã qua, có những người đã lỡ, thì đừng nên nhắc lại, thì hãy quên đi đừng gọi nhớ.

Nếu đã chia tay, thì nên chấm dứt, đừng hỏi han, đừng quan tâm, đừng trò chuyện. Đừng tự cho mình quyền làm “BẠN CŨ” sau khi bỏ lỡ cơ hội làm “BẠN ĐỜI”.

Chia tay chính là cắt đứt, anh đường anh, tôi đường tôi, từ nay không ai còn có tư cách can thiệp vào cuộc sống của ai. Đừng ích kỷ ghen tuông sau chia tay, đừng hờn giận khi đối phương có nhiều mối quan hệ khác xung quanh, vì mình chẳng là ai cả.

Đừng hỏi rằng “Có ổn không?”, vì ổn hay không, vẫn cứ tồn tại. Ổn hay không, vẫn sống qua ngày, và mọi sự lo lắng sau chia tay thì đều là giả tạo. Nếu yêu thương đã không từ bỏ, và nếu chân thành đã không lỡ làng.

Không ai mong muốn một cuộc tình kết thúc, nhưng khi kết thúc chính là không hạnh phúc, vậy đừng níu kéo một cuộc tình bản thân đã kiên định buông tay.

Đừng kể lại kỷ niệm đã qua, đừng nhắc lại quãng đường đã đi, bởi người trên đường đã là NGƯỜI LẠ, và đường xưa cũng đã đổi tên thành ĐƯỜNG CŨ.

Chia tay thật sự chính là không ai can thiệp hay hiện diện ở cuộc sống của ai.

Chia tay thật sự chính là nỗi đau hay hạnh phúc của đôi phương đều không còn mang tên mình.

Đừng đau vì quá khứ, đừng buồn chuyện đã qua.

“Chia tay chính là, kiếp này hết duyên, không hẹn kiếp sau. Kiếp này bỏ lỡ, kiếp sau không mong gặp lại.”

Cho đến khi chúng ta lãng quên nhau, thành phố dù nhỏ cũng không mong gặp mặt.

CHƯƠNG 16

CON NGƯỜI PHẢI TRẢ GIÁ CHO SAI LẦM CỦA CHÍNH MÌNH

"Anh uống gì ạ?" Cô đặt tám menu đồ uống xuống mặt bàn, chuyên nghiệp đứng cách bàn hai bước chân, im lặng đợi khách gọi đồ.

Khách chỉ vào menu: "Lấy cho tôi loại này."

"Dạ vâng." Quay người đi vào trong quầy pha chế, bấm máy order đồ uống cho khách chuyển vào khu vực pha chế, cô tiếp tục công việc order chạy bàn của mình.

Đúng lúc này, có năm sáu thanh niên từ bên ngoài bước vào, chọn một chỗ ngồi phía bên tay trái. Cô nhanh chóng cầm menu đồ uống bước tới, cúi người đặt xuống bàn.

"Các anh uống gì ạ?"

Từng người chọn đồ uống, cô lần lượt ghi vào giấy rồi quay người vào trong thì đằng sau có người gọi giật lại.

"Lấy cho tôi một cái gạt tàn nhé." Một người đàn ông ngồi cùng bàn lên tiếng.

"Dạ vâng." Cô đáp lịch sự rồi đi vào bên trong.

Hôm nay quán hơi đông, nên dù cô chỉ nhận order nhưng cũng phải ra chạy bàn và bung bê đồ uống phụ những người khác. Cầm một khay đồ uống có đến tám ly nước, cô cẩn thận từng bước để bê ra bàn cho khách. Đột nhiên có một cô gái tay cầm điện thoại vội vàng đi từ phía sau vượt

lên, va vào vai cô, khiến cô loạng choạng đổ toàn bộ khay đồ uống trên tay xuống đất.

Tiếng đổ vỡ khiến tất cả mọi người trong quán đổ dồn ánh mắt về phía này, cô chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng cô gái va vào người mình hét lên tức giận.

“Mày bị mù à mà không nhìn thấy tao, cố ý chặn đường tao, bây giờ bản hết váy tao rồi thì tao đi ra ngoài kiểu gì?” Cô ta chỉ vào chiếc váy trắng đang mặc trên người.

Nhìn cô gái này chỉ xấp xỉ tuổi cô, nhưng trang phục và túi xách đều là dạng nhà có điều kiện, nên phong thái cũng chẳng nhẽ nhận như bình thường mà có phần kiêu căng.

Cô nhẹ nhàng nói, không vội vã cũng không nóng giận:

“Là cô đi từ phía sau va vào tôi, chứ không phải tôi chặn đường cô, cô nên nói cho đúng.”

Cô ta tức giận, chỉ tay vào mặt cô như muốn đánh: “Mày là nhân viên mà dám cãi khách à, mày có tin mày bị đuổi việc không?”

“Nhân viên hay là ai cũng không quan trọng, bởi vì đúng sai nó rõ ràng rành, cô đừng cả vú lấp miệng em.”

Cô ta đưa tay lên định tát cô thì bị một bàn tay khác nhanh chóng giữ lại, quay đầu nhìn sang, hóa ra là em trai cô vừa về. Bực tức trong lòng không có chỗ xả, mà tuyệt đối không thể đánh khách hàng, cô liền cao giọng vẫy một người đứng trong quầy.

“Dọn cho chị chỗ này, lau sạch cho chị nhé.”

Nói rồi cô quay sang bàn năm sáu thanh niên đang ngồi, mỉm cười lịch sự.

“Xin lỗi mọi người, tôi sẽ bảo nhân viên lập tức làm đồ uống cho mọi người.”

Nói xong cô xoay người đi lên tầng trên, trước khi lên còn không quên nói thêm:

“Lần sau cô đừng đến quán của tôi, khách hàng là thượng đế, nhưng khách hàng nhân cách kém chỉ làm giảm giá trị quán cà phê của tôi.”

Đi lên tầng, cô nhanh chóng thay bộ quần áo phục vụ dưới quán, vào nhà tắm gội rửa sạch sẽ mồ hôi còn đọng lại. Một tiếng nữa cô có hẹn nên phải nhanh chóng chuẩn bị, hôm nay dưới quán đông khách nên cô không kịp ăn vận cầu kỳ.

Lựa chọn một chiếc quần suông đen, bên trên là một chiếc áo lụa xẻ ngực màu nude, kết hợp cùng chiếc túi xách màu nâu trầm khiến cô không quá già nhưng cũng không quá trẻ. Hôm nay cô phải ký hợp đồng với một bên đối tác đưa một nhãn hiệu đồ uống về Việt Nam, nên nhìn cô không thể quá non nớt hoặc quá già nua.

Mái tóc để xõa vén vào hai mang tai, nhìn cô lúc này và người nhân viên phục vụ ban nãy gần như khác nhau một trời một vực.

Đi xuống cầu thang, trước khi đi cô dặn dò nhân viên dưới nhà một hồi. Khi chân sắp bước ra đến cửa, cô chợt dừng lại, chỉ vào chỗ đồ vỡ ban nãy rồi nói với nhân viên.

“Em quét lại nhé, bên dưới gầm bàn vẫn còn thủy tinh.”

Năm sáu người đàn ông khi nãy vẫn còn đang ngồi, cô cúi đầu chào lịch sự rồi ra khỏi quán.

Ngay lúc cô vừa ra ngoài thì một người trong bàn vẫy nhân viên phục vụ lại hỏi.

“Đây là ai thế em?”

Nhân viên thật thà trả lời: “Là giám đốc của bên em anh ạ.”

“Anh cảm ơn.”

Nhìn bóng dáng cô khuất sau chiếc ô tô, ánh mắt anh mới chịu rời đi.

...

Một tuần sau, ngày nào anh cũng đến quán cà phê của cô để ngồi.

Anh nắm rõ được giờ cô có mặt ở dưới quán. Xung quanh quán cà phê đều là văn phòng, làm việc theo giờ công ty, buổi trưa là giờ nghỉ, nhân viên văn phòng đi ăn rồi đi uống cà phê nên tầm đó quán luôn đông khách, cô cũng thường xuống phụ nhân viên chạy bàn.

Hôm nay anh đến vào lúc mười một giờ mười lăm, vừa vào quán đã thấy bóng dáng cô đang bê đồ uống rất nhanh nhẹn.

“Anh lại đến rồi à?” Cô bê đồ uống đi ngang qua anh, tươi cười hỏi han.

Anh gật đầu cười mỉm, chọn một bàn dễ nhìn được xung quanh nhất rồi ngồi xuống. Cô đưa menu đến chỗ anh, chưa kịp hỏi anh uống gì thì anh đã lên tiếng.

“Cho tôi cà phê đen nhé.”

“Vâng.”

Một lúc sau, cô bung đồ uống ra cho anh. Lần này anh dường như đã lấy hết can đảm, dồn hết quyết tâm, cố gắng mỉm cười thân thiện nhất có thể rồi hỏi cô.

“Mà cô có bạn trai chưa thế, hay có chồng rồi?” Anh hỏi nửa đùa nửa thật.

Cô bật cười, xua tay: “Anh nhìn tôi thế này mà bảo tôi có chồng rồi, chồng thì chưa, người yêu cũng chưa.” Nói chưa xong, cô đã bị một bàn khác gọi nên nhanh chóng chạy đi.

...

Ngày Valentine, một bó hoa đỏ thắm 999 bông hồng được cắm một cách tinh xảo được gửi đến cửa hàng. Cô đang ngồi trên tầng thì bỗng nhân viên dưới nhà chạy lên gọi cô có quà, cô thắc mắc không biết là ai gửi quà gì liền đi xuống. Nhìn thấy bó hoa hồng bên dưới, cô bất ngờ không biết nói gì.

Cô không thích hoa, nhưng cảm giác được người khác tặng hoa luôn rất ngọt ngào và dễ chịu. Chưa bao giờ có ai tặng hoa cho cô, đây là lần đầu tiên.

Rút tấm thiệp trên hoa, đọc dòng chữ được viết ngay ngắn từng nét trên thiệp.

“Ngày nào tôi cũng uống cà phê đen của quán em, miệng đắng lắm rồi, không biết tặng bó hoa này cho em xong liệu có ngọt ngào hơn được chút nào không.”

Đọc dòng chữ ngắn ngủn, nội dung không có gì đặc sắc nhưng lại khiến hai má cô ửng hồng. Cô cố nén lại cảm xúc lẫn lộn, bảo nhân viên bê giúp hoa lên tầng rồi nhanh chóng quay người lên trên, không muốn cho ai thấy sự thất thố của mình.

...

Vài ngày sau, anh ta không đến uống cà phê nữa, nhưng mỗi ngày đều đặn gửi một bó hoa và một tấm thiệp. Hôm nay cũng vậy, cô mở tấm thiệp ra, bên trong không có những câu từ bay bổng như mọi lần, mà chỉ kẹp một chiếc vé xem phim.

Suốt từ buổi sáng cho đến chiều tối, tâm trạng cô dường như không ổn, làm mọi việc đều không tốt. Cô phân vân rất nhiều với chiếc vé xem phim sáng nay. Nếu nói không cảm động là giả, phụ nữ khi được yêu thương, được quan tâm, chẳng có ai lại không rung động.

Đứng trước gương lấy hết dũng khí, lựa chọn một bộ quần áo không quá sặc sỡ, đơn giản nhưng không quá tầm thường. Sơn môi chính là sự tự tin của phụ nữ, cô chọn màu son cam đất, không trầm nhưng cũng chẳng mờ nhạt.

Đúng giờ, cô có mặt trong rạp chiếu phim. Khi cô ngồi vào ghế đúng theo số ghi trên vé, bên cạnh đã có người. Không cần nói cô cũng biết người ấy là ai, hai người im lặng cho đến khi phim chiếu được một nửa.

Cho đến khi vô tình hay cố ý, một bàn tay rộng đã đặt lên tay cô, không siết quá chặt, cũng không suồng sã nắm lấy, chỉ nhẹ nhàng đặt lên tay cô.

Lúc này cô biết, tòa thành trì kiên cường cuối cùng trong lòng mình đã đổ xuống bởi hành động này của anh.

...

Hôm nay là lần đầu tiên cô về nhà anh ăn cơm cùng bố mẹ anh, tâm trạng hồi hộp và rối bời làm cơ mặt cô không được thoải mái cho lắm.

“Em cứ thả lỏng đi, bố mẹ anh dễ tính mà.” Anh lên tiếng trấn an cô, yêu chiều nhìn cô sốt sắng vì lo lắng.

“Em vẫn hồi hộp lắm.” Cô nhăn mặt, hít thở sâu đến năm sáu lần cũng không khá hơn là bao.

Đi khoảng mười lăm phút, xe dừng trước cửa nhà anh. Cô xuống xe hít một hơi thật sâu, anh từ phía sau bước lên nắm chặt tay cô, động viên cô bằng cái siết tay thật chặt khiến cô thêm an lòng.

“Cháu ăn thử món này đi, món này là bác trai tự xuống bếp làm đấy.” Mẹ anh lên tiếng, khuôn mặt phúc hậu cùng nụ cười giản dị.

“Vâng ạ.” Cô nhanh chóng cắn thử, vị thơm lan tỏa trong miệng làm cô phải lên tiếng khen ngợi, khiến cả hai bác trai bác gái đều bật cười.

Anh nhìn cô gái anh yêu thương ngồi bên cạnh, và nụ cười ưng ý của bố mẹ mình thì càng thêm hạnh phúc.

Mọi thứ cứ diễn ra tốt đẹp như thế, cho đến buổi tối lúc anh đưa cô về nhà, hai người lưu luyến hôn tạm biệt, trước khi anh đi cô lên tiếng:

“À, mai em gái em từ Sài Gòn ra chơi, tối mai anh đi ăn cùng hai chị em em nhé?”

Anh đồng ý rồi hỏi lại: “Em có em gái à?”

Cô gật đầu: “Đúng thế, anh không biết à?”

Hai người nói thêm vài câu rồi vẫy tay tạm biệt. Anh nhanh chóng trở về, còn cô vội vàng thay đồ để đi ngủ sau một ngày mệt mỏi.

...

Ba người ngồi ăn trong không khí âm áp, không có sự xa lạ như cô nghĩ. Dường như người đàn ông cô đã quyết định sẽ lấy làm chồng trước sau cũng là anh rể của em gái cô, sau cùng cũng sẽ là người một nhà, nên không hề có cảm giác ngại ngùng.

“Mà anh quen chị em bao lâu rồi?” Em gái cô gấp một miếng rau đưa vào miệng, vừa nhai vừa hỏi.

Anh đưa ngón tay lên tính: “Khoảng một năm tám tháng.”

Em gái cô ò lên một tiếng kinh ngạc: “Chị em là người siêu khó tính, em còn nghĩ chị em không thích đàn ông cơ, không ngờ anh lại cura được, bái phục bái phục.”

Cô hừ một tiếng, lườm em gái mình vì tội nói năng không suy nghĩ. Nhưng rồi rất nhanh, không khí lại trở về bình thường.

...

Cô cầm túi xách ra khỏi nhà. Hôm nay bên cửa hàng đồ uống cô mới ký hợp đồng du nhập về Việt Nam bắt đầu khởi công, em gái cô về Hà Nội để làm một số giấy tờ, mà nơi làm giấy tờ khá xa, cô lại không tiện đi cùng nên gọi điện hỏi xem anh có rảnh không, muốn nhờ anh giúp.

Rất may hôm nay anh không phải đi làm, liền nhận lời và hẹn ba mươi phút nữa sẽ qua đón em cô. Gửi cho anh số điện thoại để anh tự liên lạc, cô cất máy vào túi xách, nhanh chóng đến địa điểm đã hẹn.

Nhìn vào bản hợp đồng ký khởi công.

“Có thể rút ngắn thời gian thi công không, vì tôi thấy nếu theo đúng hợp đồng sẽ hơi lâu.”

“Cô yên tâm, tôi đã nhận thi công thì sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhất cho cô, cũng sẽ cố gắng giao trước hẹn.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh.”

...

Ngồi trên xe chuẩn bị trở về, cô bấm máy gọi cho em mình để xem giấy tờ đã xong xuôi hết chưa thì anh lại nghe máy.

“Anh đây.”

“Nó đâu rồi mà anh lại nghe thế?” Cô lên tiếng hỏi. Một tay lái xe một tay nghe điện thoại.

“Em gái em nó chạy vào nhà vệ sinh rồi, bọn anh đang ngồi đợi ở quán sinh tố chờ lấy nốt giấy biên nhận là xong.”

“Ok, cảm ơn anh nhé, giờ em về nhà đã, có gì anh đưa nó về giúp em.”

...

Hôm nay là ngày sinh nhật cô, bao nhiêu năm nay cô không có thói quen tổ chức sinh nhật. Năm nay có anh và có em gái, nên cô chỉ bảo đi ăn rồi lên bar uống chút rượu coi như ăn mừng sinh nhật, còn lại mọi thứ vẫn chỉ như ngày bình thường.

Xung quanh âm nhạc khá to, anh lấy trong túi áo ra một chiếc hộp, là một sợi dây chuyền rất đơn giản nhưng lại rất tinh tế. Đeo lên cổ cô, nghiêng người nói khẽ vào tai cô.

“Chúc mừng sinh nhật, anh yêu em.”

Cô nghiêng đầu hôn vào môi anh thay lời cảm ơn.

“Này này hai người, còn có em ở đây nhé.” Em gái cô lên tiếng phá vỡ khung cảnh ngọt, khiến cả hai người bật cười lúng túng.

...

Trở về nhà, cô và em cô hai người ngủ ở hai phòng khác nhau. Thay quần áo xong lên giường nằm, cô thiu thiu chìm vào giấc ngủ. Đến nửa đêm lại bị cơn khát nước đánh thức, cô lười biếng chui ra khỏi chăn, mở cửa đi ra khỏi phòng. Thấy đèn ngủ bên phòng em gái vẫn còn sáng, cô bước khẽ xem em gái mình đang làm gì.

Hóa ra em gái cô đang đứng quay lưng ra cửa sổ, một tay cầm điện thoại nói chuyện. Cô không nghe rõ nó nói chuyện với ai, chỉ nghe được tiếng nó hỏi đầu dây bên kia.

“Anh có yêu em không?”

“Có chứ, em giỏi chuyện ấy mà.”

“Để em cho anh xem, em và chị ai giỏi hơn ai.”

Cô nhanh chóng quay trở về phòng mình, vờ như chưa từng nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi. Cô không dám tin vào tai mình và thực sự cô không muốn suy nghĩ của mình là sự thật.

Hai tiếng sau, cố gắng lấy hết bình tĩnh, cô ra khỏi phòng mình. Đèn phòng đã tắt, em gái cô đã ngủ. Cô bước chậm và khẽ đến mức nếu không nghe kỹ, thực sự sẽ không biết cô đang đi vào.

Cố gắng căng mắt để thích ứng với bóng tối trong phòng, cô nhìn thật kỹ xem chiếc điện thoại của em gái để ở đâu, và nhanh chóng thấy điện thoại của nó để ngay bên cạnh tay.

Nhẹ nhàng hết sức có thể, đến khi cầm được máy điện thoại, cô mới dám thở phào, chậm rãi ra khỏi phòng và khép cửa vào như không có chuyện gì xảy ra. Cô trở về phòng mình, ngồi trên giường và bấm dò mật khẩu máy điện thoại của em gái nhưng không ra.

Hết cách rồi. Nhưng đúng lúc cô định bỏ cuộc, thì một dãy số hiện lên trong đầu. Cô hít một hơi sâu rồi bấm thử, đáng tiếc, cô thực sự đã vào được. Mật khẩu điện thoại em gái cô lại là ngày sinh nhật của anh. Cô bấm vào phần tin nhắn, không dám tin vào mắt mình, dãy số quen thuộc kia, làm sao mà cô có thể nhầm được.

Từng dòng tin hai người nhắn với nhau, như từng mũi kim đâm vào lồng ngực cô đến ứa máu. Em gái cô cùng bạn trai cô lại có quan hệ lén lút sau lưng mình, làm sao cô có thể tin được. Cô không dám tin cũng không muốn tin, cô đã hi vọng là mình nghe nhầm, đã hi vọng chỉ là một sự hiểu lầm nào đấy. Nhưng không, tất cả đều là sự thật. Ngay cả tình cảm ấy, sự giả dối ấy cũng là thật.

Cô không ngủ cả đêm, đôi mắt thâm quầng và rũ xuống đầy mệt mỏi. Sáng hôm sau, cô nhắn tin cho anh chỉ với năm chữ ngắn ngủi: “Mình chia tay đi nhé.”

Dường như anh rất hoảng loạn với sự buông tay bất ngờ của cô, không dám tin rằng đột nhiên cô lại như thế. Anh tìm đến nhà, nhờ sự trợ giúp của em gái cô để hỏi nhưng cũng không thể cứu vãn, cô cố gắng tránh mặt anh hết sức có thể. Con người ta sẽ chỉ cố gắng níu giữ một vài ngày đầu sau chia tay, đến mấy ngày sau khi biết không còn cơ vãn hồi, họ tự nhiên sẽ bỏ cuộc.

Em gái cô đã đặt vé ngày mai bay vào Sài Gòn, mọi chuyện xảy ra nó đều không biết, và dĩ nhiên nó cũng cho rằng cô không biết gì cả. Cô cũng không nói, coi như chuyện ấy thực sự chưa bao giờ tồn tại.

Sáng hôm sau khi đưa nó ra sân bay, trước khi vào trong, nó hỏi cô rằng:

“Chị, nếu em đã từng làm sai với chị, chị có tha thứ cho em không?”

Cô cười nói: “Không, bởi vì em là em gái chị, là gia đình của chị nên không cần sự tha thứ, chúng ta là người nhà.”

Lái xe trở về nhà, trên đường đi, cô đỗ lại vỉa hè, lúc này các lớp mặt nạ như được rũ bỏ. Cô đập mạnh vào vô lăng, òa khóc như một đứa trẻ, nước mắt làm nhòe lớp mascara, hai dòng lệ tuôn rơi không ngừng.

Cô chia tay người đàn ông cô yêu một cách vô tình, để cho anh nghĩ là cô thay lòng, cô bạc bẽo. Nhưng người đau lòng nhất là ai, chỉ có một mình cô hiểu rõ.

Người đàn ông mình yêu thương phản bội, đưa em gái ruột thịt duy nhất lừa dối, nhưng bản thân vẫn phải coi như không biết chuyện gì. Bởi tình yêu cô có thể đánh mất, nhưng tình thân dù ra sao cô cũng không thể từ bỏ.

Cô đâm mạnh vào lồng ngực mình, đau... Cô đau lắm, đau đến uất nghẹn, đau đến mức cô có cảm giác không sao thở nổi.

Rõ ràng cô hiểu rõ, cuộc đời có rất nhiều sóng gió, mỗi đợt sóng đi qua để lại cho con người một bài học. Nhưng cô lại không thể tin, chuyện khó tin đến mức ấy có thể xảy ra với chính mình.

Nếu có thể sửa sai, ngày ấy cô nhất định không nhận tám vé xem phim kia, nhất định không để cho em gái cô trở về Hà Nội, sai lầm nhất định sẽ không xảy ra. Nhưng đáng tiếc đời không có chữ “nếu”.

Con người, đều phải trả giá đắt cho sai lầm của chính mình.

Chẳng có ai là không thể phản bội, chỉ đơn giản cảm dỗ chưa đủ mạnh.

Chẳng có ai là mãi mãi chung tình, chỉ đơn giản là ngoại tình mà chưa bị phát hiện.

Không có chuyện cả đời này anh sẽ chỉ yêu em, mà anh sẽ yêu em, khi mà anh chưa tìm được điều gì mới mẻ hơn thế.

Không có chuyện ai là cả đời của ai, vì đại đa số tình yêu thường tính bằng thời điểm chứ không phải tính bằng đời người!

Cứ bình thản đón nhận tình cảm theo thời điểm, đừng huyễn hoặc bản thân mơ mộng những chuyện quá xa vời.

ĐÀN ÔNG LÀ MỘT ĐỨA TRẺ

Có thể bạn không tin, nhưng thực chất đàn ông thường lưu luyến người phụ nữ chia tay dứt khoát với họ hơn là người phụ nữ lưu luyến níu kéo và quy lụy lúc chia tay.

Thực ra chúng ta ai cũng thế thôi, khi một người rời bỏ chúng ta quá dễ dàng, giống như thứ chúng ta cho rằng sẽ không tuột khỏi tầm tay bỗng nhiên đánh mất, cảm giác hụt hẫng và thèm khát kiếm tìm lại càng thêm lớn lao.

Vì thế nên mới có quá nhiều lời khuyên dành cho phụ nữ khi chia tay nên làm gì, và ít có lời khuyên khi yêu phải làm sao. Vì khi yêu ta dùng tim, nên lời khuyên là vô nghĩa; nhưng khi chia tay ta lại dùng trí, nên nhất định phải tỉnh táo tìm lối đi.

Đàn ông, họ chính là một đứa trẻ. Thứ hằng ngày ở bên cạnh, họ nhất định sẽ nhanh chóng nhàm chán, nhanh chóng ghét bỏ, không còn hứng thú. Nhưng bỗng dưng thứ đồ quen thuộc ấy mất đi, giống như món đồ chơi đứa trẻ con yêu thích bỗng dưng biến mất, nó nhất định sẽ gào khóc tìm kiếm.

Đấy chính là đời, nếu như trong chuyện tình cảm, bạn không được trân trọng nâng niu như những gì bạn muốn, thì khi chia tay bạn nhất định phải là người có giá trị!

“Đừng để bản thân trở nên tầm thường từ bước đầu tiên đến cả bước cuối cùng.”

ĐI SAI THÌ ĐI LẠI, LẠC HƯỚNG THÌ TÌM ĐƯỜNG

Với một người muốn ra đi thì trăm câu hỏi vạn câu thương cũng đều là dư thừa.

Có đôi khi một cuộc tình kết thúc không phải vì bạn không đủ tốt, mà vì cái tốt của bạn không phải là thứ họ cần. Có đôi lúc một cuộc tình kết thúc là do bạn quá tốt, để rồi cái tốt và sự quan tâm đối với họ là sự gò bó. Mà đàn ông là những con ngựa cuồng chân, trói buộc quá lâu thì đều thích bay nhảy.

Đừng hỏi rằng tại sao lại muốn chia tay, nếu lỗi do bạn thì cũng thế, mà nếu lỗi do họ thì cũng đành. Vì khi một người nói chia tay, hẳn là bản thân họ đã nghĩ suy rất nhiều mới đưa ra quyết định. Phản ứng tốt nhất khi đối phương nói chia tay chính là đồng ý mỉm cười và im lặng.

Nước mắt khi chia tay chính là biểu hiện sự hèn yếu, và thứ bạn níu kéo chỉ là tình thương, tuyệt đối không phải tình yêu. Đừng cho đối phương nhìn thấy nước mắt bạn ở giây phút cuối cùng, vì nếu muốn họ để tâm thì nụ cười mới chính là thứ vũ khí tốt nhất.

Đàn ông chỉ thắc mắc tại sao khi chia tay bạn mỉm cười, chứ tuyệt đối không tò mò tại sao khi chia tay bạn lại khóc.

Đàn bà có thể yếu đuối cả một cuộc tình nhưng nhất định phải mạnh mẽ ở đoạn kết của cuộc tình ấy.

Đàn bà nói chia tay, trăm lần giả. Đàn ông nói kết thúc, một lần thật. Vậy nên, đừng bất ngờ.

Rồi có ngày bạn sẽ hiểu, câu yêu thương nào rồi cũng sẽ có lúc đổi thành câu “tạm biệt”. Người từng thương nào cũng có ngày đổi tên thành “người cũ”. Phở quen ngày nào thì cũng có lúc trở thành “phở xưa”.

Trên đời này chẳng có điều gì là trường tồn, mà tình yêu thì đừng bao giờ mong đợi nó vĩnh cửu.

Nếu một ngày người chúng ta thương nói lời chia tay thì đừng nghĩ rằng do chúng ta không đủ tốt, hay do họ có người khác, hay bất kể lý do nào. Hãy chỉ nghĩ rằng:

“Chỉ là họ không muốn cùng chúng ta mỉm cười như ngày hôm qua nữa, vậy thôi.”

Cuộc đời vốn dĩ là thế, người này đi, người kia đến. Để có thể tìm được người cuối cùng, thì chúng ta phải gồng mình băng qua bao nhiêu giông bão. Không ai sinh ra đã hạnh phúc, và bình yên sau này chính là đánh đổi bằng thanh xuân sóng gió.

Đi sai thì đi lại, lạc hướng thì tìm đường.

NẾU CUỘC SỐNG CỦA BẠN DỄ DÀNG, HẸN CÓ NGƯỜI VÌ BẠN MÀ CHÓNG ĐỔ

Bạn tôi chia tay, tôi cũng rất buồn. Bởi tôi hiểu, duy trì được một chuyện tình cảm ba năm trời không phải là điều dễ dàng. Ba tháng đầu cuồng nhiệt, ba tháng sau quen thuộc, ba tháng tiếp theo dần trở nên hững hờ. Khoảng thời gian một năm là quãng đường thử thách rất lớn đối với một chuyện tình cảm. Để có thể duy trì ba năm tình yêu, tôi biết, hai người họ đều đã phải bỏ ra rất nhiều.

Bạn tôi gặp tôi vào một hôm trời mưa tầm tã, tôi không phải dạng người tao nhã thích uống cà phê, nhưng bạn tôi thích, nên nó hẹn tôi đến một quán cà phê gần nhà. Vừa gặp tôi nó đã khóc, tôi hỏi mãi nó không nói, mà chỉ khóc.

Có lẽ khóc chán rồi nó cũng tự phải nín, lau nước mắt xong nó mới kể. Tôi hỏi vì sao chia tay, nó nói vì anh ta vô tâm, vì càng yêu lâu anh ta càng vô tâm, nó không cảm nhận được tình cảm của anh ta như ngày đầu, cảm thấy tình yêu không còn như trước. Nó thấy trong lòng anh ta mình không còn quan trọng, nên nó đã chia tay, anh ấy cũng không níu kéo, thế là chuyện tình cảm ba năm đã kết thúc.

Nó nói: “Ngày trước, mỗi khi tao khóc, anh ấy nhất định sẽ vội vàng dỗ dành, nhưng bây giờ thì cho dù tao có khóc đến chết anh ấy cũng chẳng nói câu gì. Tao còn nhớ, lúc trước mỗi khi tao đi chơi về muộn, anh ấy sẽ nhắn tin hỏi rất nhiều, rằng bao giờ tao về, sắp về chưa, nhưng sau này anh ấy chẳng nhắn nữa, cứ mặc kệ tao đi đến bao giờ thì đi. Mà có tin được không, một người đàn ông ngày nào cũng nói yêu tao, đến bây giờ mỗi lần

tao hỏi anh có yêu em không thì lại trả lời yêu hay không anh nói em có biết được đâu, em tự cảm nhận không tốt hơn à. Tao không hiểu tại sao con người có thể thay đổi một cách chóng mặt đến thế.”

Tôi hiểu nó gặp tôi, chỉ là muốn có người để giải bày tâm sự, để kể lể cho thỏa lòng chứ không phải muốn nghe khuyên nhủ. Nên tôi không nói nhiều, chỉ an ủi một vài câu vừa đủ. Đến khi chúng tôi tạm biệt nhau, tôi chỉ nói:

“Có những thứ bản thân nhìn thấy, nghe thấy cũng chưa chắc đã là thật. Đừng để một vài nhận định sai lầm khiến bản thân phải ân hận. Tao mong mày vui.”

Và có lẽ là duyên phận, vài ngày sau người đàn ông trong câu chuyện hôm trước lại rủ bạn trai tôi đi uống rượu. Chúng tôi rất ít gặp nhau, vì anh ta là bạn của người yêu tôi, còn người yêu anh ta lại là bạn tôi. Nhưng lạ là lần này anh ta lại nói với người yêu tôi là dắt tôi đi cùng vì có chuyện muốn tâm sự.

Đến lúc gặp nhau, ban đầu ba người ngồi ăn tôi cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ ăn và nhìn hai người đàn ông uống rượu. Đến khi ngà ngà say, anh ta mới quay sang bảo tôi: “Con gái các em khó hiểu nhỉ, nhất là bạn em, cô ấy là người khó hiểu nhất trên đời.”

Tôi cười, hỏi: “Sao anh lại nói thế?”

Uống thêm một chén rượu, anh ta mới nói tiếp: “Cô ấy thích ăn kem, nhất là mùa lạnh lại càng thích ăn, ban đầu anh cấm cô ấy ăn vì sợ ho, cô ấy giận. Đến khi anh không cấm nữa, để mặc cho cô ấy ăn, nhưng mua sẵn thuốc ho để trong tủ ở nhà, đề phòng nếu có ho thì cô ấy còn uống, thế mà cô ấy lại suy ra là anh không còn quan tâm cô ấy nữa.” Nói xong anh cười nhạt, lại uống tiếp.

Anh chỉ chỉ xuống bàn: “Bạn của em rất buồn cười, trước kia mỗi khi cô ấy đi chơi hay đi ăn uống với bọn em, anh hay nhắn tin hỏi, nhưng anh nhắn cô ấy nói anh không tin tưởng cô ấy. Sau anh không nhắn nữa, vì anh biết cô ấy cũng chẳng đi đâu cả, anh cũng không muốn cô ấy cảm thấy gò bó nên đã để cô ấy thoải mái mỗi lần đi chơi. Nhưng rồi đến hôm chia tay, cô ấy lại kể ra và nói anh thay đổi, anh cũng không biết phải giải thích như thế nào.”

Bỗng anh ta bật khóc, tôi thật sự đã nhìn thấy anh ta khóc, một người đàn ông tưởng như kiên cường lại khóc vì một người phụ nữ:

“Cô ấy hay khóc, hay giận, mỗi lần giận cô ấy khóc rất lâu. Anh càng dỗ cô ấy càng khóc, sau này anh đã rút ra chân lý là khi cô ấy khóc anh không nên dỗ, thế là cô ấy chỉ khóc một lúc là sẽ tự nín.” Nói đến đây tự nhiên anh ta lại bật cười như nhớ lại kỉ niệm gì.

Đến khi chúng tôi thanh toán và ai trở về nhà nấy, tôi vẫn còn lơ đãng trong câu chuyện của hai người họ. Ngồi sau xe bạn trai mình, tôi hỏi: “Anh có thấy tình yêu lạ không, một chuyện tình cảm kết thúc không phải vì một trong hai có người khác, cũng chẳng phải vì hết yêu. Chỉ đơn giản là hai người không thấu hiểu đối phương, không chịu cảm nhận để rồi dần dần xa cách, thế là mất nhau.”

Có đôi khi không phải đàn ông vô tâm, mà là cách quan tâm của họ không phải thứ chúng ta có thể dễ dàng nhìn thấy. Không phải họ lạnh nhạt, chỉ là cách họ để ý đến người phụ nữ mình yêu mỗi người mỗi khác. Tôi không tin đàn ông vô tâm, đàn ông chỉ vô tâm khi họ không yêu người phụ nữ bên cạnh. Còn tình cảm duy trì bao lâu thì không thể không yêu, chỉ là đôi khi cách họ để tâm không dễ dàng nhận biết.

Trong chuyện tình cảm, đừng bao giờ vô tình trách đối phương đổi thay quá nhiều, mà không nhìn lại bản thân đã thay đổi ra sao. Có đôi lúc sự đổi

thay của họ không phải là điều xấu, chỉ là chúng ta không hiểu để mà thích ứng.

Có những chuyện tình cảm, những khúc mắc nếu như không chủ động nói ra thì vĩnh viễn sẽ không ai có thể biết được. Đừng nghĩ rằng chỉ cần chân thành sẽ có thể thấu hiểu, có những điều phải nói, nếu chỉ có chân thành hay chân tình mà không thấu hiểu cũng là vô nghĩa.

Có những chuyện tình cảm kết thúc, không phải anh hay em không còn yêu nhau, chỉ là không hiểu nhau, rồi đến khi nhận ra cả hai đã cách xa nhau cả một quãng đường rất xa.

Đôi lúc, bản thân mới chính là người vô tâm chứ không phải đối phương vô tâm. Đôi lần, bản thân luôn cho rằng mình yêu nhiều nhất nhưng lại không biết được tình yêu đối phương dành cho mình sâu bao nhiêu.

“Nếu cuộc sống của bạn an nhàn, bạn phải hiểu trước mặt đã có người vì bạn chống đỡ. Nếu bạn bình an, nghĩa là đã có người gánh chịu cho bạn những phần bất hạnh. Nhiều khi không phải đối phương vô tâm, sai là sai ở cách cảm nhận của chính bản thân mình.”

Có những chuyện, phải dùng tim cảm nhận, đừng dùng mắt đánh giá.

ĐOẠN RẼ Ở CUỐI ĐƯỜNG

Phụ nữ, đừng mong cuộc đời sẽ cho bạn gặp được một người bao dung toàn bộ khuyết điểm của bạn, che chở toàn bộ lỗi lầm và thứ tha toàn bộ những lần sai trái. Đừng mong gặp một người chiều chuộng bạn như nàng công chúa, vì nếu bạn có thể gặp người như thế, bạn sẽ không bao giờ trưởng thành. Và đến khi anh ta rời đi, bạn sẽ không đủ khả năng để đứng vững, vì bạn đã hình thành thói quen phụ thuộc sự nuông chiều.

Hãy mong gặp được một người đàn ông đủ trưởng thành để phân định đúng sai, họ sẽ không bao che khi bạn phạm lỗi, nhưng cũng không mắng bạn khi họ tức giận. Họ sẽ chỉ cho bạn thấy cái sai, họ sẽ khiến cho bạn tự động nhận ra lỗi lầm của mình để xin lỗi và thay đổi.

Đừng mong gặp được người đàn ông, khi bạn sai anh ta nói bạn đúng, khi bạn sai lè nhưng anh ta vẫn nuông chiều cho rằng bạn là bảo bối và cần được nâng niu, mọi lỗi lầm đều không liên quan đến bạn. Đừng lấy điều ấy làm vẻ vang, và đừng lấy sự nuông chiều làm niềm vinh dự, bởi đàn ông càng nuông chiều bạn bao nhiêu, sự ỷ lại sẽ càng nhiều bấy nhiêu.

Phụ nữ thường chết ở chỗ phụ thuộc, quen thuộc với sự bao bọc và quen với cảm giác được nuông chiều. Rồi đến một ngày người bên cạnh bỗng dung rời bỏ, họ sẽ chơi vơi giữa sự cô đơn và lao đao giữa cuộc đời.

Hãy mong gặp được một người đủ trưởng thành và chỉ cho bạn cái đúng, cái sai. Họ sẽ dạy bạn cách tự lập, dạy bạn cách kiên cường giữa dòng đời đầy sóng gió, nhưng họ không để bạn ở đó đơn độc một mình, họ sẽ là một bức tường vững chãi phía sau lưng. Họ không cho phép bạn ỷ lại vào họ,

nhưng khi bạn cần họ sẽ luôn xuất hiện và làm một điểm tựa đủ vững chãi cho bạn.

Và đừng mong cuộc đời sẽ tìm được một người nuông chiều bạn vô điều kiện, bởi ngoài gia đình bạn ra thì bất cứ ai nuông chiều bạn đều cần có điều kiện. Đừng há hê với sự nuông chiều của một người, bởi không ai nuông chiều được ai một đời, và không ai bao dung mãi được một đứa trẻ không chịu trưởng thành.

Đừng ở bên người đàn ông nuông chiều bạn như con gái của anh ta. Mà hãy ở bên người coi bạn như tri kỷ của cuộc đời, họ không kè kè ở bên cạnh bạn, nhưng sẽ ở một vị trí không quá xa, nhưng đủ gần để bạn hiểu, họ luôn dõi theo bạn.

Đừng để một người đàn ông coi bạn là đứa trẻ để nuông chiều, mà hãy khiến họ coi bạn là một người phụ nữ. Bởi không ai dắt tay một đứa trẻ được cả ngày, chẳng ai nắm tay ai được từ sáng đến tối.

Hãy là một người phụ nữ hiểu chuyện, khôn ngoan mà vẫn nhận được sự nuông chiều, nhưng là của một người đàn ông dành cho người phụ nữ, chứ không phải của một người đàn ông dành cho một đứa trẻ.

“Khi bạn học được cách sống tự lập, không ỷ lại, bạn sẽ hiểu một điều: Người đến người đi, chỉ là chuyện bình thường ở cuộc sống này, duyên tàn duyên lại bén, kết thúc chính là khởi đầu. Chưa viên mãn thì chưa phải cuối cùng.”

Không có ĐƯỜNG CÙNG, mà nhất định sẽ có đoạn rẽ ở CUỐI ĐƯỜNG.

MẪU ĐÀN BÀ THƯỜNG BỊ BỎ RỜI

Có hai mẫu đàn bà thường bị bỏ rơi, một là đàn bà quá mạnh mẽ, hai là đàn bà quá mức đa nghi.

Không phải đàn bà mạnh mẽ và đa nghi không tốt, chỉ đơn giản là đàn ông không thích và cảm thấy những người phụ nữ như vậy không thích hợp để cùng nhau đi đến cuối đời.

Đàn bà mạnh mẽ thì khiến đàn ông không có cảm giác được chở che, được bảo vệ cho họ. Đàn bà đa nghi thì khiến đàn ông áp lực, không thoải mái và mất đi sự tự do.

Nhưng lại chưa một ai hiểu, sự mạnh mẽ của đàn bà không phải tự nhiên mà hình thành, đa nghi của đàn bà chẳng phải tự nhiên mà nảy sinh.

Đàn bà mạnh mẽ, chính là vì người đàn ông bên cạnh chưa đủ tài giỏi. Tài giỏi không phải ở chỗ người đàn ông bên cạnh họ kiếm ra bao nhiêu tiền, địa vị cao bao nhiêu, mà là người đàn ông ấy chưa đủ tài giỏi khiến người phụ nữ của mình an lòng, và khiến cô ấy tình nguyện buông xuống sự mạnh mẽ và kiêu ngạo, tự nguyện lột xuống lớp mặt nạ nguy trang để có thể yếu đuối bên cạnh người đàn ông của mình.

Nếu như trong một mối quan hệ tình cảm, đàn bà còn mạnh mẽ, còn kiên cường và ngày một mạnh mẽ hơn, thì tức là họ đã yêu sai người. Đàn bà sinh ra đã là phận mềm yếu, không có người đàn bà nào mạnh mẽ, chỉ có người đàn bà cố tỏ ra mạnh mẽ để bảo vệ chính mình. Nhưng đàn bà sẽ thôi bảo vệ chính mình, thôi kiên cường khi có người bao dung tình nguyện bảo vệ họ.

Sự đa nghi của đàn bà không tự nhiên mà có, sự đa nghi của đàn bà chính là biểu hiện của một niềm tin đã từng vỡ nát. Khi người đàn bà của bạn đa nghi, đừng hờn trách tại sao họ lại thế, mà hãy nghĩ rằng mình đã từng sai ở đâu, lỗi lầm thế nào khiến họ mất niềm tin. Bởi khi đàn bà đa nghi, đàn ông khó chịu một thì lòng họ bứt rứt mười. Nỗi đa nghi của đàn bà đồng nghĩa với sự khổ tâm của họ.

Sự mạnh mẽ của đàn bà không phải bẩm sinh, mà là do tổn thương hình thành. Không ai vừa sinh ra đã kiên cường, mà mọi sự mạnh mẽ hay kiên cường của đàn bà đều do một tay dòng đời hun đúc, do tổn thương vẽ thành. Trời sinh đàn ông mạnh mẽ, đàn bà yếu mềm.

Tính đa nghi của đàn bà không phải tự nhiên sinh ra, mà chỉ do niềm tin cạn kiệt, tin tưởng bao nhiêu thất vọng bấy nhiêu, từng thất vọng mới nảy sinh đa nghi, từng rất yêu mới hình thành ngờ vực.

Tính đa nghi của đàn bà tượng trưng cho niềm tin đã từng đổ vỡ.

Mạnh mẽ của đàn bà minh chứng cho những quá khứ tổn thương.

“Đàn bà mạnh mẽ cần được yêu thương và đàn bà đa nghi cần được trân trọng. Bởi tất cả sự mạnh mẽ hay đa nghi, ẩn sâu đằng sau đều là đau khổ.”

MUỐN HIỂU ĐÀN BÀ BẠN CHỈ CẦN THÀNH TÂM

Đàn bà không quan tâm bình thường bạn tặng họ bao nhiêu món quà xa xỉ, họ chỉ quan tâm bạn có nhớ đến những ngày kỷ niệm hay không. Trong ngày kỷ niệm, dù bạn đứng trước mặt họ trao một cái ôm thôi cũng đã đủ ấm lòng.

Đàn bà không quan tâm xung quanh bạn có bao nhiêu cảm dỗ, không để tâm bên cạnh bạn có bao người phụ nữ, họ càng không sợ những người khác ve vãn bạn, họ chỉ sợ bạn giang tay ôm những người phụ nữ ấy vào lòng.

Đàn bà, không quan trọng bạn giàu có bao nhiêu, quyền thế cỡ nào. Họ có thể ở bên một người đàn ông đang chấp chững lập nghiệp, một người đàn ông đang loay hoay trong quãng thời gian tìm định hướng cho riêng mình. Thứ họ quan tâm, chính là sự nỗ lực của người đàn ông ấy khiến họ cảm thấy bản thân hi sinh là xứng đáng.

Đàn bà, không quan tâm quá khứ bạn đã ở bên bao nhiêu người, cũng không quan tâm bàn tay họ đang nắm, đôi mắt họ đang nhìn đã từng đắm say bao nhiêu cô gái. Nhưng họ để tâm ở hiện tại, họ có phải là duy nhất hay không. Đàn bà có thể không để tâm quá khứ đàn ông, nhưng lại ích kỷ với hiện tại, rằng họ chỉ có thể là duy nhất.

Đàn bà, thực ra là những người chỉ giỏi nói miệng. Nếu họ nói hết yêu bạn, tức là còn yêu bạn. Nếu họ nói ghét bạn, tức là không thể ghét bạn. Đàn bà, chính là người giỏi đi ngược lại với cảm xúc của bản thân. Nếu họ nói “ôn” thì chính lúc ấy họ đang rất “bất ôn”.

Đừng tin lời đàn bà nói khi tâm trạng không tốt, vì khi tâm trạng đi xuống, đàn bà chỉ giỏi nói lời đi ngược lại với trái tim.

Đàn bà nói đã quên, tức là còn rất nhớ. Nếu họ nói tổn thương bạn gây ra họ đã không còn nhớ chút gì, tức là mọi sự đau khổ ấy vẫn hiện hữu sâu trong trái tim.

Đàn ông giỏi nói dối đàn bà.

Đàn bà giỏi nói dối chính mình.

Đàn bà giỏi che giấu tâm trạng sau hai ba chữ “tôi ổn”, hoặc “không có gì”.

Muốn hiểu đàn bà, bạn chỉ cần thành tâm. Muốn hiểu đàn bà, cứ cho đi chân thành. Người dối gian thấy đàn bà khó hiểu, người chân thành tự khắc sẽ hiểu, đơn giản vì họ yêu.

LÝ DO CHIA TAY

Trên đời này, có rất nhiều lý do chia tay phi thực tế, nhưng con người ta lại cố gắng nói ra một cách đầy hợp lý mà không biết người nghe cảm thấy nó phi lý đến nhường nào.

Trong tình yêu, có bảy lý do kết thúc phi lý!

1. Không có tình yêu nào kết thúc vì BỊ GIA ĐÌNH NGĂN CẢN.

Nếu lấy lý do kết thúc vì gia đình ngăn cản, thì chỉ có thể khẳng định, một là đôi phương yêu gia đình quá nhiều và yêu bạn quá ít. Hai là tình cảm đôi phương dành cho bạn không đủ sâu đậm để cùng nhau nỗ lực vượt qua. Lý do vì gia đình ngăn cản, chỉ là một cách để bao biện cho sự hèn kém và thiếu kiên định của bản thân, vì một tình yêu đủ lớn, có thể cùng nhau mà băng qua tất cả, chứ không phải buông thả để cho sóng gió quật ngã.

2. Không có tình yêu nào kết thúc vì KHÔNG HỢP.

Nếu lấy lý do kết thúc vì không hợp, thì họ chỉ đang cố gắng bao biện và che đậy sự ích kỷ của bản thân. Đừng kết thúc vì lý do không hợp, bởi không ai sinh ra trên đời hoàn toàn phù hợp với một ai, mỗi người đều là một cá thể khác biệt, đến bên nhau chính là để cảm nhận cái ưu và bù đắp cái khuyết chứ không phải tìm kiếm sự hoàn hảo. Nếu bạn đòi hỏi một người hoàn toàn phù hợp với bạn, bạn hãy chỉ yêu chính mình.

Tình yêu chính là cùng nhau thay đổi, cùng nhau nỗ lực khiến bản thân tốt hơn. Chứ không phải cố chấp giữ lấy cái xấu, và tự kiêu khen ngợi rằng

mình tốt và cho rằng người kia **KHÔNG HỢP**.

3. Không có tình yêu nào kết thúc vì KHOẢNG CÁCH.

Nếu một người nói rằng muốn kết thúc vì khoảng cách, bạn hãy hiểu rằng, khoảng cách chỉ là một phần, điều quan trọng chính là đã có người lấp đầy khoảng cách ấy. Có những cuộc tình, chia tay không phải vì **KHOẢNG CÁCH**, mà chính là vì bị **NGĂN CÁCH** bởi hình ảnh của một người khác. Đừng đổ lỗi cho khoảng cách, tình yêu kết thúc chính là do yêu không đủ sâu và bản thân thiếu kiên định. Khoảng cách không sai, sai ở lòng người.

4. Không có tình yêu nào kết thúc vì ĐẾN SAU.

Trong một mối quan hệ tình cảm, **ĐẾN SAU** hay **ĐẾN TRƯỚC** đều không quan trọng, họ yêu ai nhiều hơn mới là quan trọng.

Bạn đến trước, nhưng nếu họ đem lòng yêu người đến sau, bạn vẫn thua.

5. Không có tình yêu nào kết thúc vì TƯƠNG LAI.

Nếu một người nói chia tay bạn vì lý do họ muốn nỗ lực cho tương lai, và sau khi thành công họ sẽ trở về tìm bạn. Tin tôi đi, nếu bạn tin họ, thì bạn chính là một con ngu trong truyền thuyết.

Mọi lý do khi chia tay đều chỉ là lý do, bởi nếu họ thật tâm yêu bạn, họ sẽ không đưa ra những lý do ấy.

Hãy hiểu rằng trong cuộc sống này, muốn yêu thì tìm cách, hết yêu thì tìm lý do.

Một người đàn ông thực tâm yêu bạn, họ sẽ không dễ dàng đẩy bạn ra khỏi cuộc sống của họ. Một người không yêu bạn, thay vì tìm cách giữ bạn

ở lại, họ sẽ tìm lý do để khiến bạn ra đi.

Chia tay chính là chia tay, không có lý do nào là hợp lý hay thích hợp để chia tay. Lời chia tay dễ nghe nhất chính là “chia tay đi”, đừng kèm thêm bất kể lý do gì cả, bởi mọi lý do đều chỉ là lấp liếm và che đậy.

Mọi lý do sau chia tay, đều chỉ là trò nực cười.

NHỮNG THỨ CÓ GIÁ TRỊ, THƯỜNG KHÔNG DỄ ĐỔI THAY

Lúc trước bạn tôi yêu một người, anh ta nói gì bạn tôi cũng ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần anh ta cao giọng một phân, bạn tôi cũng tự mình hạ xuống nhún nhường một bậc. Tôi hỏi bạn tôi, có hạnh phúc không? Bạn tôi nói, không biết, nhưng nếu không có anh ta thì bạn tôi sẽ rất đau khổ, rất khó chịu.

Anh ta rất thích xoay bạn tôi theo hướng anh ta thích. Nếu như hai người đi chơi, bạn tôi nói thích ăn đồ ngọt, nhưng anh ta lại muốn ăn đồ mặn, thì nhất định bạn tôi sẽ chiều ý. Nếu hai người cùng nhau đi mua sắm, bạn tôi chọn được chiếc áo màu hồng, nhưng anh ta thích màu xanh, bạn tôi sẽ nghe lời mà lựa chọn theo anh ta.

Thực chất, khi ấy tôi cũng chẳng hiểu quá nhiều về tình yêu. Tôi chỉ nghĩ, tình yêu là cả hai ở bên nhau cảm thấy hạnh phúc. Cảm thấy vui vẻ, được là chính mình thì là tốt rồi. Nhưng bạn tôi dần mất đi con người vốn có, dần trở thành một hình thể do anh ta tạo ra. Và đến sau cùng, anh ta vẫn rời bỏ bạn tôi theo người phụ nữ khác, lý do bởi vì: “Bạn tôi không còn giống như ngày đầu mới yêu”, anh ta nói, “Bạn tôi đã thay đổi.”

Khi nó kể cho tôi, tôi cũng chẳng nói gì nhiều, không phân bua cũng chẳng khuyên nhủ, chỉ an ủi.

Hai năm sau, nó lại yêu một người khác sau những tháng ngày tổn thương, lại một lần nữa dốc hết kiên cường để đứng lên làm lại. Khi ấy tôi chỉ nói: “Tình yêu cũng giống như kẻ thù, mà sợ nó, nó sẽ cắn chết mày.

Nhưng nếu mày không sợ, dăm ba thứ tổn thương chỉ như chuyện qua đường, thì có thể nào mày cũng không bao giờ gục ngã.”

Khi nó yêu người đàn ông này, tôi thấy nó trở lại đúng với con người trước kia, bớt đi vài phần u uất. Tôi thấy nó không còn mang dáng vẻ như ông trời phụ bạc nó. Khi hai người đi ăn, người đàn ông ấy hỏi nó thích ăn gì, và địa điểm hai người cùng đến là nơi nó thích. Nó kể, đi mua sắm, đi chơi, chỉ cần là thứ nó thích nó muốn, người đàn ông ấy chưa bao giờ đưa ra lý do hay bất kể một sở thích nào của anh ta để đề lên sở thích của nó.

Tôi hiểu, có lẽ nó đã gặp đúng người. Nó gặp đúng người tình nguyện bao dung sở thích của nó. Tình yêu chở che cho thói ngỗ nghịch, tôi không còn thấy nó phải chiều theo sở thích hay sợ hãi trước đối phương như trước.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, phụ nữ, có tài giỏi bao nhiêu, kiêu ngạo cỡ nào, nếu như không gặp đúng người, tất cả cũng chỉ là vô nghĩa. Công chúa hay nô tỳ, chung quy cũng một phần là do bản thân có bao nhiêu may mắn.

Đàn ông không quyết định được sướng khổ của một người phụ nữ, nhưng cái cách mà chúng ta nuông chiều cảm xúc của họ đôi khi cũng là một sai lầm.

Một người yêu bạn, họ sẽ không bắt bạn phải đổi thay theo ý họ muốn, mà sẽ để bạn có thể sống với con người thật của mình. Tình yêu không có quyền hạn bắt ai đổi thay, mà là chúng ta vì yêu nên tình nguyện thay đổi. Nếu một người ép bạn thay đổi theo ý họ muốn, thứ họ yêu là một con rối họ điều khiển chứ không phải con người thật của bạn.

Sự đổi thay của bạn không đồng nghĩa với việc người đàn ông ấy sẽ không thay đổi. Bởi ngay cả con người thật của bạn, bạn cũng không trân trọng, thì đừng đợi ai trân trọng bản thân mình.

“Nếu bạn muốn là hoa, bạn phải tự biết cách khiến bản thân mình có giá trị. Bởi những thứ có giá trị, thường không dễ đổi thay.”

KHI HẾT YÊU, ĐÀN BÀ RẤT TUYỆT TÌNH

Vứt mạnh túi xách sang một bên, cô hầm hầm ngồi xuống ghế, khuôn mặt không nén được sự tức giận đang trào dâng, cao giọng chửi lớn.

“Mẹ nó chứ.”

Bạn cô ngồi đối diện, biết tính cách cô thế nào, nên cũng không vội vàng sốt sắng, đợi cô xuôi xuôi rồi mới lên tiếng hỏi.

“Sao thế?”

Cô quay sang lườm bạn mình, càng nhìn càng thấy tức thay, chỉ ra ngoài đường.

“Mày chạy ra mà xem, tao vừa thấy thằng người yêu mày đeo con khác đi ngang qua đấy, tao hét lên chửi mà nó cứ đi thẳng, làm như không quen biết tao vậy.”

Cô tức giận khi biết bạn mình bị cắm sừng, tức giận vì đưa bạn cô bị lừa một cách trắng trợn, càng nghĩ đến lại càng chẳng thể nguôi giận. Hơi thở trong lồng ngực không dịu bớt mà càng thêm dồn dập.

Nhưng lạ một nỗi, bạn cô không hề tỏ ra ngạc nhiên hay bất ngờ. Nó chỉ im lặng, tay cầm thìa ngoáy ly nước cam trong tĩnh lặng. Cô đợi sự buồn bã của nó, đợi sự khó tin của nó, vì đây là cảm xúc khi bị phản bội ai cũng đều có. Nhưng không, bạn cô bình tĩnh và thản nhiên đến kinh người.

Cô nhúu mày, nói ra sự hoài nghi của bản thân mình: “Mày biết rồi đúng không?”

Im lặng một hồi, cô không hỏi tiếp nó mới chịu gật đầu. Cùng với cái gật đầu nặng nề chính là nụ cười cay đắng.

Cô vỗ trán, khó tin với những gì xảy ra trước mắt. Đáng lẽ phản ứng nên có phải là nó lập tức gọi điện thoại và hỏi cho ra lẽ rốt cuộc điều gì đang xảy ra. Nhưng không, một người thân nhiên đeo gái đi đường và một người bình thân ngồi trong quán uống cà phê, cô thờ ạnh. Rốt cuộc xã hội đã thay đổi hay do chuyện tình cảm này quá khác người?

“Tao biết lâu rồi.” Mãi một lúc lâu, bạn cô mới lên tiếng.

Cô hỏi lại: “Thế sao mày vẫn để im, tối hôm qua tao còn thấy mày đăng ảnh cùng nó?”

Bạn cô cúi đầu, giọt nước mắt tí tách rơi xuống trong nghẹn ngào.

“Tao biết anh ấy ngoại tình lâu rồi, nhưng tao không đủ can đảm để từ bỏ, cũng không có can đảm để nói rõ mọi chuyện. Tao sợ nói ra tao sẽ mất anh ấy, nên tao lựa chọn im lặng, coi như bản thân mình không biết gì.”

Cô thờ dài, tức đến nghẹn cả lồng ngực. Vì yêu ư? Cô thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc tình yêu lớn đến nhường nào, mà lại có nhiều người sẵn sàng vứt bỏ cả tôn nghiêm, rũ bỏ cả tự trọng, gạt qua một bên tất cả những điều tất yếu phải có trong tình cảm mà níu giữ một kẻ đã thay lòng?

“Có đáng không?” Cô hỏi.

Nó lắc đầu, rồi lại gật đầu, sự phân vân và mất phương hướng của nó đều rất rõ ràng.

“Tao không biết, tao chỉ cần biết còn được gặp anh ấy là tao đã rất vui rồi, còn lại thì tao không muốn quan tâm.”

Cô hiểu rõ, khi bạn mình nói thế tức là nó đã lựa chọn con đường này, quyết định này. Nên thay vì đưa ra lời khuyên ngăn, thì hãy cứ để cho họ đối mặt với chính sai lầm và con đường họ lựa chọn. Vui vẻ thì họ hưởng, mà khổ đau thì họ chịu, không ai nên quyết định tình cảm và cuộc sống của người khác bằng lý trí của bản thân mình.

...

Đứng bên lề đường, gót giày gõ trên mặt đường phát ra âm thanh lộc cộc. Cô bấm điện thoại, sau vài hồi chuông mới có người nghe máy, giọng đàn ông phát ra từ đầu dây bên kia.

“Anh đây.”

“Anh đến nơi chưa?” Cô nhíu mày, nhìn dòng người đi qua lại trước mắt.

“Anh đến nơi rồi, trông thấy em đang gõ chân xuống mặt đường rồi.” Giọng cười khẽ vang lên từ đầu dây bên kia.

Cô cúp máy, quay đầu nhìn về phía chiếc xe đang đi đến. Trông thấy xe anh, cô cười tươi, đợi đến khi xe dừng lại thì nhanh chóng ngồi vào trong đó.

Hai người đi cùng nhau qua một vài tuyến phố, chỉ cần đi thêm hai ngã tư nữa là đến nhà cô. Đột nhiên nhớ đến câu chuyện vừa xảy ra ban nãy, cô kể cho anh nghe từng chi tiết một, sau cùng cô hỏi:

“Anh có thấy lạ không, tại sao nó phải chịu đựng như thế, trong khi nó hoàn toàn có thể kết thúc?”

Anh quay sang mỉm cười, đưa một tay lên vuốt tóc cô, yêu chiều nói:

“Có những quyết định của người khác, người ngoài nhìn vào sẽ nói rằng họ sai. Nhưng thực ra đúng hay sai, cũng không quan trọng bằng việc họ hài lòng với phương án mình lựa chọn. Chúng ta không có quyền nhận định sai lầm của bất cứ ai.”

Những lời anh nói tuy cô không hiểu lắm, nhưng vẫn gật gù như thể mình đã hiểu hết đầu đuôi ngọn ngành.

...

Liếc nhìn một dãy bánh sinh nhật đủ màu sắc nằm trong tủ kính, cô ngẩn ngía suốt mười lăm phút vẫn chưa thể chọn ra một chiếc bánh ưng ý. Tính cô khá cầu toàn, ngay cả một chi tiết nhỏ cô cũng muốn hoàn hảo, không thể để sai sót; mà ngày hôm nay cô lại có chút việc bận nên không thể đi đặt bánh từ sớm. Chọn qua chọn lại, nghĩ bụng chẳng nào cũng phải lấy một chiếc, đành lựa chọn một chiếc bánh màu sắc trắng tinh, bên trên là những bông hoa hồng đỏ rực đầy tinh tế mà vẫn không quá rối mắt.

“Gói lại thật đẹp giúp mình nhé.” Cô vừa thanh toán vừa dặn dò.

Nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp: “Dạ, chị cứ yên tâm.”

Nhà cô cách tiệm bánh không xa, nên khi tới đây cô chỉ đi bộ. Cầm hộp bánh men theo lối đi quen thuộc trở về nhà, đang đi điện thoại của cô bỗng reo lên, cô liền rút điện thoại ra khỏi túi và bấm nghe.

Nhấc điện thoại ra khỏi tai, cô nhét máy vào túi quần, thở dài một hơi, nhìn xuống hộp bánh mình đang cầm bằng ánh mắt hần lên vẻ buồn bã thất vọng. Đi thêm một đoạn nữa, thấy một cậu bé khuôn mặt khác khổ đang ngồi trên vỉa hè nhìn chăm chăm vào dòng người qua lại, cô tiến lại gần hỏi han:

“Cháu thích ăn bánh không?”

Cậu bé gật đầu, rụt rè nói có.

Cô đặt hộp bánh sinh nhật xuống bên cạnh cậu bé, xoa đầu cậu: “Vậy cô tặng cháu nhé.”

Nói xong cô quay bước rời đi, không để tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của cậu bé đang ngồi phía sau.

Về đến nhà, cô ném mạnh điện thoại xuống giường. Nhìn căn phòng xung quanh không có món đồ gì đập được, cô thở dài một hồi, đành phải ngồi phịch xuống giường, đôi mắt long sòng sọc vì giận dữ.

Hôm nay là ngày sinh nhật của anh, hai người đã hẹn nhau trước cả nửa tháng rằng hôm nay họ sẽ đi ăn, và đêm nay hai người sẽ cùng phóng xe ra bãi biển gần nhất để ngắm bình minh. Nhưng vừa rời anh lại gọi đến, bảo rằng anh có việc đột xuất không thể gặp cô. Không một lý do chính đáng, không một lời giải thích, anh cứ thế cúp máy, cô làm sao có thể không tức giận?

Càng nhìn tấm ảnh trên đầu giường cô lại càng không vui, liền đưa tay úp ảnh xuống mặt bàn.

...

Hai giờ sáng.

Cô đang chìm vào giấc ngủ thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô ngái ngủ bấm nghe, mười giây sau đã tỉnh ngủ hẳn, đôi mắt cô mở to chất chứa nỗi bàng hoàng.

Cô bước xuống giường, không để ý đồ mặc trên giường, nhanh chóng lấy xe máy đi ra khỏi nhà bằng tốc độ nhanh nhất. Cô không để ý đèn xanh đèn đỏ, cũng không để ý dòng người đi ngang qua mặt đang nhìn cô như

nhìn một kẻ điên. Cũng may bây giờ là ban đêm nên không có cảnh sát giao thông, nếu là ban ngày cô nhất định sẽ gặp phiền phức.

Xe đỗ lại trước cổng bệnh viện, không lấy vé xe, không gửi xe, cô vút xe ở cửa bệnh viện mà lao vào trong như một kẻ mất trí. Áp ứng hỏi bác sĩ phòng hồi sức cấp cứu ở đâu, đến khi nhìn thấy người đàn ông đang dựa lưng vào giường, cô mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Bước thật chậm đi vào, vừa đi vừa thở mạnh.

Bước đến bên giường, nắm tay anh, cô thở mạnh.

“Anh có sao không, em sợ muốn điên luôn rồi.”

Anh cười, đưa tay xoa đầu cô, ngọt ngào nói: “Anh ổn mà, không phải lo.”

Hỏi han anh một hồi, cô mới nhìn sang người đang đứng bên giường anh, là một cô gái cô chưa gặp bao giờ. Có lẽ thấy ánh mắt của cô, nên cô ta rất nhanh lên tiếng.

“Chào cô, tôi là người gây ra tai nạn của bạn trai cô. Tôi qua đường không nhìn, mà bạn trai cô lại phóng xe rất nhanh nên phải phanh gấp, mới xảy ra va chạm, chung quy lỗi là ở phía tôi.”

Cô gật đầu, nói qua loa: “Người không sao là tốt rồi, không cần phải thế đâu.”

Cầm giấy tờ ra ngoài đóng tiền viện phí cho anh, cô đi theo chỉ dẫn của bác sĩ tới từng nơi để đóng tiền, đến khi quay lại thì thấy cô gái gây tai nạn giao thông đang ngồi trên giường anh. Hai người đang nói chuyện rất tự nhiên, cho đến khi cô vào thì hình như họ khẽ giật mình, cô ta ngồi bật dậy ngay lập tức.

“Nếu không có việc gì thì cô về được rồi, cảm ơn cô.” Cô mở lời.

Cô ta dường như không muốn về, cho đến khi anh lên tiếng.

“Cảm ơn cô nhé, cô về trước nghỉ ngơi đi.”

Anh chỉ cần nói một câu, cô ta đã lập tức đồng ý, và dặn thêm nếu có việc gì cần cứ gọi cho cô ta bất cứ lúc nào. Cho đến khi căn phòng chỉ còn lại hai người, cô khoanh tay nhíu mày, nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực, hai hàng lông mày nhíu sát vào nhau.

“Nghĩ lắm nhé.” Cô đùa giỡn.

Anh cười: “Em nghĩ điều gì?”

Cô lắc lắc ngón tay: “Em chỉ nghĩ thôi, chứ chẳng có gì.”

Anh không đáp, chỉ nhìn khuôn mặt khó hiểu của cô.

...

Một tuần sau anh đã gần như khỏi hẳn, ngày hôm nay anh sẽ đi làm lại bình thường, cô không cần phải sáng sủa qua nhà anh nấu đồ ăn nữa.

Xách túi đến chỗ làm, cô cầm bút ngồi gõ gõ trên mặt bàn, tinh thần ngày hôm nay có gì đó lạ lùng khiến cô không thể tập trung vào công việc. Trong lòng ruột gan cứ rối tung, không đủ sức lực để làm việc, nhưng cô lại không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Ngồi nhìn màn hình máy tính suốt mười lăm phút, cho đến khi có người vỗ mạnh vào vai, cô mới tỉnh táo lại.

“Ê, mày mơ nhiều thế, tỉnh lại được rồi.” Đứa bạn làm chung nói.

Cô bĩu môi, dựa lưng vào ghế, mặt mày chán nản.

“Không hiểu sao hôm nay tâm trạng tao cứ rối bời khó chịu, kiểu như có chuyện gì khiến tao nóng ruột ấy.”

Bạn cô không nhìn cô mà lên tiếng.

“Thường thì chỉ khi nào cuộc sống của mình hay của người thân, người mình thương yêu xảy ra chuyện, hoặc sắp sửa có khó khăn gì đó thì con người ta mới có cảm giác kiểu này.”

Cô nhắn tin cho anh từ sáng, đến bây giờ vẫn chưa thấy anh trả lời. Cô thở dài, cố gắng tập trung để tiếp tục làm việc.

Một tiếng sau cô nhận được điện thoại, là đưa bạn trước đây làm cùng công ty, nhưng bây giờ đã nghỉ.

“Alo.”

“Tao đây.” Nó mở lời.

“Biết rồi má.”

“Mày làm gì thế?” Nó hỏi cô.

Cô chống bút, dựa lưng vào ghế: “Ngồi ở công ty.”

Nó im lặng một hồi, rồi mới tiếp tục hỏi.

“Mày có muốn xem kịch hay không?”

“Kịch gì?” Cô nhúu mày hỏi, trong lòng bỗng vang lên một hồi chuông bất an.

“Đến đây, khách sạn BLUE đường... phòng số 204, bảo lên phòng chị Vân.”

Nói rồi nó cúp máy, bỏ lại cô mông lung trong chính những gì nó vừa nói. Cô không hiểu nó đang muốn làm chuyện gì, cõi lòng vừa thôi thúc cô nên đi, vừa ngăn cản muốn giữ cô lại.

Cô không hiểu nổi, tại sao lý trí trong đầu khuyên cô nên can đảm bước đi, nhưng con tim lại mách bảo nếu cô đi nhất định sẽ không còn vẹn nguyên trở về. Cô phải làm thế nào đây?

Nghĩ suy một hồi, cuối cùng cô quyết định, mọi việc trên đời đều đã được ông trời an bài, nếu không có thể trốn thoát thì phải có bản lĩnh đối mặt.

Cô tình nguyện lựa chọn cách giải quyết, còn hơn là phải trốn tránh.

Hai mươi phút sau, cô làm theo lời bạn mình nói, bảo với lễ tân mình muốn lên phòng chị Vân. Chỉ cần nói thế là cô đã có thể lên thẳng phòng đó, vì đây không phải khách sạn lớn, quy củ cũng lỏng lẻo hơn rất nhiều.

“Tao đến rồi đây.” Cô nhắn tin.

“Đến rồi thì bấm chuông đi, tao đã ngu rất nhiều trong tình cảm, tao không muốn bất cứ đứa bạn nào của tao cũng ngu như thế nữa. Có những người lựa chọn im lặng, nhưng có những người khác lại lựa chọn nói ra. Có dám can đảm đối diện với vấn đề để nhìn nhận nó hay không thì còn tùy vào người trong cuộc.

Bỗng dưng, bàn tay cầm điện thoại của cô trở nên run rẩy, cô không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như cánh cửa phòng cách mình rất xa, khiến cô không thể với tới. Hít thở sâu một hồi, cô lấy hết can đảm gõ mạnh cửa phòng, bên trong vang ra một giọng nữ: “Chờ tí.”

Rồi khoảng vài phút sau, bên trong vang lên tiếng mở chốt cửa, cánh cửa từ từ mở ra. Bóng dáng người đàn ông hiện hiện rõ ràng sau cánh cửa ấy, khuôn mặt quen thuộc đến từng đường nét kia dù có nhắm mắt cô vẫn có thể phác họa ra.

Cô sợ hãi, bối rối, ấp úng, bàng hoàng. Cô không biết phải miêu tả cảm xúc hiện tại thế nào, chỉ là không thể bình tâm được.

Cô đã phải lấy hơi rất lâu mới có thể mở miệng: “Sao anh lại ở đây?”

Anh im lặng, đáp lại câu hỏi của cô chính là sự im lặng. Chưa kịp trả lời, cô gái trong phòng đã bước ra, nhìn cô chẳng có vẻ gì là sợ hãi, còn mỉm cười nhẹ nhàng cứ như cô mới chính là người sai ở đây.

Lúc này cô mới nhớ ra, người phụ nữ này quen thuộc biết chừng nào. Đây chẳng phải chính là kẻ đã gây ra tai nạn giao thông cho anh hay sao?

Không đợi anh trả lời, cô cười nhẹ, cầm túi xách quay người ra khỏi khách sạn trong sự im lặng đến khó tin.

Cô nhìn lên trời, cố gắng kìm nén không cho nước mắt rơi, cố gắng không để lộ sự yếu hèn của chính bản thân mình. Nhưng dẫu có kìm nén đến đâu cũng không thể nào che giấu hai hàng nước mắt đang lăn theo khóe mi rồi rơi xuống.

Giữa trưa, cô thần thờ ngồi bên vệ đường. Buổi trưa đường rất đông, nhưng cô lại không đủ tinh táo để lựa chọn rút cuộc mình nên đi tiếp theo phương hướng nào.

Đâu phải cô không hiểu lý lẽ của cuộc đời.

Thường thì chính những người chúng ta tin tưởng nhất lại làm chúng ta tổn thương sâu sắc nhất. Tình yêu càng lớn, nỗi đau càng nhiều.

Trên đời này không có điều gì là không thể, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, chỉ đơn giản là đến bao giờ. Đừng tin lời đàn ông nói sẽ đưa bạn đi đến cuối đời, thực chất anh ta chỉ đi với bạn một thời gian thôi, rồi sẽ buông tay bạn nửa chừng.

“Cô không sao chứ?” Một cô gái đứng lại hỏi han.

Cô ngẩng đầu, lớp trang điểm đều đã nhòe hết, cứ lắc đầu rồi lại gật đầu, sau cùng cô cười nhạt.

Bỗng cô gái kia cúi người, lấy trong túi sách ra một tờ khăn giấy đưa cho cô, trước khi đi còn nói với cô rằng:

“Thực ra không có ai là tuyệt vời nhất, chẳng qua do con người chúng ta cho rằng họ tuyệt vời thì họ tuyệt vời thôi. Chúng ta cũng chẳng yêu ai nhất, chỉ vì chúng ta quá trân trọng nên mọi chuyện mới trở nên khó khăn. Khi tất cả qua đi, mọi thứ trong lòng đều trở nên tầm thường, thì ngay cả đàn ông cũng bị lãng quên chỉ trong phút chốc.”

Nhìn dãy số đang nhấp nháy trên màn hình, cô mím môi khóc, mặc dòng người đi ngang qua vội vã.

Tình yêu, cho dù chúng ta yêu đến mấy, thương đến mấy, có thể tha thứ bao nhiêu lần sai phạm, bao nhiêu lần nói dối, thì cũng chẳng thể dung thứ dù chỉ là một chút phản bội.

Đàn bà khi yêu, yêu hết mình. Nhưng đàn bà hết yêu, lại rất tuyệt tình.

Bộ mặt lạnh lùng của đàn bà không phải ai cũng nhìn thấy, và sự bạc bẽo của đàn bà, không phải ai cũng chịu được.

ĐỪNG HỎI KHI BỊ PHẢN BỘI

Hôm nay ngồi buồn chuyện, bạn tôi kể ngày trước khi biết mình bị phản bội, nó hỏi người yêu mình ba câu. Lúc nó kể cho tôi nghe, tôi cảm thấy rất ngớ ngẩn, nhưng thực chất phụ nữ khi yêu và khi bị lừa dối thì mấy ai còn tỉnh táo và đủ khôn ngoan.

Nó hỏi người yêu nó rằng: “Em là gì của anh?”

Bạn trai nó trả lời: “Là người anh yêu.”

Nó hỏi tiếp: “Anh còn yêu em không?”

Trả lời: “Còn.”

Nó hỏi câu cuối cùng: “Em và cô ta, anh yêu ai nhiều hơn?”

Đúng như dự đoán, người yêu nó trả lời: “Anh yêu em.”

Bạn thấy không, đàn bà mình lạ lắm, họ biết rõ câu trả lời là dối trá, nhưng đến phút cuối cùng, đàn bà vẫn muốn tự an ủi lòng mình rằng dù sao đi chăng nữa, anh ta vẫn còn yêu mình, anh ta vẫn cần mình và trong lòng anh ta mình vẫn luôn là số một. Nhưng không, mọi thứ chỉ là lừa dối cho đến phút cuối cùng.

Có ba câu hỏi ngu ngốc nhất khi bị phản bội, chính là hỏi em là gì của anh, người tình, bạn bè, hay người yêu? Dù bạn có là ai đi chăng nữa, thì trong giây phút anh ta say mê quay cuồng bên cơ thể người phụ nữ khác, trong lòng anh ta bạn cũng không là gì cả. Hãy nhớ, danh phận tình yêu

không phải thứ trói chân đàn ông, cho dù bạn có chính chuyên làm vợ anh ta, nếu anh ta đã thay lòng, thì danh nghĩa cũng chẳng là gì cả.

Anh còn yêu em không, là một câu hỏi vớ vẩn tiếp theo. Còn thì thế nào, mà không còn thì sao? Trong quãng thời gian yêu thương tại sao không yêu cho đủ, mà phải chờ đến phút chia ly mới nói mình còn yêu? Tất cả tình yêu sau khi chia tay và tất cả những lời thổ lộ khi kết thúc, đều chỉ là vô nghĩa.

Ngây thơ nhất là đánh đồng bản thân với người thứ ba, dại khờ nhất là đem ngôi nhà được xây đắp bằng chân thành ra so đo với nhà nghi chứa chấp những kẻ thú tính đi theo bản năng. Đừng hỏi câu em và cô ta anh yêu ai hơn, nếu bạn còn muốn đến phút cuối cùng vẫn có thể giữ vững giá trị của riêng mình thì đừng tùy tiện hỏi quá nhiều, nói sai một ly sẽ đi một dặm.

Tự tôn có thể không cần khi yêu nhưng lại cần khi kết thúc. Phản bội là phản bội, có còn yêu hay đã hết yêu đều không quan trọng. Tất cả những lời yêu thương sau khi chia tay, đều như hoa thơm bay ngang mũi kẻ điếc, rất vô vị.

Bạn muốn làm bà hoàng sau khi chia tay, thì phải biết rõ bản thân nên nói điều gì. Đừng ngu ngốc hỏi những điều khiến bản thân trở thành một kẻ đáng thương bị bỏ rơi một cách tầm thường.

“Phản bội là chuyện bình thường, nhưng cách ứng xử khi bị phản bội mới là chuyện không bao giờ bình thường, và tuyệt đối đừng khiến bản thân trở nên tầm thường.”

TRƯỞNG THÀNH

Tôi nhận được tin nhắn: “Ban đầu, với anh ấy, có lẽ em là tất cả. Nhưng thời gian càng trôi xa, thì mọi việc càng dễ dàng đổi thay. Có lẽ anh ấy còn trẻ, mọi thứ ở ngoài xã hội kia còn quá mới mẻ, cảm dỗ là điều không thể tránh khỏi. Em không thua cô gái ấy, cái em thua là cảm dỗ của cuộc đời.”

Tôi trả lời: “Hiện thực có lẽ luôn tàn nhẫn, nhưng chẳng ai có thể phủ nhận, hiện thực luôn đúng.”

Khi yêu một người đàn ông còn chưa đủ trưởng thành, chưa đi qua nhiều cảm dỗ và còn quá nhiều điều hiếu kỳ ở cuộc sống này, chúng ta đều phải chấp nhận một hiện thực: Có đôi lúc chúng ta sẽ chỉ là một bước đệm giúp đối phương trưởng thành, hoặc cũng chỉ là một bàn đạp cho tuổi trẻ của anh ta đi ngang qua.

Có những người đàn ông, vốn dĩ không phải anh ta không tốt, chỉ là anh ta không đủ khả năng để nhận ra điều gì là quan trọng với bản thân mình. Tại sao phụ nữ thường mong ước mình yêu được một người đàn ông đủ trưởng thành, đủ sành sỏi? Bởi phụ nữ cho rằng, đàn ông đi qua nhiều sóng gió, trải nghiệm đủ nhiều, thì sẽ chẳng còn gì lạ lẫm với dăm ba cảm dỗ ngoài kia.

Nhưng thực chất, mọi thứ vẫn chỉ luôn dừng lại ở mức độ tương đối, chứ không có điều gì là tuyệt đối.

Đàn ông còn đang trong quãng thời gian trưởng thành, mọi va vấp hay sai lầm là điều chẳng thể tránh khỏi.

Mỗi giây trôi qua, cuộc sống đều có thêm vô vàn điều mới mẻ. Và đàn ông, dù còn trẻ hay đã già, cũng đều mang trong lòng nỗi hiếu kỳ quá lớn lao với thế giới này, nên mới thường sinh ra sự đổi thay không đáng có, và làm tổn thương người phụ nữ yêu mình cả vô tình lẫn cố ý.

Phụ nữ, đừng bao giờ cho rằng bạn thua kém bất kể điều gì, thời gian, khoảng cách, hay là một người phụ nữ khác. Hãy cho rằng, cái bạn thua chính là số phận và cám dỗ của cuộc đời, còn tình yêu bạn không thua.

“Nếu vô tình đánh mất người đàn ông chưa hiểu được tầm quan trọng của hạnh phúc, chưa biết cách trân trọng người phụ nữ của cuộc đời mình, thì xin đừng nuối tiếc. Bởi những người chưa đủ chín chắn, thường không có khả năng bao dung được chúng ta cả đời.”

AI NẶNG LÒNG HƠN, TỰ KHẮC CHỊU THIỆT THỜI

Hôm nay tôi ngồi cà phê, quán cũng yên tĩnh nên loáng thoáng nghe được câu chuyện đằng sau. Hai người một nam một nữ xung mày tao nói chuyện, cô gái kể lể khổ đau về việc bị người yêu phản bội, cô ấy chửi rủa và chê trách, hàng trăm ngàn thứ xấu xa đều được gán lên người đàn ông phản bội ấy.

Nhưng thứ khiến tôi để tâm không phải là câu chuyện cô gái kia kể, mà chính là câu trả lời đủ chính kiến của người bạn đi cùng. Cậu ấy nói:

“Mày đừng vì ngày hôm nay người ta phản bội mà gạt bỏ hết trăm ngàn cái tốt trước kia. Ngày hôm nay có thể nó khiến mày đau khổ, nhưng cũng không thể phủ nhận trước kia nó đã từng cố gắng hết lòng khiến mày hạnh phúc. Chuyện hôm nay nó phản bội là thật, nhưng trước đây nó từng chỉ yêu mình mày cũng là thật. Hết duyên thì cho nhau con đường khác, càng chửi rủa thì càng bế tắc thôi. Con người toàn tự đưa mình vào ngõ cụt khi có trăm ngàn đường khác để đi.”

Phải rồi, lúc ấy nếu có thể, tôi rất muốn đứng lên tặng một tràng pháo tay cho chàng trai đủ tỉnh táo và lý trí để nhận ra một chân lý ít ai hiểu được. Đại đa số chúng ta thường chỉ giỏi nhìn vào mặt xấu, mà vội vã quên đi những điều tốt. Chúng ta thường vì một lần sai phạm mà phủ nhận đi toàn bộ những cố gắng xưa kia.

Trong cuộc đời, phụ nữ vốn dĩ không cần quá vị tha và bao dung, nhưng khi cần thì nên biết học cách vị tha với người khác và bao dung với chính

mình. Vị tha không phải là tha thứ, mà chỉ đơn giản là suy nghĩ biến cố theo một hướng đủ tích cực và bớt khổ đau.

Ngày hôm nay nếu người bạn yêu tha thiết phản bội, xin đừng chê trách, cũng đừng căm hận. Giữa người và người vốn dĩ có duyên phận, hôm nay hết lòng ngày mai cũng có thể phụ bạc, nhưng không bao giờ có thể phủ nhận ngày hôm qua họ đã từng hết lòng.

Một người có thể vì bạn mà băng qua mưa bão, vượt ngàn trắc trở, nắm tay bạn đi qua bao nhiêu giông tố, nhưng đến một ngày kia đang yên đang lành bỗng dung thay đổi, thì bạn cũng chẳng thể vì thế mà nói rằng: “Họ là kẻ tệ bạc.”

Trong một quãng thời gian nào đấy, bất kỳ ai trong chúng ta cũng là tất cả đối với một người đàn ông nào đó. Nhưng đến khi mọi sự đổi thay, thì hãy cứ coi như đôi ta hết duyên. Không phải bản thân chúng ta không tốt, nhưng khi duyên cạn thì tự khắc tâm sinh chán nản, mọi việc rời rạc và lòng người tự nhiên xa cách.

Mọi thứ đều tự khắc trở nên quá đổi giản đơn khi bản thân suy nghĩ dễ dàng. Cuộc đời không tự nhiên tiêu cực, mà vốn dĩ là do chúng ta hay ôm những suy nghĩ tiêu cực vào người.

“Đừng bao giờ phủ nhận sự tốt đẹp và cố gắng của một người chỉ vì một lỗi lầm của họ. Có thể ngày hôm qua đã từng rất yêu nhau, nhưng hôm nay chẳng còn yêu nữa. Chuyện tình yêu đến rồi đi như cơm bữa, ai nặng lòng hơn ai... tự khắc chịu thiệt thòi.”

NHÂN TỪ CHÍNH LÀ TÀN NHÃN

Quá nhân từ với người khác chính là tàn nhẫn với bản thân mình!

Tình yêu, chưa bao giờ là trách nhiệm của bất cứ ai. Cũng chưa bao giờ là nghĩa vụ quan tâm của bất cứ ai phải dành cho ai cả.

Trong tình yêu, mọi thứ cho đi và nhận lại đều là tự nguyện và xuất phát từ tâm.

Tôi thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của rất nhiều người, họ cho rằng tình cảm chúng ta dành cho họ là nghĩa vụ, họ nghĩ rằng sự quan tâm chúng ta mang đến cho họ chính là trách nhiệm. Chúng ta bắt buộc, nhất định, và chắc chắn phải làm như thế, hằng ngày, hằng giờ.

Đàn ông, thường có những phản ứng tiêu cực về mặt tình cảm. Một người phụ nữ hằng ngày chăm sóc cho họ, họ chưa từng nghĩ tại sao đối phương phải làm như vậy, nhưng lại cho rằng cô ấy bắt buộc phải làm như vậy, và đó là trách nhiệm của cô ấy.

Một người phụ nữ bao dung và vị tha cho một người đàn ông, họ làm vậy là vì yêu thương. Nhưng đàn ông lại cho rằng, họ làm vậy vì nghĩa vụ của đàn bà chính là bao dung và tha thứ.

Hãy nghĩ rằng, khi người phụ nữ của bạn yêu bạn, bạn nên làm gì để đáp trả lại tình cảm của họ, chứ đừng nghĩ đến chuyện ăn không cái tình cảm ấy mà không chịu cho đi hay đáp trả.

Tình cảm sẽ dần chằm dút khi mọi thứ chỉ đến từ một chiều. Một người phụ nữ sẽ không đủ khả năng cả ngày chạy theo một người đàn ông, cũng

chẳng đủ kiên định bao dung để mà cho đi khi bản thân nhận lại chỉ toàn là con số không tròn trĩnh.

Đừng ép buộc, đừng nghĩ rằng tình yêu là nghĩa vụ.

Tình yêu không phải là trách nhiệm ai phải cho ai điều gì. Mà tình yêu chính là sự tự giác, tự trọng, và tự biết điều.

Đừng bao dung một người quá nhiều, bởi họ sẽ nghĩ rằng đây là điều hiển nhiên. Đừng quan tâm một người mà quên mất bản thân mình, bởi khi bạn dành hết thảy sự quan tâm cho một người, họ sẽ không cảm kích mà còn sẽ cho rằng đây là trách nhiệm bạn buộc phải làm.

Có những việc, không nên quá nỗ lực. Có những người, không cần quá bao dung.

Tình yêu, không đi đôi với sự kém tự giác và không biết điều. Vật cực tất phản, ăn quá no sẽ tức bụng, quan tâm quá nhiều sẽ trở thành hiển nhiên, mà thứ tha quá nhiều tự khắc sẽ nhàm chán.

“Đừng dành cho ai quá nhiều cũng là cách để bảo vệ bản thân khỏi những đau khổ. Mọi thứ dừng ở mức độ vừa phải luôn là giới hạn để ngăn cản những tổn thương.”

Quá nhân từ với người khác, chính là tàn nhẫn với bản thân mình!

LỜI KẾT

Trên đời không có ai ngu ngốc toàn diện, hay ngu ngốc truyền kiếp. Chỉ là đôi khi tình yêu làm con người u mê, tình nguyện ngốc nghếch, mặc cho người đời bảo *YÊU ĐI RỒI CHẾT*.

Không có ai đi vào vết xe đổ quá nhiều lần, cũng chẳng có ai đủ vị tha để bỏ qua cho một sai lầm hết lần này đến lần khác. Lần đầu tiên là bao dung, lần thứ hai là vị tha, nhưng lần thứ ba có lẽ là *NGU XUÂN*.

Có rất nhiều lời ngọt ngào dễ nghe vang lên trong cuộc đời này, giống như có rất nhiều người dụ dỗ trẻ con bằng những viên kẹo ngọt, xin đừng vội nhận lấy để rồi mắc bẫy, gặp phải họa sát thân.

Những lời ngọt ngào bạn có thể nghe, có thể mỉm cười đón, nhưng đừng đại khờ đặt nó vào lòng. Si mê mật ngọt cũng chính là con đường giết chết bản thân chúng ta một cách nhanh nhất.

Chúng ta nhất định phải là những người thực tế, không ai bỗng dưng quá ngọt ngào.

Cũng chẳng ai tự dung ban phát kẹo ngọt, cuộc đời chính là cung cầu.

Có người thích hứa, bởi có kẻ thích nghe.

Có người say mê, mới có kẻ dẻo miệng.

Những kẻ lừa đảo có thể tồn tại, là bởi có rất nhiều người cả tin.

Trong cuộc sống chúng ta nhất định phải giữ thái độ tỉnh táo, trong tình yêu nhất định phải giữ thái độ cảnh giác.

Và hãy nhớ!

Tuyệt tình với người phạm sai lầm không phải là vô cảm, mà là không muốn tự mình hại mình, nên thà vô tình còn hơn giết mình!

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

